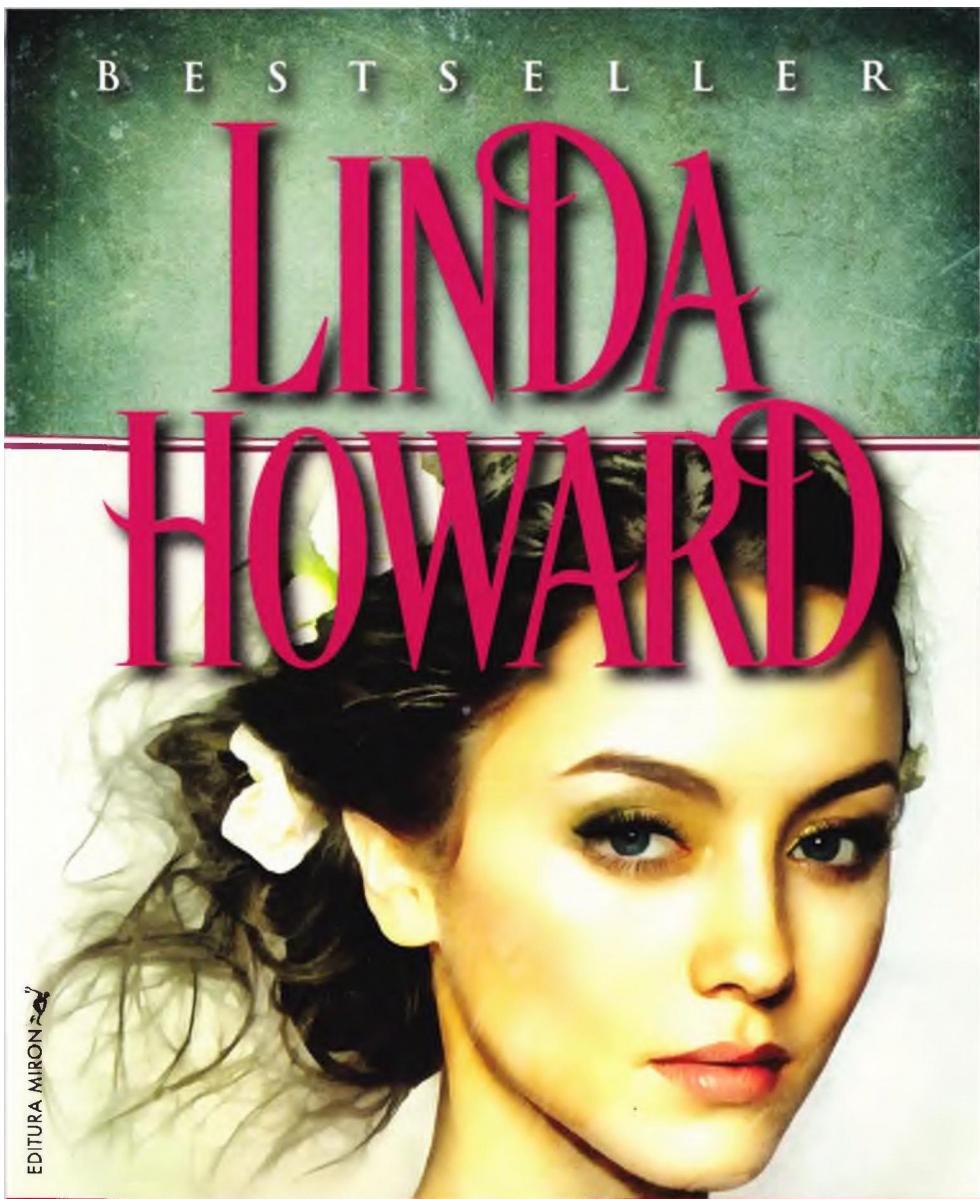

B E S T S E L L E R

LINDA HOWARD

EDITURA MIRON

DRAGOSTE
CU UN MILIONAR

Linda Howard

Dragoste cu un milionar

**Traducerea:
Dagmar H. Popescu
Editura Miron**

Now You See Her
By Linda Howard

**Toate drepturile rezervate acestui titlu
aparțin
Editurii MIRON**

PROLOG

Clayton, New York

Era trei septembrie, una dintre zilele acelea perfecte, fără nori, cuibărită între fierbințeala verii și răcoarea iernii care se apropia. Cerul era atât de albastru, încât coborând din mașină în parcare de la supermarket, Sweeney încremeni cu gura căscată, uitându-se în sus, la bolul uluitor de albastru, ca și cum nu ar mai fi văzut niciodată cerul. Nu-l văzuse – nu, așa.

Dacă era ceva în viață la care se pricepea cu adevărat, atunci acelea erau culorile, dar niciodată până atunci nu mai văzuse acea nuanță specială de albastru. Un albastru incredibil, mai profund și mai întunecat, mai bogat decât avea dreptul un cer să fie. Tocmai astăzi, pentru această zi perfectă, ceața ușoară a atmosferei dintre cer și pământ se subțiasse și ea stătea mai aproape de limita universului decât se aflase vreodată, atât de aproape încât avea senzația că putea fi aspirată de pe pământ și purtată direct spre albastrul acela.

Ar putea oare să reproducă această culoare? Amesteca în minte pigmentii, renunțând în mod automat la unii, pe măsură ce ochiul ei intern aprecia rezultatele. Nu, albul acesta ar face nuanța prea copilăroasă. Acesta nu era un albastru smiorcăit – era albastrul cel mai obraznic pe care-l văzuse vreodată. Era pur și dramatic, trăgând-o spre el și copleșind-o cu bogăția frumuseții lui.

Când în sfârșit își aminti să-și smulgă privirea înapoi spre pământ, ochii îi erau orbiți. Văzu un flash de... ceva și cu toate că nu se uitase direct în soare, își spuse că cerul trebuie să fi fost mai strălucitor decât crezuse, pentru că ochii ei aveau

nevoie să se ajusteze. Clipi des, apoi se uită cu ochi mijiți. Era ceva solid dar totuși nu chiar... Era un copil, ciudat de bidimensional.

Se uită la copil, clipi, se uită din nou. Șocul o izbi ca un baros, înghețându-i sângele, amorțindu-i vârfurile degetelor.

Copilul era mort. Asistase la funeralii în urmă cu o lună. Dar în ziua aceasta perfectă, în timpul unei banale ieșiri, văzuse un copil mort, traversând parcare.

Mută, Sweeney își aruncă privirea spre femeia pe care o urma băiețelul: mama lui. Sue Beresford ducea într-o mână o pungă cu articole de băcănie, iar cu cealaltă ținea pumnișorul neastâmpăratului ei băiețel de patru ani, Corbin. Avea fata trasă, ochii încercănați de neostoita durere a unei mame care își pierduse fiul mai mare, bolnav de leucemie, doar cu o lună în urmă.

Dar iată-l acum, micuțul Sam, mort de o lună, mergând în urma ei.

Lui Sweeney îi înghețară picioarele pe pavaj, trupul întreg îi amorțise, incapabil să se miște, în timp ce-l urmărea pe băiețel târându-se cu disperare în spatele mamei lui, încercând să-i atragă atenția. „Mamă”, striga într-una băiatul de zece ani, Samuel Beresford, cu vocea slabă de disperare. „Mamă!” Dar Sue nu îi răspundea, continuând să meargă, trăgându-l după ea pe micuțul Corbin. Sam încercă să o apuce de fustă, dar materialul alunecă din imateriala lui strânsoare. Se uită la Sweeney și ea îi văzu din plin frustrarea, neînțelegerea și groaza. „Nu mă poate auzi”, spuse el, cuvintele tremurând ca și cum le-ar fi auzit printr-un sistem imperfect de sonorizare. Alerga să o prindă din urmă, piciorușele lui subțiri strălucind de sub șortul larg.

Sweeney se clătină șocată și-și puse mâna pe capota mașinii, ca să-și mențină echilibrul. Sub degetele ei, metalul înfierbântat de razele soarelui se simțea ușor rugos. Bolul albastru al cerului apăsa în jos, ca și cum ar fi vrut să o înghită, în timp ce ea continua să se zgâiască, amuțită, la copilul mort.

Silueta firavă se cățără pe bancheta din spate, alături de Corbin, mișcându-se repede, ca mama lui să nu apuce să închidă portiera. Sue se așeză la volan și conduse afară din parcare. Fața palidă, translucidă a lui Sam se întrezări scurt prin luneta mașinii, în timp ce se uita înapoi, spre Sweeney; mâna i se ridică într-un mic, disperat salut. Automat, Sweeney îi făcu înapoi cu mâna. În minte i se formă un singur cuvânt:

Fantomă.

CAPITOLUL UNU

New York City

Un an mai târziu

Una era să crezi în fantome și alta, să le vezi efectiv. Iar Sweeney descoperise că provocarea pentru ea era dacă *recunoștea* sau nu fantoma respectivă. În micuțul orașel Clayton, New York, unde locuia de aproape un an, îi cunoștea cel puțin din salut aproape pe toți locuitorii, inclusiv pe cei morți. În New York nu cunoștea pe nimeni, așa încât putea să treacă cu privirea pe deasupra chipurilor translucide, prefăcându-se că nu le vedea. În Clayton însă, după ce-i văzuse fantoma lui Sam Beresford, nu putea niciodată ști dacă

vreo altă stafie se va opri și-i va vorbi și nu avusese niciodată suficient sânge rece încât să nu îi pese și să pretindă că nimic nu se întâmplase. Nu, ea pur și simplu *trebuia* să reacționeze, încât oamenii începuseră să-i arunce privirile acelea care vorbeau de la sine, trădând bănuiala că nu mai era întregă la minte.

Da, la New York era mai bine. Și mai cald. De când începuse să vadă stafii, termostatul ei intern părea și el să se fi dereglat. În ultima vreme, de un an de fapt, îi era întotdeauna frig. Poate că frigul acesta începuse chiar înainte de a-i vedea fantoma lui Sam Beresford nu-și putea aminti pentru că, în fond, cine acordă importanță unor asemenea lucruri? Nu era ceva ce să marchezi în calendar: 29 august: mi-a fost frig. Chiar așa.

Sweeney nu știa ce anume îi adusese în minte fantomele, în dimineața aceasta strălucitoare de septembrie, dar la ele se gândise din prima clipă în care făcuse ochi. La ele și la frig, care părea și mai rău. Coborî din pat, se grăbi să-și schimbe pijamaua cu sveterul și se duse la bucătărie, pentru prima ei ceașcă de cafea, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru programatoarele automate. Era atât de plăcut să-ți găsești cafeaua așteptându-te când te trezeai, pentru că altfel ar fi înghețat probabil de moarte, așteptând-o să se facă.

Prima sorbitură o încălzi pe dinăuntru în timpul coborârii ei în stomac și Sweeney oftă ușurată. Efectiv savură a doua înghițitură și se pregătea pentru a treia când sună telefonul.

Telefoanele erau un deranj necesar, dar totuși, un deranj. Cine naiba putea s-o sune la – se uită la ceas – la șapte patruzeci și trei, dimineața? Iritată, lăsă ceașca și se duse să smulgă receptorul din perete.

O voce plăcută răspunde salutului ei reținut:

— Candra la telefon, iartă-mă că te sun atât de devreme, dar nu-ți cunosc programul și am vrut să fiu sigură că te prind.

Candra Worth era proprietara galeriei prin care Sweeney își vindea lucrările. Și iritarea dispărând pe loc, Sweeney răspunde:

— M-ai prins din prima aruncare.

— Poftim?

— Nu contează. Este o expresie pescărească. Nu cred c-ai fost vreodată la pescuit.

— Slavă Domnului, nu.

Ca și vocea, râsul Candrei era cald, intim.

— Motivul pentru care te-am sunat este să știu dacă poți fi aici pe la unu, să te întâlnești cu niște potențiali clienți. Am discutat aseară, la un party și mi-au spus că doresc să-și facă portretele. Firește că m-am gândit imediat la tine. Cum doamna McMilian vroia să vină la galerie să studieze o anumită piesă pe care tocmai am achiziționat-o, mi-am spus că ar fi convenabil să faceți cunoștință cât timp se află ei aici.

— O să fiu acolo, promise Sweeney, deși sperase într-o zi de lucru fără întreruperi.

— Bine. Ne vedem atunci.

Sweeney se înfioră punând receptorul în furcă și alergă înapoi la cafeaua ei. Nu-i plăcea să cunoască potențiali clienți, dar îi plăcea să facă portrete – și avea nevoie de lucrarea aceasta. De când începuse să vadă fantome, munca ei avusese al naibii de suferit. Delicatețea caracteristică a peisajelor ei și a studiilor de natură moartă cedase locul unei nespecifice exuberanțe și nu-i plăcea asta. Culoarele ei fuseseră întotdeauna transparente, ca și cum ar fi fost acuarele și nu uleiuri, dar

acum, indiferent cât s-ar fi străduit, se pomenea gravitând spre umbre profunde, pasionate, nerealiste. De luni de zile nu mai adusese nimic nou la galeria Candrei și cum lucrările ei vechi continuau să se vândă, era imposibil să fi rămas prea multe.

Îi era datorare Candrei să accepte lucrarea, în cazul în care celor doi le-ar fi plăcut stilul ei. Sweeney era conștientă că nici în prezent și probabil niciodată, nu va fi considerată un pictor la modă, pentru că arta ei era considerată prea tradiționalistă, dar totuși Candra îi îndruma întotdeauna spre ea pe clienții care preferau abordarea tradițională, asigurându-i astfel lui Sweeney un venit aproape constant, moderat consistent. Mai mult, anul trecut, când Sweeney își anunțase intenția de a părăsi Claytonul, Candra a fost aceea care i-a găsit un apartament.

Nu că New Yorkul ar fi fost prima alegere a lui Sweeney; ea se gândise la un loc mai cald. Desigur, New Yorkul era mai cald decât Claytonul care se afla pe râul St. Lawrence, chiar la est de lacul Ontario și unde iernile erau toate recipientul ninsorilor datorate lacului. New York City era un oraș de coastă; ningea iarna, dar nu atât de des și atât de mult și temperaturile erau considerabil mai moderate. Nu suficient de moderate; Sweeney se gândise mai curând la ceva care să semene cu Miami, dar Candra o convinsese să vină aici și Sweeney nu regreta. Aici se petrecea întotdeauna ceva, asigurându-i suficiente diversiuni, în momentele în care îi venea să urle de frustrare.

Mai presus de orice, New Yorkul era suficient de mare pentru ca ea să nu-i fi știut pe cei morți, să nu se simtă obligată, din cauza bunelor maniere, să-i recunoască. Orașul îi furniza totodată o constantă cantitate de chipuri – vii. Iubea

chipurile, iubea să le studieze, motivul pentru care portretistica ei se îmbunătățea constant – slavă Domnului, pentru că altfel contul ei în bancă ar fi avut probleme serioase, în loc să aibă doar probleme.

Până una alta orașul i se potrivea, iar conform standardelor newyorkeze, chiria era rezonabilă. Candra aflase de apartament pentru că soțul ei, Richard Worth, era proprietarul clădirii. Tipul era un fel de geniu al afacerilor din Wall Street, un milionar ridicat de unul singur; Sweeney văzuse cuplul de vreo două ori și încercase să stea cât mai departe posibil de Richard Worth. Omul avea un chip interesant dar intimidant și și-l imagina trecând ca un tăvălug peste oricine îl întâlnea în drumul lui. Iar Sweeney își propusese să nu-i stea niciodată în drum.

Vecinătatea nu era cea mai bună, nici clădirea, dar apartamentul era unul de colț, cu ferestre uriașe. Ea ar fi putut trăi fericită și într-un hambar dacă avea lumină bună – și încălzire centrală.

Cafeaua îi opri dărdâitul. În ultima vreme îi era întotdeauna răcoare, dar diminețile erau cele mai rele. Ar fi trebuit să se ducă la doctor, dar ori de câte ori se imagina vorbind cu cineva despre ceea ce se petrecea cu ea, bunul ei simț o împiedica. *„în urmă cu un an am început să văd fantome, doctore și atunci mi se face frig. Ah, apropo, lumina semafoarelor se face verde de câte ori mă apropii de ele. Și plantele mele înfloresc în afara sezonului. Ce se întâmplă cu mine?”* Firește. Nu în viața asta. Fusese privită ca o ciudățenie încă de când era copil. A fi artist era suficient de neobișnuit; nu avea de gând să se lase etichetată și ca nebună.

Ultimul an o pusese la încercare și cu altele, nu doar cu

văzutul stafiilor. Sweeney rezistase schimbării cu o determinare care nu era mai puțin necruțătoare din cauza lipsei de ferocitate. Ea nu era feroce în nimic altceva decât în pictură. Totuși, de-a lungul anilor, cei care o cunoșteau bine învățaseră cât era de tenace. Îi plăcea rutina, îi plăcea ca viața ei să aibă o scurgere lină. Ea putea funcționa foarte bine fără drame, disperare și surescitare. Avusese destule din toate acestea în copilărie. Pentru ea, predictibilitatea și normalitatea erau egale cu siguranța. Dar cum se putea simți în siguranță când ea se schimbase, când ea știa că nu mai era normală, chiar dacă reușise să ascundă totul de restul lumii? Iar acum părea că-și pierduse direcția, dacă nu talentul; dar la ce bun talentul, dacă nu mai știa ce să facă cu el?

Aprinse televizorul ca să-i țină companie în timp ce-și pregătea repede micul dejun, deși cerealele nu necesitau prea multă pregătire. Își mănăcă fulgii de porumb uscați, fără lapte, pentru că laptele era rece, ori ei abia îi trecuse senzația de frig și nu era nerăbdătoare să și-o provoace din nou. În timp ce mânca, pe ecran apăru reclama la Coka Dietetică și se opri, cu lingurița la jumătatea drumului spre gură, cu ochii mari, cu buzele formând un mut „wow.”

Când reclama se termină, se simți aproape transpirată. Poate că secretul să se simtă caldă era să se uite la cât mai multe reclame.

* * *

După câteva ore de muncă în atelier, Sweeney constată că era aproape ora unu și că trebuia să se pregătească să se ducă la galerie. Ura să se îmbrace, dar se pomeni căutând o fustă și

un top, în loc de obișnuitei ei ginși și tricou. Un flash de roșu aprins îi reținu privirea și împinse umerășele într-o parte, ca să scoată un pulover roșu pe care-l primise cadou de Crăciun, în urmă cu câțiva ani. Încă mai avea etichetele pe el. Studiind culoarea aprinsă, bogată, decise că asta era exact ce vroia astăzi.

Își spuse că ar trebui să se obosească puțin și cu părul. Stând în fața oglinzii, se încruntă. Fusese binecuvântată, sau blestemată cu un păr foarte buclat, sălbatic pe care și-l purta mult peste umeri, pentru că greutatea îl trăgea în jos. Opțiunile ei erau limitate; și-l putea da pe spate, arătând ca o școlăriță, putea să și-l prindă în sus cu ace, sperând că nu va sfârși cu bucle rebele țâșnind ca niște tirbușoane, sau și-l putea lăsa liber. Optă pentru liber. Posibilitatea de a fi umilită era mai mică.

Luă un pieptene și-și netezi părțile cele mai rebele. Când era mică, își ura părul. Moștenise buclele sălbatice de la mama ei, doar că mama ei își făcuse un punct de glorie din a avea o coamă de păr neîmblânzită, atrăgând chiar atenția asupra lui, vopsindu-l în cele mai inimaginabile nuanțe de roșu. Dorise să-i vopsească și lui Sweeney părul în roșu, dar încă de copil Sweeney se agățase de cele mai mici fărâme de normalitate din viața ei. Părul ei era castaniu și avea de gând să și-l păstreze castaniu. Nu roșu, nu negru, nu platinat. Castaniu. Culoarea era banală, chiar dacă buclele erau ușor flamboaiante.

Lăsând jos pieptenele, se studie cu ochi critic. Da. Exceptând părul, nimic altceva la ea nu putea atrage atenția, înălțime medie – mă rog, aproape, l-ar fi plăcut un centimetru sau doi în plus. Ochi albaștri, păr ondulat, castaniu. Ten

sănătos. Avea treizeci și unu de ani și încă niciun rid. Fusta neagră se oprea exact deasupra genunchilor, pantofii erau destul de comozi ca să poată merge pe jos până la galerie dar nu arătau cu adevărat ca ai bunicii și puloverul roșu era... măreț. Mai că îi veni să și-l scoată, dar era prea vrăjită de culoare.

Se cerea puțin machiaj. Nu era niciodată sigură că știa ce să facă cu cheștiile astea, așa încât se limită la esențial; fard de pleoape și ruj. Era garanția ei că nu va arăta ca un clown. Sau ca *mama*. Subconștientul ei aproape că se revoltă. Sweeney făcuse întotdeauna un adevărat efort ca să nu arate sau să nu se comporte ca mama ei. A fi pictoriță era deja suficient, ca trăsătură de familie.

Pentru că era aproape sigură că tot ce mai avea Candra la galerie din picturile ei erau doar vreo două peisaje, căută în teancul de schițe de portrete, alegându-le pe acelea aproape gata și le puse în mapă, să le prezinte familiei McMilian. Nu avea niciun portret terminat, pentru că toate erau executate la comandă și toate plecau la subiectul respectiv de îndată ce erau terminate.

Cu mapa sub braț, părăsi apartamentul ca să o ia în jos spre galerie. Ieșind pe trotuar, soarele cald de septembrie se revărsă asupra ei și îi inspiră căldura adânc, cu plăcere. Majoritatea trecătorilor, exceptând tipul *business*, care se culca probabil în costum și cravată, erau în mâneci scurte. Un indicator alternând ceasul și temperatura, arăta 28 de grade.

Era o zi plăcută, genul de zi când mersul pe jos era o plăcere.

Se apropie de colțul unde vânzătorul ei preferat de hot dogs își avea ghereta și se opri.

Bătrânul avea unul dintre cele mai blânde chipuri pe care le văzuse vreodată. Zâmbea întotdeauna, cu dinții strălucitori și egali pe fața cu pielea smeadă. Proteză, probabil; oamenii de vârsta lui rar mai aveau dinții lor. Avea șaiszeci și opt de ani, îi spusese el odată; era timpul să se retragă. Bătrânii ca el trebuiau să se retragă și să le lase locul de muncă celor tineri. Râsese când spusese asta și Sweeney știa că nu avea nici cea mai mică intenție să se retragă. El continua să-și vândă crenvurștii și să le zâmbească clienților cu zâmbetul lui atât de cald. Îl remarcase în prima săptămână a ei la New York și-și propusese să treacă pe lângă ghereta lui cât mai des cu putință, ca să-i studieze chipul.

Expresia lui o fascina. O schițase de câteva ori, lucrând repede și sumar, nevrând ca el să observe ce făcea și să se controleze. Încă nu reușise să surprindă așa cum trebuia privirea unui bărbat care nu avea altercații cu lumea. El pur și simplu se bucura de viața pe care o ducea. Tocmai asta era, totala lipsă de cinism din ochii lui, ca ochii unui copil, care îi făceau degetele să-i ardă de dorința de a o capta pe hârtie și pe pânză.

— Sweeney, iată-te!

Făcură schimbul între hot dog și banii din mâna ei și Sweeney își vârî mapa între gambe, în timp ce-și întindea o tonă de muștar pe crenvurști.

— Arăți trăsnit, astăzi. Ai întâlnire?

Cum să nu! Nu mai avusese o întâlnire de... de atât de multă vreme încât nu-și mai putea aminti exact de *cât de mult* anume. De cel puțin doi ani. Poate de mai mult. Dar nu-i lipsise.

— De afaceri, spuse ea și mușcă din hot dog.

— Păcat, când arăți atât de sexi ca astăzi. Îi făcu cu ochiul și Sweeney îi făcu înapoi, deși era puțin descumpănită de compliment. Sexi? Ea? Era cea mai puțin sexi persoană din câte cunoștea, din toate punctele de vedere. Ea prefera să muncească toată ziua, să se piardă în culori și forme, în lumină și în texturi, decât să-și irosească timpul închipuindu-și ce anume credea nu știu ce bărbat despre părul ei sau dacă tipul se mai întâlnea și cu altele.

La colegiu încercase și ea, spunându-și că trebuia s-o facă, dar în afară de vreo două rare mici pasiuni în timpul liceului, nu-i păsase niciodată cine știe ce, de vreun băiat. Nu mai simțise nici măcar un frison de lascivitate, până... ei bine, până în dimineața asta, dacă stătea să se gândească puțin. Era mai mult decât surprinsă că se lăsase copleșită de reclama aceea pentru Cola Dietetică. Această izbucnire de dorință o contrariase. Se considerase imună față de nevoile hormonale, nesăbuite, care distrugeau carierele creatoare ale atâtor femei, sau mă rog, le diluau cel puțin.

— O să-i dai gata în ținuta asta, îi spuse vânzătorul făcându-i din nou cu ochiul.

Ciudat, nu se gândise că fusta simplă și puloverul ăsta pot avea un asemenea efect. Culoarea era de vină, își spuse ea. New Yorkezii umblau întotdeauna în negru; uneori își spunea că nimeni din oraș nu avea măcar o singură rochie viu colorată. Probabil că arăta ca un cardinal printre ciori, cu puloverul ei roșu. Iar faptul că-și pieptănase părul contribuise și el. La naiba, își pusese până și cercei.

Își scoase mapa dintre gambe și își reluă mersul, cu hot dogul în mână. Galeria se afla la o distanță de încă patru cvartale, suficient ca să-și termine hot dogul și să-și șteargă

muștarul de pe gură. Să-i salute pe McMilianii cu muștarul întins pe față, n-ar fi lăsat o impresie prea bună.

Fusese drăguț din partea Candrei să-i aranjeze întâlnirea asta. Probabil că alți proprietari de galerii nu ar fi fost atât de preocupați de persoana ei. Baniii grei se făceau cu arta primitivă și cu cea modernă, nu cu stilul tradițional preferat de ea, dar Candra era întotdeauna preocupată de interesele lui Sweeney, îndrumând clienții spre stilul ei. Ea făcea asta pentru toți artiștii ale căror lucrări le expunea, de la cel mai puțin vandabil la cel mai mult, cu o căldură naturală, care atrăgea clienții, scoțând probabil din galerie o groază de bănet, anual. Nu că trebuia să-și facă griji pentru bani; averea lui Richard făcea ca rentabilitatea adevărată sau nu, a galeriei, să nu conteze.

Gândindu-se la Richard Worth, în minte îi răsări chipul acestuia, însoțit de obișnuita senzație de tulburare, l-ar fi plăcut să-l picteze, dar nu se putea vedea cerându-i asta. Chipul lui era numai unghiuri dure și ochi scrutători. Niciodată nu i-ar fi făcut portretul într-unul din costumele lui din mătase italienească, la două rânduri, de trei mii de dolari, pe care îi plăcea să le poarte; i-ar fi plasat chipul într-un port sau în spatele volanului unui camion. Richard Worth părea mai curând genul de tip în maieu transpirat, nu expertul de pe Wall Street.

Cât de diferiți păreau el și Candra. Candra era drăgălașă, aristocrată, cu părul ei negru drept și ochii ciocolatii, dar totuși era genul de drăgălășenie banală, cel pe care îl aveau mii de femei: atrăgătoare dar nu remarcabilă. Adevăratul ei farmec rezida în personalitatea ei prietenoasă care, asemenea vânzătorului de hot dogs, se afla undeva dincolo de chip. Pe

când natura lui Richard părea turnată în oasele lui, în chipul lui aspru, unghiulos, dovada palpabilă a personalității lui. Păreau un cuplu nepotrivit, deși mariajul lor dura de zece ani. De câte ori îi văzuse Sweeney împreună, avusese senzația că alăturarea lor nu era decât o întâmplare. Richard părea prea rece, prea dependent de muncă, încât să-i poată plăcea unei femei pline de căldură cum era Candra, dar cine știe ce se petrece între doi oameni, în momentele de intimitate? Poate că și el se relaxa efectiv, uneori.

În timp ce Sweeney se apropia de intersecție, semaforul își schimbă culorile și apărură semnalul pentru pietoni. Se obișnuise să nu trebuiască să mai aștepte la intersecții schimbarea culorilor. Câțiva șoferi părăură contrariați de scurtimea semnalului verde pentru ei, dar asta nu mai era problema lui Sweeney. Aproape că le zâmbi ironic, în timp ce traversa strada. Ura să piardă timpul, ori statul la stopuri, într-un colț de stradă, chiar era pierdere de timp. Ura atât de mult orice clipă departe de pictatul ei, încât până și mâncatul îl considera timp pierdut.

Dar nu și dormitul. Iubea să doarmă. Unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult, era să lucreze până târziu noaptea, până când se simțea epuizată, după care să se prăbușească pe pat, simțind acea delicioasă greutate în timp ce-și pierdea conștiința, ca și cum s-ar fi prăbușit într-o gaură. Singurul lucru care îi făcea și mai plăcută senzația, era ploaia. Plăcerea de a adormi ascultând ploaia, era aproape senzuală.

În zilele acestea, dormitul era o adevărată aventură, pentru că o dată cu somnul veneau și visele. Sweeney visase întotdeauna în culori, dar acum visele ei erau aproape dureros de vii, în technicolor bogat, strălucitor. Era fascinată de

tonurile viselor ei, atât de intense și atât de vibrante. Când se trezea, încerca să reproducă acele culori, dar constata că nu se potriveau cu lucrările ei și că, oricum, nu le putea reproduce întocmai. Erau nepotrivite cu delicatetea tehnicii ei, cu tușa precisă care era marca ei. Totuși îi plăceau culorile și era dezamăgită în diminețile în care memoria ei eșua în a-i aminti visele avute.

Își termină hot dogul, aruncă hârtia în lada de gunoi și-și trecu degetul în jurul gurii ca să îndepărteze orice urmă de muștar. Nu-i plăceau prea mult hot dogii, așa încât simțea nevoia să le mai ia din gust cu foarte mult muștar. Poate că ar fi trebuit să mănânce ceva care *să-i placă*, doar că vânzătorul se afla întotdeauna acolo și îi îndrăgise chipul și nu trebuia să facă un ocol, așa că își lua hot dogul fără să piardă timp. În plus, nu mai trebuia să piardă timpul mâncând imediat ce se întorcea acasă.

Oamenii mărșăluiau de-a lungul trotuarelor fără să-și vorbească – decât, eventual, la mobilele lor – și rareori se priveau unii pe alții. Sweeney le studia fâțiș chipurile, știind că ei nu se vor uita la ea, surprinzând-o. Sweeney ignoră un chip care i se păru prea transparent. Era ușor; fiind New Yorkezi, chiar și stafiile tindeau să evite contactul cu ochii.

Uriașa diversitate de chipuri din acest oraș era o constantă sursă de uimire și inspirație pentru ea. Parisul... da, Parisul era în regulă, dar chiar și numele lui o făcea să se simtă inconfortabil. Văzuse prea mulți așa ziși artiști, ca mama ei, fălindu-se că pictaseră la Paris și Sweeney efectiv nu se potrivea cu mulțimea artiștilor de acolo. Nu că s-ar fi potrivit cu mulțimea artiștilor de aici, reflectă ea, dar într-un fel, la New York avea mai mult spațiu, era mai sigură că nu era

văzută. Ideea Candrei de a se muta aici fusese strălucită. Deși Sweeney știa că va veni o zi când va pleca și de aici, acum îl iubea.

Într-o bună zi, orașul își va pierde atracția; toate locurile în care a trăit, au sfârșit prin a o plictisi. Nu pictase niciodată un peisaj tropical și-și imagina că într-o bună zi va simți pornirea să plece în Bora Bora, deși cu bugetul ei se va stabili probabil în Florida. În fond, un palmier era tot un palmier. Dar până una alta era încă fascinată de chipuri și aici era locul cel mai bun pentru ea.

Galeria era discret instalată în spatele a două uși duble din sticlă, cea exterioară, antiglonț, la insistențele lui Richard. Inscricția de pe ușă era mică și simplă, anunțând „*Galeria Worth*”, nimic mai mult. Nicio înfloritură, nimic și Sweeney aprecia acest lucru. Literele aurite, ornamentate, i-ar fi întors stomacul pe dos.

Prima apariție care să să-i salute pe cei care intrau în galerie era Kai, iar acesta, după părerea lui Sweeney, era într-adevăr o apariție. Era frumos; acesta era singurul cuvânt care să-l definească. Sweeney presupunea că îndeplinea funcția de recepționar, dar nu era foarte sigură care era titlul lui oficial sau dacă avea cu adevărat unul. Judecând după felul în care unele cliente se uitau la el, era suficient să fie doar aici; nu avea nevoie de nicio altă funcție. Avea un păr negru lung, lucios, până la umeri și ochi mici, negri, plasați deasupra pomeților delicați, cu buze voluptoase, care o făceau să se gândească la posibila lui moștenire polineziană și îi întăreau dorința de a picta palmieri. În timpul liber era model și urma cursuri de artă la seral, ceea ce făcea din Kai un băiat foarte ocupat.

Bănuia că între Kai și Candra existase dacă nu o legătură efectivă, cel puțin un flirt. Sweeney putea fi uluitor de indiferentă la tot ce se petrecea în jurul ei, dar preocuparea ei pentru portretistică o făcuse un observator atent al chipurilor și expresiilor și de câteva ori surprinsese o idee de intimitate între el și Candra. Nimic pe față, doar o mică tresărire, un scurt schimb de priviri, un inefabil gest posesiv în comportamentul lui Kai. Candra nu și-ar fi expus niciodată inima, dar Kai era mai puțin sofisticat. Cum Candra nu și-ar fi permis niciodată să răspundă unor sentimente puternice, Sweeney spera ca el să nu fie implicat emoțional. Banii lui Richard cântăreau cu mult mai greu decât frumusețea lui Kai.

Kai își părăsi locul din spatele biroului elegant, Queen Anne, de unde supraveghea toate intrările și veni spre ea zâmbind, înălțându-și sprâncenele negre.

— Sweeney. Wow! Ce sexi arăți, spuse el plimbându-și privirea de-a lungul trupului ei. Avea un vag accent, o calitate melodioasă care trebuia să fie havaiană. Expresia lui era vizibil admirativă.

Ușor preocupată, Sweeney se uită în jos la ea. Doi bărbați, într-un interval de zece minute, îi spusese că arăta „sexi.” Probabil că puloverul acela simplu, roșu, avea un efect mai mare decât ar fi crezut ea. De acum se va gândi de două ori dacă să-l îmbrace sau nu. Totuși, adora culoarea.

Atingându-i cotul, cu vârfurile degetelor întârziind pe partea interioară a brațului ei, Kai spuse:

— McMilianii nu au venit încă. Vrei un ceai, cât timp aștepți?

Aceasta era tratația lui pentru clienți. Îngrijorarea ei se apropia de alarmă. Indiferent ce puteri misterioase avea roșul

intens, nu-i plăcea toată această atenție masculină. Bărbații însemnau probleme cu P mare. Ori ea nu avea timp pentru bărbați, mai ales nu pentru o jucărie de douăzeci și patru de ani, scumpă, cum era Kai. Nu trăise cu șapte ani mai mult decât el fără să fi învățat câteva lucruri despre ea însăși, anume că făcea parte dintre oamenii care funcționau mai bine singuri.

Totuși, un ceai suna bine.

— Earl Gray, un cub de zahăr brun.

Candra avea obiceiul european de a oferi lângă ceai atât zahăr brun cât și alb. Sweeney aprecia gestul ca extrem de civilizată.

— Vin acum. Kai îi zâmbi din nou cu zâmbetul lui strălucitor și dispăru în micul alcov unde ținea serviciul de ceai. Sweeney se uită în jur, întrebându-se unde era Candra. Candra trebuia să fie deja aici, așteptându-i pe McMiliani; Candra era extrem de punctuală, întotdeauna acolo, ca să-și salute clienții cu care avea întâlniri.

Stând în picioare în locul unde se oprise, Sweeney putea vedea cea mai mare parte din galerie. Avea două etaje, cu scări regale, curbate, arcuindu-se ca niște panglici de ambele părți ale salonului, dar spațiul era foarte deschis și minunat iluminat, ceea ce îi oferea lui Sweeney o vedere generală excelentă, dar Candra nu era nicăieri.

Kai se întoarse cu ceaiul parfumat, aburind dintr-o ceașcă de porțelan translucid.

— Candra e aici? îl întrebă Sweeney luându-i ceașca și inhalând aburul cu o plăcere inconștientă.

Kai se uită peste umăr la ușa închisă.

— Este în biroul ei, cu Richard. Presupun că procedurile

amiabile nu se desfășoară foarte amiabil.

Sweeney se încruntă, cântărind afirmația opacă.

— Ce proceduri?

Kai o privi clipind.

— De divorț, firește.

— Divorț? Sweeney era uluită și dezamăgită. Presupusese ea că mariajul Candrei nu era perfect, dar totuși, ura să vadă oamenii despărțindu-se. Lucrul acesta o tulbura întotdeauna, amintindu-i de nenumăratele divorțuri pe care le trăise, copil fiind.

— Dumnezeu, nu-mi spune că nu știai. Durează de mai bine de un an, exact de când te-ai mutat tu aici. Nu pot crede că nu ai auzit nimic.

În ciuda șocului, Sweeney aproape că pufni. Ea uitase până și de *alegerile naționale*; de ce să-i fi activat radarul un simplu divorț? Ea nu se mișca în cercurile Candrei și cu toate că erau cunoștințe prietenoase și aveau un aranjament reciproc profitabil – mă rog, de obicei profitabil – nu erau chiar prietene la cataramă. Sau poate Candra nu credea că divorțul era ceva important; era ceva atât de obișnuit în lumea artistică, încât Sweeney se întreba de ce lumea se mai obosea să se căsătorească.

Proprii ei părinți fuseseră, fiecare, căsătoriți de patru ori, dintre care de două ori între ei. Sweeney avea un frate mai mic, după nașterea căruia mama ei decisese că maternitatea o distrăgea de la devoțiunea ei pentru artă și și-a legat trompele. Tatăl ei însă a continuat să procreeze cu diversele lui soții și i-a dăruit lui Sweeney doi frați vitregi și trei surori vitrege, cu care nu se vedea decât o dată la doi ani. Niciodată nu și-a pus problema că paternitatea l-ar fi putut distrage pe el de la *arta*

lui, aceea de realizator de filme. Ultima veste pe care o primise de la el era că urma să se căsătorească cu soția numărul cinci, dar asta fusese în urmă cu cel puțin doi ani, așa încât se putea foarte bine afla deja la numărul șase. Sau poate că se întorsese la numărul patru. După cum îl știa, poate că revenise la mama ei. Dar Sweeney nu ținea prea mult legătura cu ei.

— Candra s-a mutat din apartament imediat după Ziua Recunoștinței, cred.

Ochii lui Kai străluceau de plăcerea bârfei.

— Știu că a fost înainte de Crăciun, pentru că a dat o petrecere de Bobotează, în apartamentul ei din Upper East Side. Este absolut șic și modern. Și-a numit petrecerea Bobotează Libertății ei. Nu-ți mai amintești?

— Eu nu merg la petreceri, spuse ea cât se poate de politicoasă. Ultima petrecere la care luase parte fusese aniversarea ei de opt ani. Reușise să se strecoare în camera ei înainte de a se fi servit înghețata, lăsându-i pe micuții huligani pe care-i invitase mama ei să urle și să se bată fără ea. Înghețata era napolitană, pe care ea o ura, dar mama ei avea teoria că acesta era cel mai ușor mod de a satisface preferințele tuturor copiilor, în materie de înghețată.

Adevărul era că Sweeney nu se prea descurca în mulțime, punct. Socializarea nu era punctul ei forte și era perfect conștientă de lipsurile ei. Nu se relaxa niciodată și îi era întotdeauna teamă să nu facă ceva absolut stupid. Mama ei se amuza să spună despre Sweeney că avea grația socială a unei capre tibetane.

— Petrecerea asta n-ar fi trebuit să-ți scape.

Kai se apropie mai mult de ea, atingându-i din nou, cu

vârful degetelor, partea interioară a cotului.

— Mâncarea a fost fantastică, șampania nu se mai termina și nici nu te puteai *mișca*, de atâta lume. A fost super.

Ideea lui Kai despre super diferea considerabil de a ei. Era profund recunoscătoare că nu fusese invitată, deși poate că fusese, dar uitase ea, imediat după aceea. Petrecerile erau ideea ei despre iad – și apropo, ce *naiba* făcea Kai cu brațul ei?

Încruntându-se, își îndepărtă brațul de atingerea lui. Știa că era un afemeiat, dar niciodată până atunci nu-și întorsese atenția spre ea, iar ei nu-i plăcea asta. Își notă în minte să pună înapoi în fundul dulapului puloverul ăsta afurisit, imediat ce se va întoarce acasă.

— Scuze.

Era suficient de inteligent să-și dea seama că subtilele lui atenții nu obținuseră efectul dorit. Îi zâmbi.

— Așa cum am spus, arăți sexi. Merita încercarea.

— Mulțumesc. Întotdeauna mi-am dorit să merit o încercare.

Kai râse, sincer amuzat.

— Desigur. De aceea semnalul tău, „Nu Mă Atinge” este plasat la înălțime, este mare și flașul lui, din neon strălucitor. Mă rog, dacă te simți vreodată singură, sună-mă.

Și Kai ridică din umeri.

— Daa... Ce-ai mai lucrat între timp? De fapt, nu cred că te-am mai văzut de câteva luni bune. Cum îți merge munca?

Sweeney ridică din umeri.

— Nu știu. Produc, dar nu sunt sigură de *ce anume* produc. Încerc câteva tehnici.

Nu acesta era adevărul, dar nu avea de gând să plângă pe

umărul lui Kai. Nu avea nevoie ca el să știe cât de profund dezorientată era de direcția pe care o luase pictura ei, sau că nu reușea să îi pună un stop. Ea încerca să obțină aceleași efecte delicate, aproape eterice, de până atunci, dar se pare că-și pierduse îndemânarea. Afurisitele acelea de culori vii continuau să-i stea în cale și chiar dacă le bombănea, continua să fie fascinată de ele. Și nu doar culorile ei se schimbaseră, ci și perspectiva ei. Nu știa ce anume se petrecea, dar rezultatul era strident, oarecum discordant. Avusese întotdeauna încredere în talentul ei, măcar atât, dar acum era atât de paralizată de incertitudine față de noile ei lucrări, încât nu avusese curajul să le arate cuiva.

— Ah, nu.

Kai părea interesat. Desigur, era plătit ca să pară interesat, deși ea nu citi asta în expresia lui.

— Ai ceva gata să fie expus? Mi-ar face plăcere să văd ce mai lucrezi.

— Am câteva pânze gata, dar nu sunt sigură că *eu* sunt gata.

— Cred că nu mai ai aici decât o singură piesă; toate celelalte s-au vândut. Trebuie să mai aduci ceva.

— Așa o să fac.

Trebuia, chiar dacă nu o făcea cu plăcere. Dacă noile ei lucrări nu se vindeau, nu avea ce să mănânce; nimic mai simplu. Iar ei nu puteau vinde dacă ea nu permitea nimănui să-i vadă lucrările.

Kai se uită la ceas.

— În curând trebuie să apară și McMilianii. Sper că Richard o să plece până atunci. Candrei nu-i place deloc prezența lui aici; preferă să se întâlnească cu el în biroul avocatului, așa că o să fie furioasă dacă el o s-o întârzie. Oricum este furioasă,

pentru că el continuă să pară indecis.

— Nu vrea să divorțeze?

Kai ridică din nou, grațios, din umeri.

— Cine știe ce vrea Richard? Tot ce știu eu, e că nu este prea conciliant. Cele două stări sufletești ale Candrei în ultimele zile sunt îngrijorarea sau furia.

Furia suna destul de normal, în timpul unui divorț; *îngrijorarea*, nu.

— Poate că ea s-a răzgândit și vrea să revină asupra divorțului, dar nu știe cum s-o facă.

Ochii lui Kai scânteiară de plăcerea de a împărtăși o bârfă savuroasă.

— Ah, câtuși de puțin. Din câte am înțeles eu, Richard este cel care a cerut divorțul. Candra încearcă să facă față, lăsând impresia că decizia a fost reciprocă, dar nu este câtuși de puțin fericită să se despartă.

Brusc, Sweeney se simți rușinată de ea însăși și iritată totodată. Candra o susținuse profesional, o promovase, îndrumase clienții spre ea. Era împotriva firii ei să bârfească astfel. Dacă măcar bârfa asta n-ar fi fost atât de înnebunitoare. Sweeney încercă să-și stăpânească avida dorință de a afla mai multe, de a săpa să afle toate detaliile murdare.

Tentația era mare. Murdăria era ca grăsimea; făcea viața mai delicioasă.

Fu salvată de ea însăși prin deschiderea ușii Candrei. Se întoarse și o clipă infimă se pomeni privind direct în ochii lui Richard Worth. Ca și cum ar fi fost împunsă cu baioneta, o conexiune nedorită, electrizantă. După care apăru Candra, cu fața palidă de furie, apucându-l de braț și răsucindu-l, în timp ce ușa fu trântită la loc, ascunzând sunetele și imaginea

dezintegrării matrimoniale.

— Ah-ah. O să se lase cu crimă, spuse Kai cu malițioasă satisfacție.

CAPITOLUL DOI

Sweeney încremenise de șoc. Nu era sigură ce anume se petrecuse, dar știa că se petrecuse ceva. Pentru o clipă, doar pentru o fracțiune de secundă, fusese ca și cum ea și Richard Worth erau legați. Nu-i plăcea senzația, nu dorea această intimitate inconfortabilă. Savurase întotdeauna senzația de a fi singură, imaginându-se ca o minge care se rostogolea prin viață, ciocnindu-se de alte vieți, dar fără să se oprească vreodată. O clipă, doar o clipă, mingea se oprise și ea nu știa de ce. El nu era decât o simplă cunoștință, doar ceva mai mult decât un străin. El nu avea motiv să se uite la ea ca și cum ar fi cunoscut-o. Iar ea nu avea niciun motiv să simtă tresărirea aceea ciudată în stomac, asemănătoare cu plăcerea pe care o resimțise privind reclama la Cola Dietetică.

Dacă aceasta era încă una dintre schimbările ciudate care i se întâmplaseră în ultimul an, ei bine, ca și celelalte, nici aceasta nu-i plăcea. La naiba, vroia ca totul să se întoarcă așa cum fusese înainte!

Înainte de a-și putea reveni, ușile de la intrare se deschiseră în spatele ei. Chipul lui Kai se luminează de zâmbetul pe care îl rezerva cumpărătorilor. Spre surpriza ei, el nu părea să fi remarcat ceva neobișnuit mai înainte.

— Domnule Senator și Doamnă McMilian, exclamă ei apropiindu-se agale de ei, ce plăcere să vă văd. Să vă servesc cu ceva? Ceai, cafea? Ceva mai tare?

Sweeney se învârti în loc când o femeie înaltă, slabă, imposibil de stilată, spuse „Ceai”, cu o voce moale, aproape acoperită de vocea puternică a soțului ei:

— Cafea, simplă. Tonul lui părea cu atât mai puternic cu cât al ei se stinsese deja.

Spre surprinderea ei, Sweeney îl recunoscuse. Deși era renumită pentru indiferența ei față de evenimente, chipul acesta apăruse la televizor suficient de des ca să știe cine era. Dacă mai înainte, în loc de „Familia McMilian”, Kai ar fi spus „Senatorul McMilian”, atunci ar fi știut. Senatorul Carson McMilian avea o carismă care-l purtase de la administrația locală la parlament și de aici la Washington, unde se afla la al doilea său mandat. Avea bani, farmec, inteligență și ambiție — pe scurt, calitățile așteptate ca să-l ducă, în final, spre președinție.

Lui Sweeney îi displăcu pe loc.

Poate că afabilitatea exersată a unui politician de carieră o făcuse să îl respingă. Nu asprimea pe care o citea în el; ea înțelegea asprimea, având și ea partea ei, când trebuia să curețe locul și timpul, pentru muncă. Putea fi acel dispreț care transpărea din farmecul lui, ca șuieratul ocazional al gazelor de canalizare ieșind prin grătarul de scurgere. Era tipul de politician care-și spunea în secret că alegătorii săi erau fie niște idiști, fie niște țărănoi, fie ambele la un loc.

Pe de altă parte, avea o înfățișare indiscutabil izbitoare: peste un metru optzeci și doi înălțime, cu pieptul și umerii destul de proeminenți, dar nu de grăsime ci de musculatură, era clar, conferindu-i impresia de forță. Părul castaniu era încă des și grizonat atrăgător, la tâmple. Stilistul lui făcuse o treabă bună cu asta. Ochii erau de un cafeniu limpede, structura feței,

puternică și aproape clasică, deși maxilarul și bărbia ieșeau prea mult în față, pentru o frumusețe clasică.

Știu imediat că nu vroia să-i facă portretul. Nu vroia să petreacă nicio clipă în plus în prezența lui. Dar totuși... ce provocare. Putea ea oare surprinde trăsăturile autentice frumoase, deopotrivă cu expresia de condescendență superioritate, ca un strat superficial, transparent? Expresia era totul. Senatorul McMilian învățase destul de bine să arboreze expresia potrivită, în beneficiul publicului. În cazul de față, doar cu ea și Kai în calitate de martori și cu amândoi în ceea ce el considera o poziție servilă, fața pentru public cedase puțin. Sweeney nu se îndoia că dacă ar fi fost îmbrăcată în haine semnate de un designer și ar fi purtat bijuterii scumpe și nu doar o simplă fustă și un pulover, reacția lui ar fi fost alta decât privirea aceea plină de desconsiderare și insultătoare, așa cum poposise pe sânii ei.

Aproape că își pufni propriul dispreț, dar se opri la timp. Candra se străduise pentru întâlnirea asta, așa încât Sweeney putea cel puțin să fie politicoasă. Își mută privirea spre doamna McMilian, gata să simtă milă pentru biata femeie.

Dar înclinația ei dispăru repede. În mod vizibil, doamna McMilian se considera mult superioară și de aceea simpatia din partea ființelor mai mărunte era de neimaginat. Senatorul lucrase la persoana lui publică; soția lui nu se obosise. Se simțea mult prea sigură în poziția ei; nu exista perspectiva nici unei alte soții mai tinere, ca un trofeu, care să-i ia *ei* locul, decât dacă senatorul ar fi fost dispus să-și riște cariera. Orice proces de divorț care să o implice pe femeia asta, își spuse Sweeney, ar fi fost o nenorocire, un scandal extrem de public. Doamna McMillan s-ar fi ocupat personal de asta.

Soția senatorului era slabă, așa cum cerea moda, stilată, plictisită. Părul ei avea culoarea șampaniei, cel puțin săptămâna asta, tuns paj clasic, exact până la umeri și dat spre spate, ca să-i lase la vedere cerceii de aur, înzorzonați, bătuți cu diamante minuscule. Ca o bună newyorkeză, purta o rochie tub simplă, neagră, care o făcea cumplit de slabă și care costase probabil mai mult decât toată garderoba lui Sweeney, împreună cu o parte din mobilier, cu tot.

Kai se întoarse cu o tavă cu ceai și cafea și o observă pe Sweeney stând acolo, tăcând alături de McMilian. Spuse:

— Îmi cer scuze, nu am făcut prezentările. Doamnă Senator, doamnă McMilian, ea este Sweeney, portretista pe care a dorit Sandra să o cunoașteți. Sweeney, Senatorul McMilian și soția lui, Margo.

Sweeney întinse mâna spre doamna McMilian, simțindu-se ca un cățel care-și oferă lăbuța și din privirea pe care i-o aruncă soția senatorului, probabil că asta și era. Doamna McMilian își oferi doar vârful degetelor, probabil ca să diminueze riscul contaminării. Dacă senatorul chiar va ajunge în cursa pentru președenție, consilierii săi vor avea mult de lucru cu soția lui, ca să o facă să devină prietenoasă cu alegătorii și să o împiedice să devină o frână în campanie.

Pe de altă parte, strângerea de mână a senatorului era totodată scurtă și fermă, fără să te zdrobească. Avea o strângere de mână foarte plăcută. Probabil că era una dintre primele lecții pe care le lua un politician de carieră. Sweeney avu o bruscă viziune a unei clase plină cu tineri politicieni, cumplit de serioși, cu o inscripție pe ușă „Strângeri de Mână, 101”. Doar că senatorul distruse efectul uitându-se din nou la sânii ei. Începu să-și spună că puloverul ei roșu aprins era mai

mult decât periculos; afurisitul de pulover, era blestemat. Poate că n-ar fi trebuit să-și perie părul sau să se rujeze, deși poate că rujul nu supraviețuise hot dogului.

Ușa biroului Candrei se deschise din nou și Sweeney se întoarse, fericită de întrerupere. În ușă apăru Candra, cu fața încordată de furie, dar expresia din ochii ei era, în mod ciudat, aproape îngrozită. Expresia începu să dispară: de îndată ce îi văzu pe McMilianii, chipul ei își recăpătă aerul cald, prietenos, obișnuit.

Richard apăru și el în ușă, în spatele ei. Sweeney nu vroia să se uite la el, ca nu cumva să se întâmple din nou lucrul acela ciudat, dar curiozitatea și o pornire irațională îi împinseră privirea spre el. Spre ușurarea ei, de data aceasta el nu-i întoarse privirea. Expresia lui era mult mai controlată, ca și cum furia Candrei nu l-ar fi atins deloc. Privi cu ochi mijiți micul grup și se îndreptă apoi încet spre ei. Era un bărbat înalt, dar nu mergea greoi; ca un atlet, își ținea sub control înălțimea și trupul. Amintindu-și de reclama pentru Cola Dietetică, Sweeney se întrebă cum arăta Richard fără cămașă.

Tresărirea aceea ciudată îi strânse din nou stomacul. Nu-i era câtuși de puțin foame, dar gura începea să-i lase apă ca și cum nu ar fi mâncat toată ziua și tocmai a simțit aroma de pâine proaspăt coaptă. O femeie se putea regala o zi întregă gândindu-se la Richard. *Nu ajunge acolo*, se preveni singură, în tăcere, deopotrivă alarmată și jenată, dar fusese la prea multe cursuri despre artă ca să nu fie în stare să și-l imagineze fără haine. După felul cum stăteau hainele pe el, se vedea că era un bărbat mușchiulos, care nu se neglija. Îl văzu cu ochii minții, gol și întins pe spate și da, era o priveliște grozavă. Partea tulburătoare era că se vedea pe sine cocoțându-se peste

el, cu gândul de a-l săruta din cap până-n picioare, fără să piardă un centimetru. Sigur că avea câțiva centimetri foarte interesanți, care ar solicita multă atenție.

— Carson, Margo, ce drăguț din partea voastră că ați venit. Vocea Candrei o smulse pe Sweeney din micul și lascivul ei vis cu ochii deschiși. Își luă repede privirea de la Richard, conștientă că rămăsese cu ochii pe el. Își simți obrajii luându-i foc și speră ca fața ei să nu fi împrumutat culoarea blestematului ăstuia de pulover.

Candra se apropie de grup, picioarele ei adorabile fiind subtil expuse de fusta scurtă a taiorului făcut pe comandă, într-o superbă nuanță de bej-cupru, care-i dădea strălucire tenului. Sweeney studie culoarea ca să-și distragă atenția, remarcând bogăția materialului. Nu putea deosebi stilul unui designer de al altuia, dar nu uita niciodată culorile.

Candra și Margo schimbă săruturi aeriene, apoi Candra își întoarse farmecul ei electrizant spre senator.

Acesta îi luă amândouă mâinile și se aplecă să o sărute pe obraz, dar de data aceasta nu mai era nimic aerian. Din locul unde se afla, Sweeney văzu mâinile senatorului strângându-le ușor pe ale Candrei, înainte ca aceasta să se elibereze discret și să se întoarcă spre Sweeney.

— Văd că vi s-au oferit deja răcoritoare...

— Richard, spuse senatorul cu tot sufletul, tonurile lui rotunjite, moderate de un specialist în arta vorbirii, acoperind complet vocea mai slabă a Candrei, așa cum se întâmplase și cu soția lui. Sweeney se întrebă dacă își făcuse un obicei din a întrerupe femeile. Senatorul întinse mâna; Sweeney văzu sclipirea din ochii lui Richard, care spunea că acesta nu avea nicio intenție să se oprească și să stea de vorbă, dar bunele

maniere îl obligară să accepte mâna senatorului.

Senatorul McMilian puse tot ce avea în această strângere de mână, folosindu-și chiar și mâna rămasă liberă, într-un gest prin care, îi spusese fără îndoială formatorii lui, transmitea empatie. Dar cu Richard nu i-a ținut. Chipul acestuia deveni și mai impasibil.

— Arăți grozav, continuă senatorul.

— Domnule Senator. Salutul, dacă putea fi numit astfel, sună abrupt. Nu există cine știe ce prietenie aici, își spuse Sweeney. Fiind atât de aproape de ei, văzu albindu-se oasele degetelor senatorului și o clipă mai târziu la fel deveniră și degetele lui Richard.

A naibii confruntare, își spuse ea fascinată. Din cine știe ce motiv, aversiune sau competiție, sau simplă agresiune masculină, senatorul încercase să-i strivească mâna lui Richard. Nu fusese o mișcare înțeleaptă, pentru că el deveni repede cel strivit, când Richard schimbă rolurile.

— Cum merg afacerile? întrebă senatorul încercând să-și păstreze expresia neutră, în timp ce continua să-i strângă mâna lui Richard sau pur și simplu nu și-o mai putea retrage chiar dacă ar fi vrut.

— Trebuie să meargă bine, cu economia asta. Uluitor, nu?

— Nu am de ce să mă plâng.

O picătură de sudoare apărură pe fruntea senatorului. Obosit de joc, Richard renunță brusc la strângerea de mână. Senatorul McMilian reuși bărbătește să nu-și maseze mâna dureroasă, deși impulsul trebuie să fi fost puternic.

Da, își spuse Sweeney. Nu ar fi fost surprinsă dacă senatorul l-ar fi provocat pe Richard la un Skandenberg.

Se întreba dacă animozitatea dintre cei doi exista din cauza

a ceea ce văzuse ea în ochii senatorului când o sărutase pe Candra, sau pur și simplu pentru faptul că Richard putea face pipi mai departe decât el. În timp ce pe Richard, își spuse ea, îl lăsau rece ambele variante, ceea ce era foarte matur din partea lui. În orice competiție între el și senator, ea ar fi fost de partea lui Richard: poate că nu-l plăcea – oricum nu-l cunoscuse destul de bine – dar pe senator îl detestase din prima clipă.

— Am auzit că plecați la Roma, se întoarse Candra spre Margo, cu o voce calmă, ca și cum i-ar fi fost indiferent că asistaseră la disputa dintre ea și Richard, dar Sweeney știa mai bine. Obiceiul ei de a studia fețele o făcuse alertă la cea mai vagă schimbare de expresie și tensiunea din jurul ochilor Candrei era ca un semnal de neon.

— Nu, am amânat-o. Carson are o întâlnire urgentă mâine dimineață, cu președintele. *Ei, ce ziceți de asta?* spunea satisfacția din tonul ei.

— Așa că am amânat călătoria...

Senatorul începu din nou să converseze cu Richard, vocea lui acoperind-o pe a soției și Candra trebui să se apropie mai mult de Margo, să o poată auzi. Poate că senatorul întrerupea în mod deliberat femeile, ca un mod de a-și arăta dominanța, sau poate că efectiv nu observa când vorbeau acestea, ceea ce era și mai insultător.

Sweeney încetă să mai fie atentă, auzind doar cele patru voci care se confruntau, nu și cuvintele. Nu o interesa excursia McMilianilor la Roma sau părerile despre bursa de valori, indiferent care erau acelea. Se foi nerăbdătoare, gata să se dispenseze de afacerea asta și să se întoarcă acasă, la picturile ei. Dar ce mai aștepta și Richard ăsta? Puțin îi păsa lui de părerile senatorului despre piața de valori. Doar știa precis că

în absența lui, Candra ar fi fost mai relaxată. Ca și ea, de altfel, recunoscuse Sweeney. Îi evita în mod deliberat privirea, de teamă să nu declanșeze din nou legătura aceea ciudată.

Candra spuse:

— Sunt atât de bucuroasă că ați profitat de această ocazie să o cunoașteți pe Sweeney.

Auzindu-și numele, Sweeney redeveni atentă și o văzu pe Candra zâmbindu-i cu căldură.

— Dacă vă face plăcere să vă uitați, am aici o mostră a picturilor ei, dar din păcate niciun portret, pentru că acestea se execută la comandă.

Sweeney rămase tăcută, ținându-și mapa strâns sub braț. Nu avea nici cea mai mică intenție să-și prezinte lucrările acum.

Plictisită, Margo spuse:

— Sunt sigură că o să se descurce, dacă o recomanzi tu. Ce mă interesează pe mine cu adevărat este noul Vandern despre care ne-ai vorbit. Culorile lui, sunt sigură, se vor potrivi perfect în living.

Sweeney se abținu cu mari eforturi să nu-și dea ochii peste cap. Nu o putea acuza pe femeia asta că vroia ca decorul pereților ei să complementeze încăperea, de vreme ce și pentru ea culorile erau vitale pentru starea ei de bine, dar... un Vandern? E drept, tipul era foarte căutat în momentul acela, dar era un prost viclean, lipsit de talent, care arunca pălești de vopsea pe pânză și numea asta artă.

— Sunt convinsă că se vor potrivi, conveni Candra arătând cu un gest grațios al mâinii direcția spre Vandern.

Sweeney nu avea de gând să se târască în urma lor. Spuse, ținându-și strâns mapa:

— Eu trebuie să plec.

Avea nevoie de comanda asta, avea cu adevărat nevoie de ea și se întări să spună ceva politicos și să facă aranjamente să înceapă după întoarcerea cuplului de la Roma. Deschise gura și auzi:

— Îmi pare rău, dar nu vă pot face portretele, doamnă McMilian. Sunt deja ocupată.

Cuvintele o surprinseră chiar și pe ea. S-au dus bunele ei intenții, dar a oferit barem o minciună politicoasă, în loc să spună că disprețuise cuplul din prima clipă și că nu i-ar fi putut picta decât dacă le-ar fi adăugat coarne, bărbuțe și o furcă. Era chiar mândră de ea: un cioban tibetan n-ar fi găsit o minciună mai bună.

— Cum? izbucni Margo.

Chipul adorabil al Candrei arătă mai întâi uluirea, apoi alarma, ca și cum ar fi început să-și imagineze toate răspunsurile pe care le-ar fi putut da Sweeney la întrebarea mirată a lui Margo. Doar că Sweeney nu se obosi să se gândească la vreunul. Trebuia să iasă de aici înainte ca micul ei strat de toleranță pentru proști și ticăloși să se tocească și să spună ceva ce ar fi pus-o cu adevărat pe Candra într-o situație jenantă. Se întoarse brusc în loc și o porni spre ușă, înaintând cât de repede putea, fără să alerge.

Își mută mapa în mâna stângă și o întinse pe dreapta spre butonul ușii, dar lângă ea apăru brusc o siluetă înaltă și un braț îmbrăcat în negru se întinse în fața ei, blocându-i drumul. Auzi, deasupra capului:

— Permite-mi. Și eu eram pe plecare. La revedere, domnule Senator, doamnă McMilian. Kai.

Uluită de noutatea de a i se deschide o ușă, Sweeney nu se gândi să-și strige și ea salutarile de plecare. Ca să fie sinceră,

nu doar gestul curtenitor al lui Richard o blocase, ci apropierea lui. Stomacul îi tresări din nou. Era tulburător să-l aibă chiar lângă ea, când doar cu câteva minute înainte încercase mental să îl evite.

Richard lăsă ușa din spatele lor să se închidă și o clipă se aflară sechestrați în tăcerea micului vestibul, geamul fumuriu al ușii exterioare diminuând lumina soarelui de afară. Apoi el o depăși, deschise ușa, mișcarea lui aducându-l atât de aproape încât sacoul i se frecă de brațul ei și Sweeney îi simți parfumul discret al coloniei. O nouă tresărire, însoțită de imediata conștientizare a apropierii de el.

Nu, n-avea rost. N-avea rost. Confuză, păși afară pe trotuar. Mai întâi reclama de azi dimineață la Cola Dietetică și acum *Richard*, dintre toți bărbații. Poate că o fi lună plină, deși ciclurile lunare nu i-au afectat niciodată hormonii. Nimic, de altfel. Poate c-ar trebui să-și facă o programare la doctor, să se asigure că ovarele ei nu au luat-o dintr-o dată razna, inundând-o cu o supradoză de hormoni rebeli. Numai că asta ar fi trebuit să i se întâmple în adolescență, nu acum. Acum avea treizeci și unu de ani și nu avea nici timpul și nici dorința să-și permită vreo frivolitate hormonală.

— Sweeney? Richard își flutură mâna în dreptul feței ei și ea reveni repede în prezent, înroșindu-se când își dădu seama că se uita la el în timp ce cântărea starea ovarelor ei.

— Iartă-mă... Ce-ai spus? mormăi ea.

Colțurile gurii lui se arcuiră puțin, ca și cum și-ar fi stăpânit un zâmbet.

— Te întrebam dacă nu vrei să te duc acasă. Începe să plouă.

Chiar așa. Nu doar geamul fumuriu al ușii făcuse ca ziua să

pară sumbră; soarele strălucitor dispăruse și cerul se acoperise de nori în timp ce ea se afla în galerie. Privi în sus, când picături de ploaie începură să stropească trotuarul.

Instantaneu strânse mapa mai aproape de ea, ca și cum ar fi putut-o proteja cu trupul ei. Nu avea altă decizie de luat, nu, când alegerea era între a-și păstra uscate schițele sau a lăsa ploaia să i le distrugă.

— Mulțumesc, aș vrea. Unde ți-e mașina? întrebă ea privind în jur.

— Chiar aici.

Richard ridică mâna și un Mercedes cenușiu închis apăru în fața lor, oprindu-se lin la bordură. Ceea ce o izbi ca fiind mult mai convenabil decât să stea ea la bordură și să facă înnebunită semne cu mâna la taxiurile în trecere, mai ales că sute de oameni începuseră să o facă, de la primii stropi de ploaie.

Richard își puse mâna pe spatele ei, în timp ce se apleca să deschidă portiera. Contactul era atât de neașteptat, atât de neașteptat de plăcut, încât aproape că se clătină. Revenindu-și, îndepărtă puțin mapa în timp ce se apleca să intre în mașină, continuând să alunece pe pielea moale ca untul a banchetei, ca să-i facă și lui loc să intre. Interiorul ei o luase razna: inima îi bătea cu putere, plămâni îi erau grei, stomacul i se strânsese. Era cel mai uluitor lucru care i se întâmplase vreodată. Păcat doar că asta nu însemna decât că o luase razna.

Richard își plie trupul înalt pe banchetă, lângă ea.

— Edward, o ducem pe Sweeney acasă, îi spuse el șoferului.

— Am înțeles, domnule. Care este adresa domnișoarei Sweeney?

Accentul era ușor britanic, iar alegerea cuvintelor, chiar mai mult.

Richard i-o dădu și o clipă Sweeney se uită surprinsă la el, amintindu-și apoi că el era proprietarul clădirii în care locuia. Era surprinsă că nu uitase, dar probabil că geniile bursei de valori rețin cel mai mic detaliu. Forțându-se să se relaxeze, se lăsă pe spate, în îmbrățișarea ultraconfortabilă a pieilor de vacă. Mângâie bancheta, încântată de textura catifelată și de mirosul delicios. Nimic nu egala o piele de bună calitate în bogăția ei, în luxul ei unic.

Apoi, copleșită de tentație, îi aruncă o privire lui Richard, ca să-l surprindă urmărind-o, zâmbind ușor. Ciudat, niciodată nu-l asociase cu zâmbetul; era un om prea controlat, chiar distant, dar acest zâmbet părea natural, ca și cum ar fi făcut mereu asta. Avu o clipă senzația unei apropieri între ei și buzele ei se rotunjiră și ele într-un surâs.

— Presupun că toleranța ta la prostie este la fel de joasă ca și a mea, spuse el și zâmbetul i se desfăcu în râs. Era un râs sincer până la Dumnezeu și la naiba, chiar și asta îi trimise din nou fluturi în stomac.

— Credeam că erai gata să treci direct prin geamul ușii, așa de grăbită păreai să ieși de acolo.

— Nu știu cine este mai rău, senatorul sau nevastă-sa. Amândoi mi-au dat fiori.

— Ceea ce a fost evident pentru toată lumea, cu excepția lor. Kai încerca să se facă invizibil, dar în același timp nu vroia să plece, să piardă eventualele scânteii.

Vocea lui Richard era neutră când vorbi despre Kai și Sweeney se întrebă dacă știa ceva despre relația dintre Candra și asistentul ei. Care putea, cu siguranță, să fie motivul

divorțului; Richard nu părea omul care să accepte infidelitatea sau să încerce să o depășească, luând ședințe de consiliere matrimonială.

Primii stropi anunțatori de ploaie se transformară brusc într-un potop, gonind pietonii să caute taxiuri sau intrări; umbrelele se deschiseră ca ciupercile. Sweeney iubea oricum sunetul ploii, dar astăzi era în mod special evocator, făcându-i inima să-i bubuie, așa cum i se întâmpla de câte ori auzea muzică de violoncel sau de fanfară. Un tremur delicios îi ciupi pielea și se îmbrățișă cu mâinile.

— Edward, pornește căldura, te rog. Lui Sweeney îi este frig.

— Desigur, *sir*.

— Nu mi-e chiar frig, negă Sweeney, fără să știe de ce. Constanta ei stare de frig era oarecum deranjantă, o slăbiciune pe care nu vroia să o recunoască.

— Auzul ploii mi-a făcut pielea ca de găină.

— Tremurai. Vrei să-ți dau haina mea?

Se întâmplă din nou, făcându-i să-i tremure viscerele, ca și cum ar fi trecut peste ea falia San Andreas. O studiase destul de intens ca să-i observe tremuratul ușor. Nu știa ce era mai tulburător, această conștientizare, sau valul de căldură pe care-l simți la gândul de a fi învăluită în sacoul lui, căldura trupului lui transferându-se într-al ei, mirosul lui, învăluind-o. Căldura era binevenită, dar motivul din spatele acesteia, nu. Fascinația pentru reclama aceea luase barem sfârșit odată cu sfârșitul reclamei. Sigur, și această ciudată stare se va sfârși odată cu coborârea ei din mașină și îndepărtarea de Richard, dar până atunci trebuia să aibă grijă să nu facă vreo prostie, cum ar fi să se arunce în brațele lui. *Asta* oare o să-i ridice sprâncenele lui

Edward? Pe ale ei probabil că i le-ar ridica, pentru că în vârful listei gesturilor care nu-i stăteau în caracter era acela de a se arunca în brațele unui bărbat.

— Sweeney? interveni Richard fluturându-și din nou mâna în fața ochilor ei. Și zâmbi din nou. Își dori să înceteze cu amândouă. O dată era iritant, dar a doua oară era de-a dreptul deranjant.

— Ce e?

— Vrei haina mea? întrebă el începând deja să și-o scoată.

— Ah – nu, mulțumesc, iartă-mă, mi-au zburat gândurile.

— Am observat. Richard zâmbi din nou, cu ochii ușor mijiți. În ciuda refuzului, își petrecu haina în jurul ei.

Aproape că îi veni să geamă de plăcere. Era exact așa cum își imaginase, atât de minunat de plăcut, încât crezu că se va topi. Se cuibări în haină, trăgând-o în sus, în jurul feței și inhalând inconștient, trăgând în plămâni mirosul lui, ca un fumător care trage din prima țigară de dimineață.

— Trebuia să fac ceva să acopăr puloverul, spuse el în chip de explicație, pe un ton amuzat.

— Este blestemat. O să-l ard când o să ajung acasă.

— Nu te obosi. Vina o poartă ce se află dedesubt.

Oh, Dumnezeu, și el a simțit la fel.

Constatarea a fost ca un pumn în stomac. Încremeni, incapabilă să se uite la el, temându-se de ce ar putea vedea în ochii lui. Asta nu era doar o aberație inspirată de puloverul ei roșu. Asta nu era un ciudat ciclu al lunii. Nu putea spune cum de știa; cu siguranță nu putea fi experiența care să-i spună asta, de vreme ce își făcuse o virtute de-a lungul anilor să evite să lase relații distrugătoare să-i intre tropăind în viață. Richard era al treilea bărbat în decurs de o oră care se uita apreciativ la

ea – mă rog, al patrulea, dacă-l punea la socoteală și pe senator, doar că privirea acestuia fusese mai curând insultătoare decât apreciativă – dar în cazul lui Richard, era ceva mai mult. Nici măcar încercarea instinctivă a lui Kai de a o seduce nu fusese ca aceasta, dar Kai era un ușuratic, pe când Richard... Richard nu era.

Ar fi fost totuși tentată, dacă el nu s-ar fi aflat în plin divorț; mai mult, un divorț de o femeie foarte implicată în cariera lui Sweeney. Nu, fii sinceră. *Era* tentată, fără doar și poate și împotriva *oricărei fărâme* de bun simț din trupul ei. Dar faptul că era tentată nu însemna că trebuia să dea frâu liber tentației; o femeie care poate vedea fantome și care poate face semafoarele să-și schimbe culoarea la apropierea ei, nu avea nevoie de un bărbat în viața ei, care să complice lucrurile. Cu fantomele putea să se descurce; dar nu se putea descurca cu un bărbat, mai ales nu cu Richard. Iar motivul pentru care credea că el însemna mai multe neplăceri decât orice alt bărbat, era o întrebare la care nu vroia să se gândească.

Totuși, nevoia de a se uita la el, de a-l studia, de a-l urmări, era ceva aproape copleșitor. Ca să-și țină privirea departe de ochii aceia negri intenși, știutori, și-o coborî în jos și se pomeni uitându-se la mâinile lui. Erau mâini elegante, deși într-un mod aspru, își spuse ea surprinsă. Întotdeauna se gândise la el ca la un docher îmbrăcat scump, dar niciodată până acum nu-i observase mâinile și acum se întreba de ce. Forma lor era frumoasă, având frumusețea forței, ca la *David* al lui Michelangelo, cu degete lungi și viguroase. Văzu asprimea bătăturilor, câteva cicatrici, unghiile manichiurate. Senatorul McMilian fusese un prost să-și măsoare forța cu acest bărbat.

Chicoti, amintindu-și.

— Sunt sigură că senatorul nu o să mai încerce vreodată să-ți strivească mâna, spuse ea amuzată.

Sprâncene negre, bine conturate, se ridicară întrebător.

— Ai văzut această cascadorie juvenilă?

— Îhî. A fost amuzant. Degetele lui s-au albit, apoi ale tale și apoi l-a cuprins transpirația. Cât pe ce să ovaționez.

Richard râse.

— E cam relativ stratul tău de civilizație. Nu mi-am data seama până acum.

— Nu eu eram implicată în competiția aia de doi bani, sublinie ea ușor iritată că el o credea o sălbatică. Ea se considera o persoană foarte civilizată. Ea nu i-ar strivi niciodată mâna cuiva, de teamă să-și nu producă sieși durere. Poate că nu era egal cu a nu dori să-i faci rău cuiva, dar oricum, rezultatul era același.

— Nu, nu erai. Richard zâmbi din nou, aproape invizibil. Ridicând privirea, văzu că ajunseseră aproape la apartament.

— Drumul n-a fost prea lung, remarcă el și tonul nu era de încântare.

Ea nu-i spusese de ce toate semafoarele trecuseră pe culoarea verde sau de ce, în mod misterios, în calea lor traficul parcă dispărea.

— Vrei să cinezi cu mine în seara asta? Richard se întoarse înapoi spre ea și într-un fel era parcă mai aproape decât înainte, umărul lui atingând-o, piciorul lui stâng lipindu-se de piciorul ei drept. Îi simți căldura trupului ca un magnet, de-a lungul întregii ei părți drepte, acționând în ea un impuls nebun de a se apropia și mai mult, să vadă doar câtă căldură îi poate el transmite. Multă căldură, parie ea. Ca focul. Să o topească.

— Dumnezeule Mare, nu!

Richard râse.

— Te rog, nu-mi cruța sentimentele!

Sweeney se înroși ca o adolescentă. Într-o zi, poate când va avea nouăzeci de ani, o să învețe și ea arta minciunii politicoase. Se descurcase destul de bine cu McMilianii, dar evident, aceea fusese cota ei pentru un an întreg.

— Nu am vrut... Doar că ai însemna pentru mine o mare complicație, cerându-mi timp și sex și chestii de genul ăsta, ori ce am acum îmi ajunge ca să mă descurc.

Splendid. El râdea din nou și când își dădu seama ce-i ieșise din gură, vru să-și ascundă fața în mâini. Dar în loc de asta, continuă cu încăpățănare.

— Și apoi mai este și Candra. Ea a fost bună cu mine, făcându-mi reclamă, când multe alte galerii de artă nu ar fi făcut-o. Chiar dacă sunteți despărțiți de aproape un an... în sfârșit, nu cred că ar fi o idee prea bună.

Richard nu spuse nimic o bună bucată de vreme, urmărind-o doar cu o expresie de nedescifrat.

— O să te mai întreb o dată, spuse el într-un târziu.

Nu-și dădea seama de ce aceste câteva cuvinte puteau suna aproape ca o amenințare, dar așa sunau. Richard Worth nu era bărbatul obișnuit să fie refuzat.

— Fă asta și o să te refuz din nou, spuse ea în timp ce Mercedes-ul se opri încet în fața blocului cu apartamente.

Își scoase haina de pe ea și i-o dădu înapoi și întinse mâna să deschidă portiera.

Richard îi opri mâna.

— Nu fi caraghioasă. Nu are rost să te uzi. Am o umbrelă și o să te conduc până la ușă.

— Pot să mă descurc, mulțumesc.

— Și mapa?

Da, afurisita aia de mapă. Iar afară ploua cu găleata. Sweeney se încruntă la el.

— Nu trebuie să fii atât de satisfăcut, mormăi ea știind că ieșise învingător.

Gura i se strâmbă, în timp ce se întindea după umbrelă.

— Scumpo, tu habar n-ai cum arăt când sunt satisfăcut.

Nu, dar își putea imagina și imaginea ei mentală îi agită din nou stomacul. Richard se aplecă și o sărută pe gura bosumflă, contactul fiind delicat și cald și devastator.

— Gândește-te la asta, șopti el, apoi deschise portiera și întinzând umbrela în afară, o deschise astfel încât să asigure un cerc protector. Coborî și i-o ținu, în timp ce ea ieșea din mașină.

— Gândește-te la asta, îl imită ea furioasă, făcându-l să râdă.

— Și la naiba cu tine! Era atât de furioasă, încât nu-i păsa că fusta i se ridicase până la coapse în timpul alunecării pe banchetă, spre portiera din partea lui. Lasă-l să se uite; asta e tot cu ce se va alege.

Traversară repede trotuarul spre intrarea acoperită. El avu grijă să-i ferească mapa de ploaie și ea îi aprecie preocuparea, deși îi venea să-i ardă un picior. Richard o lăsă acolo și alergă înapoi, la mașina care-l aștepta. Iar ea nu-l așteptă să plece și intră imediat în clădire. El nu avea nevoie să-i fie mângâiat amorul propriu iar ea avea absolută nevoie să se întoarcă în lumea ei sigură, izolată, departe de tentații.

Avea nevoie de ordine, nu de dezordine; de tihnă, nu de emoții. Dar mai ales, avea nevoie să picteze. Cu o pensulă în

mână, putea închide lumea afară.

CAPITOLUL TREI

Gândește-te la asta. Ei bine, se gândise. În ciuda eforturilor și până a fi fost pe punctul de a avea un acces de urlet, se gândise. Cu atâtea ore bune pentru pictat întinzându-se în fața ei, se pomenea însă stând în fața șevaletului cu o pensulă leneșă în mână, cu privirea ațintită în gol, ca o adolescentă năucă. Problema, desigur, nu era atât atracția pe care o resimțea Richard față de ea, ci atracția ei față de el. Ce o tulbura cel mai mult era neputința ei de a înceta să se mai gândească la el. Alți bărbați se distinseseră prin totala lor lipsă de distincție; îi putea ușor scoate din mintea ei, în eventualitatea în care intraseră totuși acolo, ca să-și continue viața ei obișnuită. Niciunul dintre ei nu o tentase vreodată. Dar nu putea spune la fel despre Richard.

Ce proastă era cu obsesia asta pentru un bărbat. Oricum nu o să iasă nimic din atracția asta a ei, o să aibă ea grijă, așa că era o prostie să-și piardă timpul visând la el. Nu că vreun alt bărbat ar fi avut mai mult noroc, dar faptul că acesta era *Richard* nu înceta să o uluiască iară și iară, lovind-o drept între ochi. Din toți bărbații de pe lumea asta, de la care s-ar fi putut aștepta să-i trezească libidoul până acum inexistent, Richard nici măcar nu fusese trecut pe listă. Richard era însurat, era însurat cu o asociată a ei de afaceri, iar acum cei doi se aflau în cursul unui divorț înverșunat, un motiv în plus să stea naibii departe de el.

Perfect. Mintea ei primi mesajul. Acum, dacă mesajul ar coborî mai jos, poate că ar fi în stare să se apuce de lucru.

Ploaia încetase, dar ziua rămânea înnorată și cu toate că își instalase lumini puternice în studiou, nu erau același lucru ca lumina soarelui. În mod normal asta nu ar fi deranjat-o, dar astăzi, da. Avea nevoie de lumina strălucitoare a soarelui. Pictase după o fotografie pe care o făcuse ea râului St. Lawrence, care rămânea unul din subiectele ei preferate, dar fără lumina soarelui nu putea obține culorile potrivite. Dezgustată, vârî pensula în cana cu terebentină, agitând-o. Pe cine păcălea ea? Oricum, nu putea obține culorile dorite. De un an de zile nu mai era în stare să obțină culorile dorite.

Ar fi vrut să poată arăta cu degetul orice întâmplare care să fi declanșat în mod evident schimbarea, dar nu reușea. Nimic nu-i venea în minte. De ce să fi remarcat ea semaforul singuratic din Clayton, trecând pe culoarea verde? Asta se întâmpla întotdeauna. Observase că plantele ei păreau neobișnuit de fericite, dar la început o pusese pur și simplu pe seama aclimatizării sau al faptului că dăduse ea peste niște plante care puteau înfrunța grija ei sporadică. Poate că asta și era, până la urmă. Totuși, înainte trebuia să le înlocuiască destul de des, dar acum, indiferent ce făcea ea, plantele prosperau. Nici măcar mutarea la oraș nu le perturbase. Crăciunica înflorea într-o veselie de câteva ori pe an, bromeliile ei erau grase și succulente, ferigile ei, uriașe, iar ficusul ei mofturos își păstra frunzele indiferent cât de des îl muta prin apartament.

Ea nu vroia să fie *altfel*. Își văzuse părinții folosindu-și talentul ca pe o scuză pentru tot felul de gesturi cumplite, egoiste, megalomane și văzuse dezastrul pe care-l provocaseră în viețile altora. Ea nu vroia să fie ca ei. Ea vroia să fie o persoană perfect normală, care, întâmplător, avea talent la

pictură; asta o făcea suficient de diferită, dar se putea descurca. Dar un artist care acționează asupra dispozitivelor electronice, care afectează natura și care vede stafii – aoleu, asta era cu totul altceva.

Oftă, în timp ce-și curăța pensulele. St. Lawrence ieșea din discuție astăzi; oricum nu făcuse cine știe ce progrese. Râul nu o mai fascina așa cum o fascinase odinioară, nu o mai atrăgea așa cum o atrăgea chiar și cel mai banal chip.

Îi apăru în minte chipul vânzătorului de hot dogs, cu tot cu zâmbetul lui blând. Sweeney își înalță capul, apreciind imaginea. Arăta atât de tânăr în mintea ei, în ciuda părului cărunț. Cum arătase oare la douăzeci de ani? Sau la zece? se gândi la el ca la un băiețel de șase ani, știrb din loc în loc, râzând cu toată fața către lume.

Fluierând absentă printre dinți, Sweeney se întinse după caietul pentru schițe. Ar fi interesant să-l creioneze la diferite vârste, un colaj de chipuri pe aceeași pânză, toate, ale lui.

Sunt artiști care schițează doar câteva linii, ca să obțină proporțiile reale, dar Sweeney era și un bun desenator. De obicei petrecea mai mult timp decât ar fi trebuit cu schițele preliminare, pentru că nu putea rezista să nu mai adauge umbre și detalii. Spre încântarea ei, expresia blândă a vânzătorului nu-i scăpă creionului, de data aceasta. Totul cădea la locul lui, așa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme.

Numele vânzătorului era Elijah Stokes. Astăzi își închise toneta la ora obișnuită, își făcu numerarul, completă un formular de depunere, apoi se duse pe jos la bancă, unde stătu cincisprezece minute la coadă. Ar fi putut folosi automatul, dar lui îi plăcea să aibă de a face cu oameni, nu cu găuri. Îi

plăcea să plece apoi cu chitanța ștampilată în buzunar și primul lucru pe care-l făcea când ajungea acasă era să pună chitanța în dosar. Era foarte grijuliu cu hârtiile, în parte pentru că mama lui fusese la fel, dar mai ales pentru că, devenind adult, văzuse că atenția pentru detalii îl scutea întotdeauna de neazuri.

Elijah fusese căsătorit vreme de patruzeci și patru de ani cu aceeași femeie, până la moartea acesteia, în urmă cu cinci ani. Au crescut împreună doi băieți minunați, i-au trimis la colegiu și au avut bucuria de a-i vedea devenind bărbați cum trebuie, obținând slujbe bune și începând să-și crească propriile familii, așa cum fuseseră și ei crescuți. Aveai multe satisfacții în a ști că ai făcut ceva bine, iar Elijah știa că făcuse un lucru bun cu băieții lui.

De mult și-ar fi putut închide toneta; își strânsese banii necesari, făcuse câteva investiții mici dar sigure, pe care le văzuse prosperând. Nu avea nevoie de alți bani; Cu Asigurarea Socială și cu dividendele, putea trăi așa cum trăia și acum, pentru că cea mai mare parte din câștig continua să meargă în contul de economii. Dar de fiecare dată când îl tenta ideea de a se retrage, se gândea la băieții lui și la cei cinci nepoți frumoși pe care-i avea și cum fiecare bănuț pe care-l economisea acum va ajuta la plata educației lor, mai târziu. Ce mare problemă să mai lucreze încă vreo câțiva ani; șaptezeci părea o vârstă bună, să se retragă.

Ploaia reîncepu în drumul lui spre casă, gonindu-i pe oameni de pe trotuar. El își trase doar șapca mai jos pe cap și-și continuă drumul. Puțină ploaie nu omora pe nimeni. Norii aduseseră cu ei un asfințit timpuriu, aprinzând luminile stradale. Vara se retrăgea grăbită; putea simți în ploaie mirosul

șfichiuitor al toamnei, ca și cum ar fi coborât direct din Canada. Primăvara și toamna erau anotimpurile lui preferate, pentru că vremea era mai bună, nici prea caldă, nici prea rece. Ura iarna; frigul îi făcea oasele dureroase. Uneori se gândea să se retragă în sud, când va ieși la pensie, dar știa că nu-și va părăsi copiii și nepoții.

Mai avea încă trei cvartale până acasă, când strada începu să se deterioreze. Străzile erau populate în ultima vreme de chipuri dure. Copiii lui ar fi vrut ca el să se mute de aici, doar că el locuise aici de când cel mai mare dintre ei avea numai un an și era greu să lași în urmă toate aceste amintiri. Soția lui gătisese mii și mii de mâncăruri care-ți lăsau gura apă în bucătăria asta veche și el își auzise copiii alergând pe podelele alea tocite. Soția lui aranjase locul destul de frumușel, de-a lungul anilor, așa încât el nu mai făcuse nimic de la moartea ei și acum, e drept, totul începuse să se păraginească. Doar că el efectiv nu dorea să facă schimbări. Într-un fel își putea aminti mai bine de ea dacă lăsa lucrurile așa cum le vroise ea.

De obicei era mai atent când mergea pe jos, dar de data aceasta, doar de data aceasta, își coborî garda. Dintr-o alee apăru un punkist cu ochi feroce, blocându-i drumul. Elijah abia avu timp să observe tenul plin de acnee și dinții stricați, când partea stângă a capului îi explodă de durere.

Forța loviturii îl doborî pe Elijah la pământ. Punkistul se aplecă, îl înșfăcă pe bătrân și îl târî în umbră. Poate că nu trecuseră mai mult de patru secunde de când țâșnise din alee. Îl mai lovi de două ori cu matracă, doar pentru că îi făcea plăcere, deși bătrânul nu se împotrivi deloc. Apoi se lăsă în jos și înșfăcă portofelul din buzunarul bătrânului, scormonind după bani și vârandu-i în buzunarul lui, fără să se obosească să

îi numere. *Nu* existau cărți de credit. Rahat. Dezgustat, aruncă portofelul și o șterse repede, cu capul în piept. Toată operația, perfecționată prin practică, îi luase în jur de douăzeci de secunde.

Elijah Stokes, un om grijuliu, nu purta niciodată asupra lui prea mulți bani. Câștigul punkistului fusese de douăzeci și șapte de dolari. Elijah zăcea pe alee, în umbrele amurgului și simțea pe față ploaia ușoară, dar senzația părea ciudat de îndepărtată. Într-o fracțiune de luciditate știu că murea și vroia să se gândească la copiii lui, dar își simțea creierul ciudat iar fețele copiilor refuzau să se formeze. Soția lui, totuși... ah, da, iat-o zâmbindu-i cu zâmbetul ei angelic, suficient pentru Elijah.

„Începe... *Jeopardy*” cârâi moderatorul, pronunțând rar cuvintele. Sweeney se instalează în fotoliul ei ultracapitonat, ultraconfortabil și își vârlă picioarele sub ea, cu un bol uriaș cu floricele de porumb. Fură prezența cei trei concurenți și ca de obicei, Sweeney le studiază chipurile, fără măcar să le audă numele. Cel din mijloc, își spuse ea. El o să câștige. Părea rapid, cu ochii vii de inteligență. Îi plăcea să joace un joc cu ea însăși, încercând să ghicească dinainte care va fi câștigătorul. În ultima vreme nu prea au existat provocări.

Norocul ăsta o călca pe Sweeney pe nervi. Semafoarele erau una, dar dacă chestia asta bizară va începe să afecteze *Jeopardy* o să înceapă să se enerveze. Adora showul acesta.

Apăru Alex Trebek și deschise concursul, citind categoriile.

— „*Scriitori de romane polițiste.*”

— „Dick Francis”, spuse Sweeney vârlând în gură o floriceică sărată.

— „*Băuturi Alcoolice.*”

— Absint, răspunse ea.

— „*Familia Regală Britanică*”.

— Charles al 2-lea. Prea ușor.

— „*Știință.*”

— Fuziune la rece – ai vrea tu.

— „*State.*”

— Delaware. Încearcă să nu fii atât de transparent.

— Și în sfârșit... „*Spațiul Extraterestru.*”

— Quasar, firește. Acesta era un alt mic joc al ei, prin care încerca să ghicească întrebările înainte de a auzi indiciile. În ultima vreme se descurca foarte bine și aici.

Campionul care încerca să-și păstreze titlul începu cu Băuturi Alcoolice. Alex citi indiciul. Confuz, concurentul se uita la tablă ca și cum ar fi putut-o forța să-i ofere răspunsul. Se auzi soneria și intră în joc concurentul de la mijloc.

— Absint, spuse el.

Sweeney se întinse după comandă și opri televizorul fără să mai aștepte confirmarea lui Alex că acesta era răspunsul corect. În ultima vreme ghicea întotdeauna.

Se simțea agitată, mai neliniștită decât își putea aminti să mai fi fost vreodată. Ridicându-se în picioare, se duse la fereastră și începu să se uite afară, la ploaie. Adora ploaia; în mod normal, o liniștea. Dar în seara aceasta, magia nu funcționa.

În mod clar că nu atracția ei fizică pentru Richard o adusese în starea aceasta. Firește, era surprinsă, pentru că în mod normal nu i se întâmpla ei așa ceva, dar până la urmă nici nu era cine știe ce scofală. Femeile sunt tot timpul atrase fizic de bărbați. Sweeney alese varianta uitării și gata. Doar că atracția

fizică fusese serioasă. Putea înțelege de ce oamenii acționau irațional când se aflau sub influența ei, ca să zicem așa. Hormonii erau la fel de puternici ca și whiskey-ul și de două ori mai parșivi.

Nu, își spuse ea, nu era vorba de Richard și de neobișnuit de puternica ei reacție față de el. Ea luase deja decizia în privința asta și-și scosese totul din minte... să zicem. Asta era altceva, o profundă senzație de neliniște, care nu avea nimic de a face cu starea ovarelor ei. Se simțea tristă, profund mâhnită și nu știa de ce.

Încercă să mai tragă câteva linii, dar nu se putu concentra. Televizorul nu o atrăgea și în final se instalează cu o carte, înfășurată în pătură și reuși să rupă o oră bună de lectură, înainte de a deveni atât de somnoroasă încât începu să-i pice capul. Era abia ora nouă seara, dar Sweeney își spuse că de vreme ce era atât de somnoroasă, de ce să nu se bage în pat?

Începu din nou să plouă și Sweeney se ghemui în așternuturi, cu un oftat de pură plăcere. Pătura electrică îi ținea patul cald și plăcut; să te ghemuiești în el era ca și cum te-ai fi ghemuit într-un cocon. Se întinse, frecându-și degetele de la picioare de pătura caldă și în câteva minute adormi.

Puțin după miezul nopții începu să se agite sub cuverturi, împingând cu mâinile. Mormăia sunete care nu erau chiar cuvinte. Își agita capul pe pernă și pleoapele începură să i se zbată. Respirația îi deveni rapidă și greoaie, ca și cum ar fi alergat.

Apoi se liniști. Până și respirația i se opri o bună bucată de vreme.

Începu să respire din nou. Deschise ochii, a căror expresie era îndepărtată. Se ridică din pat și în liniște, fără să aprindă

nicio lumină, traversă desculță apartamentul, spre atelier. Nu aprinse nici aici luminile, dar lumina incoloră care venea din stradă îi era suficientă ca să înainteze prin încăperea mare, încărcată, fără să se lovească de nimic.

În jurul atelierului se aflau câteva șevalete, cu pânze în diferite stadii de lucru. Scoase una dintre pânze și o puse pe o masă, apoi luă o pânză nouă și o montă în locul ei, pe șevalet.

Mișcărilor ei erau precise când luă un tub și stoarse pe paletă un glob de roșu strident. Prima tușă pe întinderea pânzei imaculate lăsă în urmă o violentă dâră de roșu. Apoi Sweeney se întinse după negru. Mult negru.

Rămase acolo două ore, pensula mișcându-i-se cu tăcută îndemânare. Nu auzi sirenele, când o mașină de pompieri trecu în viteză pe stradă, sub ferestrele ei. Nu simți frigul care-i cuprinsese picioarele reci. Nici măcar o singură dată nu dârdâi.

Brusc, se dezumflă ca un balon înțepat. Mai afundă o dată pensula în vopseaua neagră și retușă ceva în partea de jos. Apoi așeză cu grijă pensulele în terebentină și ieși din atelier la fel de tăcută cum intrase, refăcând pașii prin apartamentul întunecat, o femeie delicată, cu picioarele goale, în pijama, cu părul ondulat revoltându-se în jurul umerilor. Mișcându-se la fel de tăcută ca o fantomă, se întoarse în dormitor și în cuibul cald al patului ei.

Alarma sună la șase treizeci. Sweeney scoase bâjbâind o mână de sub cuverturi și îi aplică o lovitură ceasului, ca să oprească zgomotul neplăcut. Aroma cafelei o smulse din pat. Își trase pe ea o pereche de șosete groase și o porni stângaci, ca monstrul lui Frankenstein, spre bucătărie. Așa cum făcea în

fiecare dimineată, îi înălță Domnului o tăcută mulțumire pentru miracolele electronicii și pentru cafeaua care o aștepta. Cu prima cană în mână, cu prima sorbitură prea fierbinte încălzind-o în traseul ei în jos pe gât, deveni suficient de trează ca să nu verse cafeaua pe ea, în drum spre duș.

Zece minute mai târziu, complet trează și încălzită, îmbrăcată în sveter și ținând în mână cafeaua acum-abia-băubilă, intră în atelier, locul cel mai îndrăgit de ea, pe lumea asta. Încăperea se afla într-un colț de clădire, ceea ce însemna că avea ferestre pe ambii pereți. De fapt, ambii pereți *erau* ferestre, mari, înalte, care arătau ca niște ferestre de fabrică, deși nu credea că în această clădire fuseseră vreodată ateliere. În zilele însorite, lumina era fantastică.

Totuși, era încă prea devreme pentru asta, așa încât acționă cu o lovitură scurtă întrerupătorul și încăperea fu inundată de o lumină aproape orbitoare. Luminile instalate de ea erau niște lămpi uriașe, rotunde, din metal, care atârnavă din tavan și revărsau în jos o incredibilă cantitate de wați. În încăperea nu existau umbre, ceea ce era formidabil, dar ea prefera totuși lumina naturală.

Își cunoștea atelierul pe dinafară. Primul lucru pe care-l observă a fost pânza de pe masă. Încruntându-se, se duse într-acolo. Era pânza cu râul St. Lawrence și știa că nu o pusese pe masă; o lăsase pe șevalet. Se simți străbătută de un fior. Cine mutase pânza și când? în locul ei se afla acum o altă pânză și Sweeney se uită la ea îndelung, ciudat derutată, înainte de a se apropia de șevalet, plimbându-se în jurul lui să îl studieze.

Rămase foarte tăcută, cu ochii ei albaștri larg deschiși, privind la tablou. Buzele i se albiră, degetele i se încordară pe cană.

Era cumplit. Era cel mai urât lucru pe care-l văzuse vreodată. Un bărbat întins pe spațiul murdar, plin de gunoi, dintre două clădiri. Știa exact la ce anume se uita, chiar dacă cele două clădiri nu erau decât două excrescențe negre, de fiecare parte, dând într-un fel impresia de înălțime. Ceva era rău cu capul bărbatului. În jurul nărilor avea o mică baltă de sânge și din urechea stângă se prelingea un fir roșu, curbându-se sub ureche și picurând de aici în părul cărunt.

O clipă se uită la chipul pictat fără a-l recunoaște. Ochii erau deschiși, goi, cu luciul morții pe ei. Dar văzu apoi structura feței pe care o schițase de atâtea ori.

Era bătrânul vânzător de hot dogs.

Primul ei gând irațional care-i veni în minte, sub impulsul furiei, a fost că cineva pătrunsese în apartament și pictase tabloul acesta tulburător. Dar logica îi evidenție idiotenia acestui scenariu. Măcar stilul, deși nu chiar atât de detaliat ca de obicei, era al ei. Stilul și semnătura ei, mâzgălită în colțul de jos, din dreapta, îi spuneau că ea pictase tabloul.

Singura problemă era că nu-și amintea nimic.

CAPITOLUL PATRU

La ora nouă sună telefonul. Sweeney era încă amortită de șoc și atât de înghețată încât nu părea să se poată încălzi, indiferent câtă cafea ar fi băut. Reglă termostatul la douăzeci și opt de grade, refuzând să-l ridice mai mult. Buletinul meteo local, transmis de o femeie atât de vorbăreață încât lui Sweeney îi venea să-i ardă una, îi spusese că ziua avea să fie frumoasă, cu maxime de peste douăzeci și trei de grade. Oamenii mergeau pe stradă în mâneci scurte, copiii încă mai

purtau pantaloni scurți iar ea dârdâia de frig. Simțea ca și cum miezul ființei ei se transformase în gheață, frigul venindu-i mai curând de dinăuntru, decât din afară.

Nu se putea liniști ca să picteze, nici măcar ceva care să nu o mulțumească. De câte ori vedea pictura aceea groaznică a bătrânului vânzător de hot dogs, îi venea să plângă, ori ea nu era genul de femeie smiorcăită. Dar se simțea tristă ca și cum ar fi fost în doliu și când sună telefonul, smulse receptorul fericită de o schimbare, de o diversiune.

— Candra la telefon. Am nimerit bine? îi sună în urechi vocea caldă a Candrei.

Sweeny își îndepărtă din ochi o buclă rebelă.

— Ca întotdeauna. Cât despre ieri...

Candra o întrerupse, râzând.

— Nu-ți cere scuze. Eu ar trebui să fac asta. Dacă m-aș fi gândit puțin înainte, aș fi știut că nu-i vei putea suporta. Margo întrece puțin măsura, deși, spre apărarea ei, Carson este suficient ca să-l facă până și pe un sfânt să-și iasă din fire.

— Este leșinat după tine.

La naiba, nu a vrut să spună asta. Îi plăcea de Candra, *dârele* nu depășiseră *niciodată linia dintre două* prietenoase asociate în afaceri și prietene. Și oricum, conversațiile intime nu erau punctul ei forte.

Candra însă nu avea asemenea rețineri. Spuse râzând:

— Carson leșină după orice femeie. Dacă ai spune că este ca un câine, ai insulta comunitatea canină. Desigur, știe cum s-o facă, de aceea și stă Margo cu el.

Sweeney nu spuse nimic, știind că orice ar fi ieșit din gura ei ar fi fost nepoliticos, iar McMilianii nu făceau parte doar *din cercul social al Candrei*, erau și clienții ei. Nu ar fi fost

diplomat să îi insulte. Îi era greu să tacă, dar reuși.

— Te-am văzut ieri urcând în mașina lui Richard, spuse Candra după o scurtă pauză, cu o ușoară ezitare în glas.

Ah, nu. Radarul lui Sweeney începu să țâcăne alarmant.

— Începuse să plouă și eu eram cu mapa, așa că m-a condus acasă.

Strânse tare receptorul, sperând că discuția se va opri aici și Candra va trece la alt subiect.

Dar nu avu noroc.

— Richard poate fi foarte curtenitor. Educația provincialilor din Virginia.

— Nu am știut că este din Virginia.

Ăsta părea un teren sigur.

— Încă nu și-a pierdut complet accentul. Indiferent cât l-am implorat eu, a refuzat să ia lecții de dicție, ca să scape de el.

Sweeney nu credea că-i remarcase vreodată accentul, deși acum că se gândea la asta, vorba lui chiar avea o oarecare tărăgăneală în ea. Virginia nu era chiar fundul Sudului, deși după Candra, Richard ar fi vorbit ca un țărănoi needucat, din sud. Sweeney nu vroia să discute despre el; doar gândul la el o făcea să se simtă stânjenită. Și mai ales, nu vroia să discute despre el cu în-curând-fosta-lui-soție.

Candra continuă cu degajare:

— Știi că divorțăm. Este o decizie reciprocă. Richard și cu mine ne-am răcit în ultima vreme și curând după mutarea ta aici, ne-am separat și am depus actele pentru divorț. Se poartă ca un ticălos în ce privește înțelegerea de partaj, dar presupun că era un lucru de așteptat. Un divorț nu este chiar o procedură prietenească, nu?

— Nu, de obicei.

Dacă răspunsurile ei nu îi ofereau Candrei încurajări, poate că aceasta o să obosească și va trece la altceva.

— Ah... Richard ți-a spus ceva, ieri?

Tonul ezitant revenise în glasul Candrei. Sweeney avu senzația că acesta era de fapt adevăratul mobil al telefonului.

— Despre ce? Chiar reușise s-o spună pe un ton indiferent. Era mândră de sine și iritată, în același timp. Nu avea niciun motiv să se simtă vinovată, de vreme ce refuzase invitația lui Richard la cină, dar, în mod evident, logica nu avea nicio legătură cu vinovăția.

— Despre divorț.

— Nu, nu a pomenit nimic.

Senzația de ușurare o inundă pe Sweeney, pentru că fusese în stare să spună ceva ce era totalmente, sută la sută, adevărat. Nu era bună la genul ăsta de subterfugii, chiar dacă absolut tot ce spusese era corect, cel puțin în vorbe dacă nu în spirit.

— Sincer, nici eu n-am crezut c-ar face-o, pentru că este al naibii de discret.

Se simțea amărăciune în cuvintele ei. Candra făcu o pauză.

— La galerie am observat că nu-și mai dezlipea ochii de la tine.

Sentimentul acela de stânjeneală se intensifica pe măsură ce înainta în sus, ca un vierme, pe spinarea lui Sweeney. Ea nu vroia asta. Ea nu vroia să fie prinsă în mijlocul divorțului lor. Tot ce vroia ea, era să uite că fusese luată prin surprindere de niște hormoni dereglați și pentru o clipă răspunsese atracției lui.

— A fost atât de al naibii de discret de când ne-am despărțit, încât chiar dacă a avut vreo iubită, nu am fost în stare să aflu nimic. Ieri, când am văzut cum se uita la tine... ei bine, am

devenit curioasă.

Da, sigur. Era clar, amărăciune, își spuse Sweeney. Iar ea vroia să pună o dată punct discuției.

— Poate că nici nu a avut vreuna.

Candra râse.

— Ce, Richard fără sex? Nu e genul lui. Oricum, ce am vrut să-ți spun este că nu mă deranjează dacă între tine și Richard ar exista ceva. Suntem despărțiți de aproape un an, deci, firesc, și eu mi-am continuat viața. Am cunoscut pe cineva care-mi place foarte mult și cu care mă simt mult mai confortabil decât m-am simțit vreodată cu Richard.

Lui Sweeney nu-i veni în minte nimic potrivit de spus. *Mulțumesc*, ieșea din discuție. De fapt, de ce naiba a sunat-o Candra să-i spună asta? Să-i sugereze cumva că în cazul în care între ea și Richard chiar ar începe o legătură, va trebui să-și găsească pe altcineva care să-i vândă tablourile? Nu avea sens, pentru că Sweeney nu-și făcea iluzii în ce privește valoarea ei în ochii Candrei; galeria lucra cu artiști care făceau mult mai multe vânzări decât ea. Nu, telefonul acesta fusese dat din pură curiozitate, din ciudata neputință a cuplurilor înstrăinate să lase ca totul să meargă lin, deși se aflau implicați în chirurgia legală care-i va despărți.

Ei bine, ea nu vroia nicio parte din asta. Se înfioră și se întinse după o pătură în care să se înfășoare în timp ce încerca să se gândească la o modalitate de a ieși în vârful picioarelor din terenul minat al acestei conversații. Dar cum un răspuns era de așteptat, spuse într-un târziu:

— Sper să fii cât se poate de fericită.

Da. Suficient de inocent.

Candra râse, părând sincer amuzată.

— Ah, mă îndoiesc că va fi ceva permanent. Viața este prea scurtă și prea plină de bărbați, ca să-mi asum riscul unei alte greșeli. Dar mărturisesc că speram ca Richard să fie interesat de tine.

— Poftim? Cuvântul sunase tremurat de surpriză.

Candra râse din nou.

— Nu fi atât de șocată. Puțin îmi pasă dacă are o iubită sau zece. Nu-l urăsc; nu-i doresc boala. Nu vreau decât să înceteze să fie atât de încăpățânat în ce privește înțelegerea de partaj, ca să putem termina odată și să mergem fiecare mai departe. Dacă ar fi interesat de cineva, poate că ar vrea să finalizeze odată divorțul ăsta, ca să fie liber. Îl cunosc pe Richard, știu cum este când i se pune pata pe o femeie.

O clipă, vocea Candrei se înmuie, încălzită de amintire și ea chicoti ușor.

— Am trăit clipe *foarte* frumoase.

Sweeney ar fi fost gata să-i spună că Richard îi *propusese o* întâlnire. Vroia s-o întrebe exact cât de frumoase clipe îi poate oferi Richard unei femei. O fracțiune de secundă cuvintele îi stătură pe limbă ca niște bile de rulment, gata să se rostogolească. Precauția o făcu să și le înghită la loc. Îl refuzase pe Richard, deci nu avea niciun rost să se pună singură în mijlocul acestei situații. Și nici nu vroia să schimbe păreri ca între fete sau să afle cât de bun era Richard ca amant. Efectiv nu mai suporta această conversație ciudată, așa încât schimbă cu subtilitate subiectul.

— M-am gândit să aduc câteva piese noi la galerie.

Apoi se strâmbă; la naiba, de ce trântise chestia asta?

De ce nu putuse inventa altceva? Doar nu avea de gând să arate nimănui în ce hal se transformase pictura ei. Candra râse

și trecu la afaceri.

— Gata cu Richard, da? Mi-ar face plăcere să-ți văd noile lucrări. Mi-am făcut griji pentru tine; nu ai mai fost productivă ca odinioară.

— Ah, ba da, mormăi Sweeney.

— Știi, tu crezi că sunt prostii. Recunosc, m-a ros curiozitatea, dar nu am vrut să-ți forțez mâna. Când poți să mi le aduci? Vreau să fiu sigură că mă găsești aici.

La naiba, se angajase. Se uită afară pe fereastră, la vreme.

— Dacă nu începe din nou să plouă, ce-ai zice de după-amiaza asta?

— Splendid. Nu am nicio întâlnire, așa că o să fiu acolo. Ne vedem atunci.

Sweeney închise telefonul, apoi își strânse mai mult pătura în jurul ei. La naiba, la naiba, la naiba. Deci asta era. Trebuia să ducă acolo câteva pânze, să lase și pe altcineva să le vadă. Se chirci la gândul acesta, dar barem acum va afla dacă ceea ce picta ea în ultima vreme era groaznic sau vandabil. Incertitudinea asta legată de munca ei era cumplită, paralizantă.

Tremură violent și înjură în barbă. La naiba, de ce nu se putea încălzi?

Candra puse receptorul la loc, apoi se întinse, cu capul sprijinit pe brațe. O mână mare, caldă, îi mângâie fundul gol.

— Nu ai avut noroc, nu? Ți-am spus eu.

Kai se aplecă și începu să-i depună săruturi apăsate pe șira spinării, mai interesat de libidoul lui decât de grijile ei financiare.

În mod normal, Candrei îi plăcea să facă sex cu Kai. Era suficient de tânăr ca să fie obsedat de sex, dar destul de în

vârstă ca să fi dobândit ceva pricepere. Resimțea un anume sentiment de libertate când era cu el, pentru că era atât de înăscut preocupat de propria-i persoană încât ea nu-și făcea niciun fel de probleme în a se focusa în totalitate asupra ei însăși, ceea ce-i intensifica plăcerea. Acum totuși, o irita faptul că el nu părea să priceapă cât de important era ca Richard să înceteze să mai fie atât de încăpățânat în ce privește condițiile de divorț. Se scutură de sărutările lui și-și îngropă fața în pernă.

El însă se apropie mai mult de ea, împingându-și erecția umedă în piciorul ei. Mâna de pe fundul ei se curbă în jos, cu degete exploratoare.

— Încetează, spuse ea enervată, scuturându-și fundul ca să-i înlătore mâna. Nu mai am chef. Și ar trebui să fii și tu îngrijorat. Dacă Richard nu se răzgândește în privința banilor, o să rămâi fără slujbă.

— Mai sunt și alte slujbe, spuse el pe un ton de încântată indiferență, încât îi veni să-i ardă una. Dar el își furișă din nou mâna între picioarele ei, de data aceasta strecurându-și două degete direct în ea. În ciuda ei, nu-și putu stăpâni automata arcuire a spinării.

— Nu cu cât te plătesc eu.

— O să mă descure.

Kai începu să-și miște degetele încet, înăuntru și înafară, iar Candra mușcă perna ca să-și stăpânească oftatul. Egoul lui era și așa, prea îndeajuns.

Pentru că era atât de enervată pe el, se foi încă o dată, îndepărtându-l din nou.

— Și tu te zgâiai ieri la Sweeney. Credeam că nu e genul tău.

Un zâmbet leneș îi arcui lui Kai gura senzuală.

— Eu nu sunt genul *ei*. Sweeney este sexi și tot părul ăla le dă idei bărbaților. Iar felul în care puloverul acela roșu îi învăluia sânii, era ceva.

— Nu am remarcat, spuse Candra cu răceală.

— Asta mă face să mă simt ușurat, scumpo. Kai se aplecă și începu din nou să o sărute pe șira spinării, de data aceasta mai aproape de cele două gropițe gemene de deasupra fundului. Îi plăcea ideea unei Candre geloase, ori tocmai asta simțise în vocea ei.

— Dar crede-mă, sânii ei sunt grozavi. Candra deveni rigidă de furie și el alese acest moment ca să-și împingă din nou degetele în ea, știind că rigiditatea ei o va face mai puțin receptivă, va face penetrarea mai dură. Uneori, Candrei îi plăcea să fie tratată cu puțină duritate. Candra își reprimă un geamăt și el știu că învinsese.

Dormitorul rămase tăcut câteva minute, exceptând respirația ei mai grea și foșnetul așternuturilor, sub mișcările lor. Kai continuă să o excite cu degetele, până când pulpele ei se relaxară și se îndepărtară.

— Fă-o, îi porunci ea furioasă și imediat Kai se mișcă în spatele ei. Candra se ridică puțin în genunchi, înălțându-și fundul și oferindu-i lui un acces mai bun. Degetele fură înlocuite de împingerea dură, mătăsoasă, a falusului. Candra oftă și uită de griji, ca să se concentreze mai bine asupra plăcerii fizice. Kai n-o să rămână în preajmă dacă ea o să-și piardă afacerea, dar acum era aici, așa că de ce să nu se folosească de el cât timp îl avea?

Dar de îndată ce terminară și ea își recăpătă suflul, grijile o invadară din nou. Cât sperase ea că nu-l interpretase greșit pe

Richard, ieri la galerie. Dacă avea o legătură cu Sweeney, ar putea fi mai înțelegător față de condițiile ei, doar ca să scape odată de divorț și să se poată concentra asupra noii lui relații.

Candra oftă. Fusese o lovitură cu bătaie lungă, dar în momentul acesta era suficient de disperată ca să se agațe și de un pai. Din nefericire, Sweeney era atât de indiferentă la orice nu însemna munca ei, încât probabil nici nu va observa că un bărbat este atras de ea, până când acesta nu-și va scoate hainele și chiar și atunci ar putea crede că el nu vrea decât ca ea să-i facă o schiță. Richard nu era bărbatul care să fie vioara a doua în viața unei femei, nici măcar în fața talentului, ori Sweeney era în mod indiscutabil, talentată.

Grijile o rodeau pe dinăuntru. Dacă Richard ar ceda – nu, nu avea rost să se amăgească cu tot felul de *dacă*. Era ca și cum ți-ai planifica viitorul pe un ipotetic câștig la loterie: inutil.

Știa că nu-și administrase bine banii niciodată. Avusese întotdeauna din belșug, mai întâi banii tatălui ei, iar când aceștia se duseseră, a apărut Richard. Dar nu era proastă și mai învățase ceva din greșelile ei. Cu profitul din galerie și cu alocația pe care convenise Richard să i-o plătească, va reuși să – nu cum ar fi vrut ea, dar o să se descurce – să-și plătească muntele de datorii care atârnav deasupra ei.

Asta era adevărata problemă. Când se gândi la totalul datoriilor, o apucă transpirația. Acum că era de una singură, suma o cocoșa. După despărțire, își permisesese să trăiască pe picior mare, mobilându-și apartamentul cu tot ce era mai scump și făcuse câteva excursii foarte costisitoare și își înnoise garderoba. Într-un fel, nu fusese convinsă că Richard era serios în privința divorțului și cheltuisese toți acești bani ca să-l pedepsească pentru că o speriasse în halul ăsta. Doar că el

se dovedise al naibii de serios și nu avea nici cea mai mică intenție să-i plătească noile datorii pe care, dacă ar fi vrut, le-ar fi putut plăti din banii lui de buzunar fără să ie simtă lipsa.

Candra își reprimă o undă de regret. La ce bun să retrezească trecutul, când Richard era, fără speranță, de domeniul trecutului. Toate încercările ei de a-l readuce la sentimente mai bune fuseseră respinse. Știa că o părticică infimă din ea îl va regreta întotdeauna. Nu era vorba doar de sex, deși Dumnezeu îi era martor că fusese sex fierbinte, cei puțin în primii cinci ani. Niciunul dintre ceilalți iubiți ai ei nu l-a egalat vreodată pe Richard.

Ceea ce îi lipsea ei însă cel mai mult, era siguranța. Richard era un bărbat foarte sigur, o stâncă pe care te puteai întotdeauna sprijini. Atributele lui sunau ca o reclamă pe o singură coloană: de încredere, inteligent, cu un bun simț al umorului, un amant minunat, de onoare. În niciun caz, a nu se uita „de onoare.” Afurisitele lui de standarde erau atât de sus, încât ai fi zis că se născuse în Palatul Buckingham și nu într-o mică fermă împutită din vestul Virginiei.

Totuși, *greșeala fusese a ei*. Știuse foarte bine cum va reacționa el când va afla de avort. Fusese atât de grijulie, plătind în numerar ca el să nu găsească cumva vreun cec sau vreo chitanță de la o carte de credit. Nu îi *plăcuse* ei ideea avortului, dar nu văzuse altă soluție. Nu-și dorea un copil; Niciodată nu-și dorise copii, nici când era tânără și proaspăt măritată și îndrăgostită până peste urechi de el. Nici varianta de a avea un copil și de a-l da spre adopție nu era o posibilitate, pentru că Richard ar fi murit înainte de a permite să se întâmple așa ceva. Și nu atât creșterea unui copil i se părea ceva respingător, cât starea efectivă de sarcină, ideea de

a-l simți zvârcolindu-se în ea ca nu știi ce larvă, distorsionându-i trupul și distrugându-i viața.

Nu, avortul fusese singurul răspuns. Floarea căsniciei lor se ofilise de mult, de când Richard descoperise mica ei aventură cu... cum îl chema? Nu fusese ceva important, doar un divertisment de moment. Îi trebuise atunci toată puterea ei de convingere ca să împiedice destrămarea căsniciei lor, iar după aceea fusese extrem de precaută cu aventurile ei; pentru ea nu însemnau ceva serios, dar știa că Richard nu o să gândească la fel. Totuși, nu avea nicio îndoială că ar fi reușit să găsească o cale de a rămâne împreună, dacă ea nu ar fi băut atâta, dacă nu s-ar fi certat atâta, dacă nu ar fi fost atât de furioasă și nu ar fi aruncat cu vorbele în el ca și cum ar fi fost pietre, doar pentru plăcerea de a-l răni. Dacă, dacă, dacă. Greșeala fusese finală.

Căsnicia lor, în toate sensurile, exceptându-l pe cel legal, se sfârșise pe loc.

Își acceptase vinovăția. Dar asta nu însemna că va accepta indiferent ce binevoia Richard să-i dea. Sperase că va avea o legătură cu Sweeney, pentru că Sweeney, dincolo de ciudățeniile ei, avea o inimă bună. Mai mult, Candrei îi plăcea sincer de Sweeney și spera că sentimentele erau reciproce. Richard era în stare să facă multe ca să-i placă unei femei pe care o dorea, așa cum bine știa ea. Dacă el o dorea pe Sweeney, iar Sweeney îl îndemna să fie generos, atunci exista șansa ca el să facă ce vroia ea.

Totuși, după ce vorbise cu Sweeney, Candra își spuse că scenariul acesta murise. Gândurile ei se îndreptară spre un alt plan pe care și-l formulase. Nu-i plăcea prea mult, nu era fără risc, dar în clipa asta i se părea că cel mai bine era să parieze pe Carson McMilian.

Când dansezi cu diavolul, sau când te culci cu el, nu e rea ideea de a descoperi tot ce poți despre el și să-ți iei măsuri de protecție. Ea știa multe despre Carson, lucruri pe care el nici nu le bănuia, dar de care poate că nici nu va trebui să se folosească. Poate va reuși să-l facă să creadă că fusese copilul lui; nu era imposibil, deși era sigură că Richard era tatăl. Da, chestia asta ar putea funcționa. Să-i spună despre avort, să-i spună că aflând, Richard a presupus că fusese copilul lui și că acesta era de fapt motivul divorțului. Asta îl va obliga pe Carson să-i acopere o parte din obligațiile ei financiare. Da, prefera să o rezolve astfel.

Iar dacă o s-o refuze, atunci va scoate artileria grea.

CAPITOLUL CINCI

Frigul devenea tot mai cumplit. Sweeney stătea ghemuită în pătură, tremurând într-una. Avea senzația că o să moară de frig și se amuză oarecum, imaginându-și perplexitatea constatatorului decesului, la ideea că cineva poate muri de hipotermie la douăzeci și opt de grade în apartament, într-o zi călduroasă de septembrie. Se gândi să se întoarcă înapoi în pat și să se vâre sub pătura electrică, dar dacă făcea asta, trebuia să admită că era bolnavă, ceea ce ea nu vroia. Când auzi soneria, o ignoră, pentru că stând ghemuită își putea conserva puțină căldură pe care o mai genera, iar dacă se mișca primprejur, i s-ar fi făcut și mai frig.

Dar soneria se auzi din nou și în sfârșit se luptă să se ridice în picioare.

— Ce e?! izbucni ea când se apropie de ușă.

Auzi un ciudat sunet înfundat și se opri în loc, dând dovadă

de suficientă înțelepciune citadină ca să nu se apropie mai mult.

— Cine este?

— Richard.

Uluită, se uită la panourile din lemn.

— Richard?

— Richard Worth, adăugă el venindu-i în ajutor. Sweeney își spuse că îi putea auzi râsul din glas.

Se gândi să nu deschidă ușa. Se gândi să se îndepărteze pur și simplu și să pretindă că nu spusese nimic. Doar că el era proprietarul clădirii și al apartamentului ei pentru care, chiar dacă nu era cel mai *Ritz* loc din lume, probabil că tot ar obține o chirie cu mult mai substanțială decât îi plătea ea. Iar chiar acum nu-și putea permite să plătească mai mult, deci trebuia să fie politicoasă cu proprietarul. Aceasta era scuza pe care și-o acorda sieși în timp ce se lupta cu yalele și firește că frigul, doar frigul era cauza tremuratului degetelor.

Era acolo, pe holul cu carpeta lui tocită. Ar fi părut cu totul nepotrivit cu locul, în costumul lui italianesc, dacă nu ar fi fost umerii aceia de hamal și fața aceea aspră, aproape stâncoasă. Ochiul ei de artist observa toate detaliile, bându-le aproape cu sete; dacă sperase cumva că ziua de ieri fusese o aberație, vederea lui aici o decepționă. Simți fluturi în stomac, gura îi lăsă apă așa cum îi lăsa când vedea un tort cu brânză. Nu putea fi un semn bun.

Richard zâmbea, dar zâmbetul îi dispăru repede văzând-o stând acolo, înfășurată în pătură. Ochiul lui negri o studiară rapid de sus în jos și reveniră apoi la chipul ei.

— Ești bolnavă? întrebă el pe un ton brusc, făcând un pas înainte ca să o împingă în spate și să intre în apartament.

— Nu, doar că mi-e frig. Sweeney se îndepărtă de proximitatea lui periculoasă, încruntându-se de furie.

— Ce cauți aici? întrebă ea în continuare, simțindu-se teribil de nesigură; nu era câtuși de puțin pregătită să-l vadă pe Richard, cu atât mai puțin să fie singură cu el în apartament. Acesta era sanctuarul ei, unde își putea coborî garda pe care și-o ținea întotdeauna ridicată între ea și restul lumii, unde putea să se relaxeze și să picteze și să fie ea. Adesea, când închidea ușa în urma ei, simțea ca și cum ar fi lăsat afară, pe hol, o tonă de lanțuri. Aici era liberă, dar nu putea fi liberă decât dacă era singură.

— Am venit să te iau la masă.

— Ieri după-amiază ți-am spus nu.

Își strânse pătura în jurul ei, brusc conștientă de felul în care arăta. Mai era încă în sveter și nu-și periasse părul care, firește, îi stătea în jurul capului ca o tufă sălbatică. În fața ochilor îi atârna o buclă lungă; și-o împinse spre spate, se înroși și apoi se încruntă. Nu-i plăcea senzația de stânjeneală pe care o resimțea. Nu-și amintea ultima oară când îi păsase ce credea cineva despre felul cum arăta, dar... dar Richard era altceva. N-ar fi vrut să fie așa, dar era.

— Asta a fost pentru cină. Richard o scrută critic, avansând și mai mult, încruntându-se când înregistră căldura din apartament.

— De ce ai făcut atât de cald?

— Ți-am spus, mi-e frig.

Fără să fi vrut, vocea ei sunase arțăgos. Richard întinse mâna și și-o puse pe fruntea ei. Ar fi sărit ea înapoi, dar căldura îi făcea atât de bine încât se lăsă chiar o idee pe mâna lui.

Richard se încruntă ușor.

— Nu pari să ai febră.

— Firește că nu. Ți-am spus, mi-e frig.

— Atunci ceva nu e cum trebuie, pentru că aici este o adevărată zăpușeală.

— Spuse bărbatul cu jacheta pe ei!

Sweeney pufăi sfidător și se îndepărtă de el, ca să-și reia locul pe colțul canapelei, făcându-se ghem, pentru mai multă căldură.

Numai că Richard nu se lăsase păcălit de izbucnirea ei.

— Ți-am spus, spuse el așezându-se lângă Sweeney. Spune-mi, te simți bolnavă?

— Nu mă simt câtuși de puțin bolnavă. Doar că mi-e frig.

Richard îi privi o clipă chipul pe care se citea încăpățânarea.

— Știi bine că asta nu este ceva normal.

— Poate că mi s-a stricat termostatul intern, bombăni ea fără să creadă ce spunea. Starea de frig începuse odată cu *schimbarea* și de aceea credea că nu era nimic de făcut. Pe de altă parte, nici gândul că ar fi cu adevărat bolnavă nu era prea bine venit. Ea nu avea timp de boli, așa că refuza să fie bolnavă. Scurt.

Richard continua să o studieze cu ochii lui negri, cercetători.

— De când ești așa?

Dacă nu i-ar fi fost atât de frig, ar fi putut să se apere, dar cum se putea apăra, când tot ce spunea ieșea printre dinți care clănțăneau? Decât să pară caraghioasă, spuse:

— Mi-e frig aproape tot timpul, dar de data asta este mai rău ca oricând.

— Trebuie să vezi un doctor. Haide, îmbracă-te, te duc eu, spuse Richard hotărât.

— Las-o baltă. Trăgându-și mai mult pătura în jurul ei, Sweeney își lăsă capul pe genunchi. Decisă să întoarcă presiunea asupra lui, spuse:

— Ar fi trebuit să suni înainte de a veni.

— Ca să-mi poți spune să nu vin? Tocmai pentru asta n-am sunat.

Li atinse mâna și se încruntă la răceala de gheață a degetelor ei.

— Să fie clar, eu nu pot ieși iar tu poți paria până la ultimul bănuț că nu o să gătesc pentru tine.

— Nu mă aștept la asta. Richard continuă să se încrunte privind-o, pe jumătate întors spre ea, cu un braț sprijinit pe spătarul canapelei. Sweeney își încleștase dinții să nu-i clănțane, dorindu-și ca el să plece. Era prea aproape de ea iar ei îi era prea rece. O femeie nu-și poate stăpâni armele de apărare, când trebuie să se concentreze asupra clănțănitului.

— Bine, spuse el ridicându-se în picioare ca și cum ar fi luat o decizie. Și își desfăcu haina de la costum și și-o scoase.

— Ce faci? întrebă Sweeney îndreptându-se alarmată. Dar întrebarea o izbi ca stupidă chiar în clipa emiterii ei, de vreme ce vedea clar ce făcea el. De ce-ul, o alarma pe ea.

— Te încălzesc.

Richard îi smulse pătura din strânsoare și o dădu de-o parte. Înainte ca ea să poată protesta, îi puse haina pe umeri.

Căldura era aproape șocantă. Inspiră avidă, adânc, în timp ce căldura îi cobora pe șira spinării. Dumnezeu, omul ăsta era ca un furnal, de vreme ce haina lui absorbise atât de mult din căldura trupului său. Senzația era atât de delicioasă încât nu observă că el se așezase la loc pe canapea, decât când o trase în poala lui.

Încremeni într-o fracțiune de secundă de panică, apoi îl împinse tare, aruncându-și un picior pe podea, să se poată ridica. Spre uimirea ei, el își petrecu brațele pe după ea și o strânse la piept ca pe un copil, ridicându-i picioarele pe canapea și ținând-o aproape. Petrecu apoi pătura în jurul amândurora, asigurându-se că picioarele ei erau acoperite. Spuse, calm:

— Căldura trupului. Unul dintre primele lucruri pe care te învață în armată, la cursurile de supraviețuire, este să te strângi unul în altul, când ți-e frig.

Sweeney se liniști, atrasă atât de incredibila căldură care o învăluia, cât și de imaginea pe care i-o sugeraseră cuvintele lui. Nu se putu abține să nu zâmbească.

— Parcă vă și văd, pe toți soldații ăia tineri, îmbrățișându-vă.

— Nu îmbrățișându-ne, strângându-ne. E o diferență.

Își puse mâna pe picioarele ei; Doamne, mâna lui era suficient de mare ca să-i acopere ambele picioare! Căldura începu să i se strecoare prin șosete, spre degetele ca gheața.

Brusc, fu cuprinsă de un tremur convulsiv, în ciuda căldurii hainei, a păturii și a trupului și Richard o strânse mai aproape, vârându-i capul sub bărbia lui și trăgând pătura în sus, acoperindu-i nasul, încălzind aerul pe care-l respira.

— O să mă sufoci, protestă ea.

— Nu, o vreme.

În vocea lui auzi din nou tonul acela de răs, deși când își întoarse capul pe spate ca să vadă, gura lui era perfect dreaptă. Nu, nu dreaptă; se opri, vrăjită de linia clară a buzelor lui. Avea o gură frumoasă, nu prea subțire, nu prea plină. Nu atât de mare încât o femeie să aibă senzația că ar putea cădea în ea,

nu atât de mică încât să arate ca și cum tocmai a supt o lămâie, ca Ronald Trump, sau cum l-o fi chemând. Una peste alta, buzele lui Richard arătau exact cum trebuia.

— Te uiți la mine, spuse el.

De-a lungul timpului fusese surprinsă uitându-se la oameni de prea multe ori ca să-și poată aminti și de obicei nu o deranja, dar de data asta roși. Mormăi:

— Eu asta fac. Mă uit la oameni. Scuzele mele.

— Nu mă deranjează deloc. Uită-te în continuare.

În vocea lui simțea un ton blând, înțelegător, cald, care îi produse o nouă fluturare în stomac. Își dădu seama că statul în poala unui bărbat nu era calea cea mai bună de a-i descuraja atențiile sau de a-și anihila propriul interes. Pe de altă parte, nu numai că se îndoia că el o să-i dea drumul, dar căldura era atât de minunată încât *nu vroia* să se ridice, pentru că dârdâitul începuse să mai scadă în intensitate.

— Când ai fost în armată?

Simțea că trebuia să spună ceva, pentru că era stânjenitor să stea doar acolo și dacă nu puteai discuta cu un bărbat când te aflai în poala lui, atunci când o puteai face?

— Cu mult timp în urmă, când eram tânăr și *macho*.

— De ce ai intrat în armată? Sau ai fost înrolat? Sweeney habar n-avea când fusese abolit serviciul militar obligatoriu.

— M-am înscris voluntar. Nu aveam bani pentru colegiu, deci aceasta mi se părea cea mai bună cale pentru educația mea. A ieșit la iveală că aveam înclinație pentru chestiile militare. Poate că încă aș mai fi fost acolo dacă nu aș fi descoperit că am înclinație și pentru bursa de valori. Bursa de valori este cu mult mai lucrativă, iar eu aveam nevoie de bani.

— Ei bine, acum îi ai.

— Da, îi am.

Căldura trupului lui era seducătoare, topindu-i oasele, drenându-i forță în mușchi. Simți cum se scufundă în el, cum se topește în el, ca gelatina. Frigul care o părăsea o lăsă moale și somnoroasă, teribil de relaxată. Nici măcar ridicătura dură care se forma sub fundul ei nu o putea alarma. Căscă și-și vârî nasul rece în curba caldă, unde maxilarul se întâlnea cu gâtul. Îl simți tresărind puțin, dar apoi brațele i se încordară.

Trebuia să se ridice. Știa că trebuia. Asta însemna necazuri. Nu era un copil și știa cât de sexuală era situația și cât de sexuală putea deveni în continuare. Dar căldura... ah, Dumnezeuule, căldura! Se simțea bine pentru prima oară de când coborâse din pat în dimineața asta, mai confortabil de când se simțise de multă vreme, cel puțin de un an. Pătura electrică nu-ți asigură același fel de căldură ca aceea a unui trup uman, nu ajunge până în măduva oaselor. Armata știa ea bine ce știa când îi punea pe tinerii soldați să se îmbrățișeze.

Căscă din nou și simți un chicot hârâind în beregata lui, fără să se lase de fapt auzit. Richard șopti, cu o voce profundă, liniștitoare:

— Dormi. Am eu grijă de tine.

Sweeney nu era chiar o credulă; o femeie singură nu-și putea permite să fie. Dar nicio clipă nu se îndoii că Richard nu era un bărbat de onoare. Putea simți cum îi venea somnul, greu și delicios și cu un mic oftat, îi cedă.

— Nu mă lăsa să dorm peste ora unu, spuse ea cu vorba încâlcită și închise ochii.

Ora unu? Richard se abținu să nu râdă. O privire la ceasul lui de mână îi spuse că nici nu era unsprezece și jumătate.

Sweeney nu vedea deci nimic rău în a se aștepta de la el să o țină în poală încă o oră și jumătate, lăsând-o să doarmă, indiferentă la crampele pe care le-ar putea căpăta el, sau la agenda lui. Adevărul era că ea avea dreptate. Pentru că el prefera să se afle exact unde se afla acum, decât în oricare alt loc la care s-ar fi putut gândi.

Mobilul lui era în buzunarul hainei. Își strecură cu grijă mâna liberă în buzunar și dosul ei se frecă de sânii lui Sweeney, ceea ce îi distrase *lui* atenția. Își ignoră erecția dureroasă și-și deschise mobilul mic, apăsând butoanele cu degetul mare.

— Nu ies la prânz. Ia-mă la unu și un sfert, spuse el încet, când îi răspunse Edward.

— Foarte bine, domnule.

Richard încheie conversația și închise telefonul. Sweeney tresări și-și împinse nasul în gâtul lui, dar nu deschise ochii. Dormea tun.

Richard se schimbă într-o poziție mai confortabilă, sprijinindu-și umerii și capul de canapea. Cum o să stea așa, o vreme, își spuse, de ce să nu se relaxeze și el puțin și să savureze momentul? A o ține pe Sweeney în poală chiar era un lucru plăcut. Își spuse că habar nu avusese cât putea să fie de atrăgătoare, cu ochii ei mari, albaștri și hălăciuga asta de păr ondulat, deși el fusese dintotdeauna convins că era una dintre cele mai atrăgătoare femei pe care le cunoscuse. Nu frumoasă – atrăgătoare. Oamenilor le plăcea să o privească, să stea de vorbă cu ea. Bărbații ar fi roit în preajma ei, dacă ea le-ar fi oferit cel mai mic indiciu că era conștientă de ei ca *bărbați*, nu doar ca simple cunoștințe asexuate. Dar Sweeney era expertă în a ține bărbații la distanță, blocând cel mai superficial

contact.

Până ieri. Nu știa ce se întâmplase anume, dar brusc știuse că îi dispăruseră ochelarii de cal și că devenise conștientă de el personal, emoțional, sexual. Numai Dumnezeu știe cât de conștient fusese el de ea, stând acolo cu puloverul acela roșu mulat pe sâni și cu ochii aceia albaștri, mari, mărindu-se tot mai mult pe măsură ce-i asculta pe McMiliani. Aproape că văzuse comentariul critic care-i urca mut de-a lungul gâtului, pentru că Sweeney era renumită că spunea tot ce avea pe suflet. În lumea în care se mișca el, o astfel de spontană sinceritate era atât de rară, încât aproape că nu exista. Oamenii își controlau cuvintele și rămâneau în limitele politeții, a corectitudinii politice. El știa că Sweeney încerca să fie politicoasă, dar așa cum spusese chiar ea, ieri, nivelul ei de toleranță față de prostie era ca și inexistent.

Îl făcuse să zâmbească. La naiba, îl făcuse să râdă. Avea sentimentul că își putea petrece fiecare zi cu ea, douăzeci de ani de acum înainte, fără să-i cunoască toate fațetele sau cum îi funcționa, exact, mintea.

O plăcea. Se întâlneau el cu alte femei de când se despărțise de Candra, dar fusese atent să nu se implice emoțional și de fapt nici *nu-i plăcuse* cu adevărat vreuna dintre ele. Da, se distrase cu ele, chiar fusese excitat de ele, dar niciodată nu simțise că putea fi prieten cu vreuna dintre ele. Poate că acesta fusese motivul pentru care nu se culcase cu niciuna dintre ele, un lucru pe care Candra nu l-ar putea niciodată înțelege și care de fapt îl uluia și pe el. Îi lipsea sexul. Vroia sex. Era atât de excitat, încât trecea prin chinurile iadului ținând-o pe Sweeney în poală, dar adevărul era că refuzase multe oportunități.

Din punct de vedere legai era încă însurat. Nu putea uita

asta. E drept, căsnicia lui se terminase – abia dacă mai suporta să se afle în aceeași încăpere cu Candra – dar până când un judecător nu va decreta divorțul, nu era un bărbat liber. Nu ar fi fost corect față de nicio femeie să înceapă o legătură cu ea, știind că nu era capabil să-i ofere mai mult. Până ieri, când îi întâlнисе privirea lui Sweeney și simțise acel declic al atracției, nu-i păsase. Acum îi păsa.

Îi atinse încetșor o buclă, ridicându-i-o și întinzându-o, minunându-se de lungimea ei. Drept, părul ei i-ar fi trecut de mijloc. Dădu drumul șuviței care i se înfășură în jurul degetului, ca un arc.

Îl îngrijora starea ei de frig. Căldura din apartament, adăugată la căldura ei și a păturii, îl învăluia, făcându-i sudoarea să i se prelingă pe față. Fața ei fusese palidă, pielea ei, rece și umedă. Arătase ca în stare de șoc, ca și cum ar fi pierdut mult sânge. Cum acesta nu era, evident, cazul, altceva nu mergea cum trebuie. Uitându-se acum în jos, la ea, îi văzu totuși o umbră delicată de culoare în obraji, iar fața ei nu mai avea aspectul acela tras, de hipotermie.

Unul dintre sâni ei liberi îl apăsa pe cutia toracică. Era clar că nu avea sutien, un detaliu pe care-l observase imediat, starea ei de frig întărindu-i sfârcurile. Acum se retrăseseră, pentru că nu îi simțea împungându-l. Nu astăzi, dar destul de curând, îi va ține sâni goi în mâini și-și va freca degetele de sfârcuri, urmărindu-le cum se întăresc. Închise ochii, imaginându-și cum va fi să o aibă sub el și să intre adânc în ea. A face dragoste cu Sweeney va fi o provocare; în ciuda uluitei conștientizări din ochii ei, ea rezistase să inițieze ceva. În parte, din scrupule, da; iar el o înțelegea perfect. Dar altă parte era pură încăpățânare, refuzul de a se deschide spre el.

Ea își vroia viața așa cum era, fără un bărbat în apropiere, care să-i distragă atenția. Și se pricepea de minune să și-o păstreze astfel, pentru că judecând după comentariile Candrei de-a lungul anilor, Sweeney era practic, o călugăriță.

Totuși, nu pentru multă vreme de acum înainte.

Închise ochii și se forță să se relaxeze, dar începând să moțăie, își aminti cum pusese ea problema – el o să-i ceară timp și sex și chestii dintr-astea, parcă așa spusese. Și avusese dreptate. Și Richard adormi zâmbind.

În armată se antrenase să doarmă o anumită durată de timp, indiferent cât de scurtă, și să se trezească atunci când vroia el. Acum i se spunea somn de... refacere, dar pe vremea aceea îi spunea de rămânere în viață. Își scoase din minte căldura neplăcută, ignorând-o ca și cum nu ar fi existat, un alt truc pe care-l învățase la antrenament. Când se trezi o jumătate de oră mai târziu, se simțea odihnit, în ciuda cămășii ude learcă. Și Sweeney era caldă; își trăsese pătura în jos de pe față și vârful degetelor erau rozalii.

Așa cum se așteptase, Sweeney începuse deja să se foiască, deși nu după ora și jumătate pe care și-o acordase ea; somnul era reacția corpului la frig și odată restaurată starea de căldură, somnolența dispărea.

Cum se uita în jos la ea, îi văzu ochii deschizându-i-se. Expresia ei fu mai întâi de derută, apoi de alarmă. Se ridică brusc în sus, prinzându-i testiculele sub ea și immobilizându-i-le. Richard abia își înfrână un țipăt și-și mută repede greutatea pe celălalt picior.

— Ah, Dumnezeule, nu-mi vine să cred, mormăi ea luptându-se să se ridice din poala lui, într-o învălmășeală de haină și pătură.

— Mie-mi vine. Crispându-se, se schimbă și el în altă poziție.

Sweeney se uită în jos cu ochi mari și izbucni:

— Nu asta am vrut să spun. Vorbeam despre faptul că am adormit în poala ta. Îmi pare rău. Ești bine?

Sweeney își mușcă buza.

Printre dinții strânși, răzbi un chicot și Richard se re poziționează încă o dată, cu grijă și durerea începu să se stingă.

— Nu știu, spuse el ascuțindu-și în mod deliberat vocea.

Sweeney se trânti înapoi pe canapea, izbucnind în râs.

Richard se aplecă deasupra ei, îi cuprinse obrajii în mâini și-i sărută gura care râdea.

Sweeney tăcu brusc, ca un animăluț care încearcă să se ascund de un prădător. Mâinile i se ridicară și-i cuprinseră încheieturile, mâini măiestre, cu pielea catifelată și sensibilă, peste oasele delicate. Îi venea să-i strivească gura cu a lui, dar își domoli sărutul, savurând, mai curând decât să ia. Buzele ei tremurară, o idee doar. I le deschise și-i atinse limba cu a lui. Îl învăluie fierbințeala, necesitatea imperioasă. Trupul i se încordă de nevoia de a acoperi și pătrunde. Reuși cu greu să se stăpânească, știind că ea era departe de acceptare.

Și atunci Sweeney îi întoarse sărutul. Mișcările buzelor și limbii ei erau ezitante, aproape timide la început, dar apoi în gâttelejul ei vibră un geamăt surd și mâinile i se strânseseră mai mult pe încheieturile lui. Richard simți cum trupul ei este invadat de tensiune, îi simți chemarea spre în sus, deși nu se ridică o clipă de lângă el. Richard își aprofundă sărutul, cu limba înceată și sigură, luând și invitând în același timp.

Sweeney se smulse de lângă el, instalându-se pe propriile ei picioare și îndepărtându-se câțiva pași împleticiți. Când se

întoarse din nou cu fața la el, expresia ei era încordată și furioasă.

— Nu. Ești însurat, spuse ea sacadat. Richard se ridică și el în picioare, fără să-și dezlipească ochii dintr-ai ei.

— Nu pentru multă vreme.

— Dar *acum* ești însurat, ori asta contează. Te afli în toiul unui divorț nu prea prietenos...

— Există altfel de divorțuri? o întrerupse el pe un ton atât de oarecare, ca și cum ar fi întrebat cât este ceasul.

— Știi ce vreau să spun. Candra este asociata mea de afaceri și pe deasupra îmi și place de ea.

— Ca aproape tuturor celorlalți.

— Ar fi urât să mă implic într-o relație cu tine. Nu ar fi corect din partea mea.

Ochii lui întunecați se micșorară.

— Bine.

Sprâncenele ei se arcuiră a surpriză.

— Bine?

— Pentru acum. Până când se va finaliza divorțul. Apoi... Richard ridică din umeri, lăsând ideea neterminată, dar după felul în care continua să o privească, Sweeney își putea imagina ce anume implica acel „apoi.”

— O întrebare doar. Care este numele tău de botez?

Sweeney căscă gura.

— Ce e?!

— Numele tău de botez. Care este? Refuz să-i spun unei femei cu care m-am culcat, pe numele de familie.

— Noi nu ne-am... începu ea, apoi se încruntă, pentru că tocmai asta făcuseră ei.

— O să trebuiască să-mi spui pe numele de familie, pentru

că este singurul la care o să-ți răspund, izbucni ea.

Richard insistă, enervant:

— Posibil. Dar totuși, mi l-ai putea spune. În fond, precis ai completat un formular când te-ai mutat în apartament. Pot afla și din el.

Sweeney se bosumflă și mai mult.

— Paris, spuse ea burse.

El nu pricepu.

— Ce-i cu el?

— Țsta este numele meu de botez, Cu un singur r. Ca orașul. Ca tipul ăla grec, mort. Paris Samille, dacă vrei toată garnitura. Iar dacă o să-mi spui vreodată – *vreodată* – așa, o să vezi ce-o să pățești.

Richard se ridică, se uită la ceas și-și luă jacheta. Nu era un idiot, așa că nici măcar nu zâmbi.

— De acord. Țți promit că niciodată nu o să-ți spun cum nu ți place. Și înainte ca ea să-l poată evita, se aplecă și o sărută din nou.

— O să te las în pace. Acum. Dar după finalizarea divorțului, voi reveni.

Sweeney nu spuse nimic, privindu-l doar în tăcere în timp ce ieșea din apartament. Fusesse o promisiune sau o amenințare? Decizia era a ei, dar habar n-avea care va fi aceea. Singurul lucru pe care-l știa cu siguranță era că în clipa în care a sărutat-o, a uitat de tot de siguranța ei.

Sweeney luă o pânză, apoi o alta și încă una, încercând să se decidă pe care să le ducă la galerie. Nu-i plăcea niciuna dintre ele și o deranja gândul ca altcineva să le vadă.

Culorile vii i se păreau copilărești, ostentative. De două ori

pornise să o sune pe Candra, să-i spună că nu o să-i aducă nimic, dar de fiecare dată se opri. Dacă ceea ce făcea ea era gunoi, atunci trebuia să știe acum, înainte de a pierde mai mult timp. Nu știa ce va face dacă o să *fie* gunoi; terapie, poate. Dacă scriitorii pot avea blocaje, de ce nu li s-ar putea întâmpla așa ceva și artiștilor plastici?

Parcă și auzea terapeutul spunându-i cu solemnitate că ea încerca să-și rezolve problemele din copilărie *redevenind* copil, văzând lucrurile prin ochii unui copil. Ah-ah. Ea își rezolvase problemele din copilărie cu mult timp în urmă. Decisese să nu se comporte niciodată ca părinții ei, să nu-și folosească niciodată talentul ca o scuză pentru comportamentul copilăresc, egoist, să nu aibă niciodată copii pe care apoi să-i neglijeze, ca să se poată ocupa de artă. Mama ei propovăduia „amorul liber” și într-o vreme încercase să o „elibereze” și pe Sweeney de inhibițiile ei, făcând dragoste cu diverșii ei iubiți în fața fiicei adolescente. Astăzi, ar fi fost arestată. Ar fi trebuit și atunci.

Minunea, își spunea Sweeney zâmbind amar, era că avusese curajul să picteze, că nu se apucase de ceva cum ar fi procesarea datelor sau contabilitatea, doar ca să se îndepărteze cât mai mult posibil de lumea artiștilor. Dar ea nu se gândise niciodată să nu picteze; pictura făcuse prea mult timp parte din ea, de când își putea aminti. Copil fiind, refuzase păpușile, alegând creioanele colorate și caietele de desen, drept jucăriile ei preferate. Pe la șase ani folosea deja uleiurile, șterpeland tuburi de la mama ei, de câte ori avea ocazia. Se putea pierde ore întregi în culori, stând încremenită și privind ca vrăjită nu doar curcubeele dar și ploaia, văzând și norii și cerul, firele individuale de iarbă, luciul unui măr roșu, copt.

Nu, nu se îndoise niciodată de talentul ei sau de obsesia ei. Încercase să fie cât se putea mai bună ca pictoriță, dar în același timp să fie normală. Mă rog, chiar dacă uneori uita să se pieptene și dacă uneori când lucra uita și-și trecea mâinile prin păr, lăsând în urmă șuvițe stridente de vopsea. Astea erau lucruri mărunte. Ea nu era promiscuă; își plătea facturile la timp; nu folosea droguri nici măcar ca să se recreeze; nu fuma; nu bea. Nicăieri în apartamentul ei nu existau munți de mărgelile peste mărgelile și în viața ei personală era o femeie de casă.

Lucrul cel mai anormal în legătură cu ea era acela că vedea stafii, ceea ce nu era chiar așa de rău, nu? Nu foarte, foarte.

Sweeney pufni. Putea sta acolo și filosofa toată ziua, sau putea strânge câteva pânze și să le ducă la galerie!

Pentru că spusese că va face asta și pentru că nu conta ce pânze alegea, luă până la urmă trei, la întâmplare. Cum toate erau la fel de proaste, își spuse ea, la ce bun să le mai aleagă?

La sfârșit îi veni ideea să ia schița pe care i-o făcuse vânzătorului de hot dogs. Măcar de asta era mulțumită. Își imaginase cum trebuia să fi arătat el la șase ani, ca adolescent, ca tânăr bărbat, dar îi păstrase aceeași blândețe a expresiei în toate schițele colajului. Spera că-i va plăcea și lui.

Odată decisă, părăsi apartamentul înainte de a-i mai veni și alte idei. Ploaia de ieri lăsase aerul proaspăt și dulce; după o clipă, surprinsă, Sweeney trebui să admită că prognoza vremii fusese corectă: *era* o zi frumoasă. Frigul acela ciudat îi dispăruse, alungat de căldura trupului lui Richard și se simțea mai caldă decât se simțise de multă vreme. Dacă n-ar fi fost neliniștea care continua să muște din ea, s-ar fi simțit minunat. Decise să savureze senzația de căldură și să uite cum ajunsese

aici.

Vânzătorul de hot dogs nu era la locul lui obișnuit.

Sweeney se opri dezamăgită și inexplicabil alarmată. Ca și cum i-ar fi poruncit să apară, se uită îndelung spre locul unde se afla de obicei parcată camioneta. Probabil că era bolnav, pentru că nu i se mai întâmplase să treacă pe strada asta fără să îl vadă.

Îngrijorată, își continuă drumul spre galerie. Kai se ridică de la biroul lui și îi veni în întâmpinare, ca să-i ia pânzele împachetate.

— Grozav! Candra și cu mine vorbeam tocmai despre tine. Abia aștept să văd ce pictezi acum.

— Și eu, spuse Candra ieșind din biroul ei și zâmbindu-i cald lui Sweeney.

— Nu te arăta atât de îngrijorată. Eu una nu cred că ești în stare să pictezi prost.

— O să rămâi surprinsă de ce pot să fac, mormăi Sweeney.

— Ah, nu știu, spuse târăganat un bărbat slab, îmbrăcat în negru, cu păr blond lăptos, ieșind agale din biroul ei. Nu știu să ne fi surprins pe careva dintre noi cu ceva și asta cam de mulțisor, scumpo.

Sweeney scoase un sunet de dezgust. Vandern. Exact persoana pe care dorea cel mai puțin s-o vadă.

— Leo, poartă-te frumos, îl admonestă Candra privindu-l cu severitate.

Barem, își spuse Sweeney, vederea lui Vandern îi alungase starea de îngrijorare. Ostilitatea depășea cu mult anxietatea. Își miji ochii avertizându-l, când se uită la el.

Asemenea mamei ei, Vandern întruchipa tot ce disprețuia ea mai mult, dramatizându-se singur, îmbrăcându-se în pantaloni

din piele negri, guler pe gât negru, cizme negre, căzăcești. În jurul taliei trase, în loc de curea purta un lanț din argint ciocănit. Purta trei bumbi într-o ureche și un cerc în cealaltă. Nu era niciodată ras complet, cultivându-și aspectul de barbă de trei zile, cheltuind mai multă energie ca să pară nebărbierit, decât dacă s-ar fi bărbierit. Bănuia că treceau luni, săptămâni, cu siguranță, fără să se spele pe cap. Putea discuta ore întregi despre simbolism și despre lipsa de speranță a societății moderne, despre cum a violat omul universul și cum unca lui pată de vopsea de pe o pânză surprindea durerea și disperarea omenirii. După propria lui opinie, era la fel de profund ca și Dalai Lama. După ea, era la fel de profund ca o balegă.

Candra despachetă pânzele și le puse tăcută pe șevalete. Sweeney nu se uită în mod deliberat la ele, deși în stomac avea numai noduri.

— Wow, se extazie Kai încet. Se exprimase la fel despre puloverul ei roșu cu o zi înainte, dar de data aceasta tonul era altul.

Candra rămase tăcută, aplecându-și puțin capul în timp ce studia picturile.

Vandern făcu un pas înainte, aruncă o privire spre tablouri și analizându-le cu un rânjel, se pronunță:

— Răsuflăte. Peisaje. Câtă originalitate! N-am mai văzut niciodată până acum copaci și apă. Aș putea leșina de încântare, mai spuse el studiindu-și unghiile.

— Leo, îl avertiză Candra care continua să studieze pânzele.

— Nu-mi spune că-ți plac chestiile astea, începu el disprețuitor. Poți cumpăra „ghivece” dintr-astea la orice consignație din țară. Ah, știi că există o piață pentru ele, oameni care nu știi nimic despre artă și vor ceva „gigea” dar

haide să fim sinceri, da?

— Neapărat, spuse Sweeney cu glas jos, periculos, apropiindu-se de el. Auzind tonul, Candra își întoarse brusc capul, dar nu fu suficient de rapidă ca să mențină pacea. Sweeney îl împunse pe Vandern în mijlocul pieptului lui supt.

— Dacă suntem sinceri, orice maimuță poate arunca o pată de vopsea pe o pânză și orice idiot poate numi asta artă, dar adevărul este că nu ai nevoie de câtuși de puțin talent ca să faci asta. Îți trebuie talent și *pricepere* ca să reproduci un obiect astfel încât cel care-l privește să-l recunoască.

Vandern își dădu ochii peste cap.

— Ce îți trebuie, scumpo, este o totală lipsă de imaginație și de pricepere interpretativă ca să faci același vechi lucru, iară și iară.

Doar că el își subestimase ținta. Sweeney fusese crescută în lumea artei și asta chiar de către regina remarcilor viclene, sălbatiche. Îi oferii un zâmbet dulce.

— Ce îți *trebuie*, scumpule – tonul ei imitându-l aproape identic pe al lui – este mult tupeu ca să oferii publicului genul tău de fraudă. Sigur, presupun că trebuie să ai ceva care să compenseze totala ta lipsă de talent.

— Ei, toate astea nu-și au rostul, interveni Candra, încercând să toarne ulei în apă.

— Ah, las-o să vorbească, spuse Vandern făcând spre Candra un semn vag cu mâna. Dacă ar putea și ea să facă ce fac eu, ar face-o, scoțând bani buni, în loc să-și vândă marfa pe nimic, clienței care umple supermarketurile ieftine.

Candra înțepeni. Galeria era mândria ei și o ofensa aluzia că cei care o frecventau nu ar fi fost altceva decât *creme de la creme*.

Sweeney spuse, ridicându-și sprâncenele a surpriză:

— Sigur că pot face ce faci tu. Doar că am depășit faza asta cam pe la vreo trei ani. Vrei să facem un mic pariu? Pariez că-ți pot copia ce lucrare de-a ta vrei tu, dar tu nu poți copia niciuna dintre lucrările mele, iar cel care pierde va trebui să-i sărute fundul câștigătorului.

Un hârâit încet se auzi din beregata lui Kai. Dar, discret, acesta își întoarse capul, prefăcându-se că tușește.

Vandern îi aruncă o uitătură furioasă, apoi își întoarse atenția spre Sweeney.

— Ce copilărie, spuse el rânjind.

— Ți-e teamă să accepți pariul, da?

— Firește că nu!

— Atunci fă-l. Și încă ceva: nu o să-ți limitez alegerea doar la lucrarea mea. La un clasic; copiază un Whisler, un Monet, un Vangogh. Sunt convinsă că ei se vor ridica la valoarea mărețului tău talent.

Obrajii lui deveniră de un roșu închis. Se zgâia la ea, neputincios să câștige disputa și totodată incapabil să se gândească la o cale de a scăpa de pariu. Se uită la Candra și spuse rigid:

— O să vin mai târziu, când o să am mai mult timp.

— Așa să faci, spuse ea pe un ton aspru. Enervarea ei era evidentă. Când ușile se închiseră în spatele lui, se întoarse spre Sweeney.

— Îmi cer scuze. Uneori poate fi un ticălos cumplit de arogant.

— Să ne păstrăm calmul, conveni Sweeney.

Candra zâmbi.

— Tu știi că ți l-ai păstrat. O să se gândească de două ori

înainte de a te mai provoca. Acum este la modă, dar toanele sunt trecătoare și știe cu siguranță că zilele lui la soare sunt numărate.

După părerea lui Sweeney, Vandern știa cu siguranță că era centrul universului, dar ridică din umeri și lăsa subiectul să pice.

Candra reveni la picturile ei, bătând cu o unghie elegantă pe buza ei de jos, în timp ce le studia. Sweeney își simțea stomacul ghem.

Candra șopti, ca pentru ea:

— Sunt aproape supranaturale. Felul în care folosești culorile este uluitor. Unele umbre par să strălucească, precum lumina care pătrunde printr-un vitraliu. Un râu, un munte, flori, dar nimic nu seamănă cu ce ai făcut până acum.

Sweeney rămase tăcută. Petrecuse ore, zile, privind îngrijorată pânzele alea; cunoștea fiecare tușă. Dar le privi din nou, întrebându-se ce-i scăpase și văzu că nimic nu se schimbase. Culorile continuau să arate ciudat de intens, compoziția, într-un fel pe care nu-l putea explica, parcă nu era a ei, tușele erau ușor înceteșate. Nu putea spune dacă era supranatural, așa cum se exprimase Candra, sau era exuberant. Poate ambele. Poate niciuna.

— Mai vreau și altele, spuse Candra. Dacă astea sunt un exemplu pentru ce ai făcut, vreau toate pânzele pe care le-ai terminat. Îți dublez prețul. Poate că va trebui să-l mai cobor totuși, dar cred că judecata mea este corectă.

Kai confirmă din cap.

— În picturile astea există mai multă energie decât am văzut în lucrările tale anterioare. Lumea o să se dea în vânt după ele.

Sweeney refuză ideea de energie; nu era decât o vorbă care

să impresioneze. Ultima lui afirmație era mai onestă, o apreciere a vandabilității lor. Sweeney se simți inundată de o senzație de ușurare. Poate că nu-și pierduse talentul, ci doar abilitatea de a și-l aprecia.

— Aici ce ai? întrebă Candra arătând spre mapa în care se aflau schițele vânzătorului de hot dogs.

— O schiță pe care i-am făcut-o unui vânzător de stradă. Vreau să i-o dau. O cuprinse un fior brusc, un frig care-i făcu pielea ca de găină. La naiba, savurase plăcerea de a simți căldură, dar căldura nu durase prea mult.

— O să le dau imediat ia înrămat, spuse Candra întorcându-se la tablouri. Și adu-mi-le și pe celelalte. Mi-ar plăcea să le etalez pe toate, aproape de intrare, unde lumina este mai bună și ca să fie primul lucru pe care-l vor vedea clienții, când vor intra. Crede-mă, vor fi ca o bombă.

În drum înapoi spre casă, Sweeney se cuprinse cu mâinile, de frig. Reacția Candrei la picturile ei fusese o ușurare pentru ea, dar nu pricepea de ce nu putea savura această ușurare. Sentimentul de neliniște devenea tot mai puternic.

Ajunse la colțul unde se aflase întotdeauna bătrânul vânzător, dar îl găsi tot gol. Se opri și o cuprinse o imensă tristețe la gândul că nu-l va mai vedea niciodată. Vroia să-i ofere schița, vroia să știe dacă-i dedusese cu acuratețe trăsăturile copilăriei, din structura facială a unui om în vârstă. Vroia să vadă zâmbetul acela atât de plin de bunătate.

— Bună, Sweeney, îi spuse o voce blândă, peste umăr. Se uită în jur și fu cuprinsă de încântare.

— Aici erai, spuse ea veselă. Am crezut că ești bolnav... Se opri, șocul luând locul încântării. El era ușor translucid, ciudat

de bidimensional.

Bătrânul scutură din cap.

— Sunt perfect. Nu-ți face griji pentru mine. Și să știi că ai nimerit-o, Sweeney. Așa arătam copil. Și zâmbetul acela dulce înflori pe chipul măsliniu.

Sweeney nu mai spuse nimic. Nu putea. Vroia să plângă, vroia să spună că îi părea rău că nu terminase schița mai devreme, ca să i-o poată da.

— Fă-mi o favoare, spuse el. Trimite-o băieților mei, David și Jacob Stokes. Sunt avocați, băieții mei, amândoi. Oameni buni. Trimite-le-o lor.

— Așa o să fac, șopti ea, iar el dădu din cap.

— Pleacă acum, spuse el. O să fiu bine. Am mai avut doar câteva probleme de rezolvat.

— O să-mi fie dor de tine, reuși ea să spună. Sweeney era conștientă de oamenii care o priveau ciudat, dar erau new yorkezi; niciunul nu se opri, nici măcar nu încetini.

— Și mie o să-mi fie dor de tine. Aduceai întotdeauna soarele cu tine. Zâmbește-mi acum, să pot vedea cât de dulce ești. Ei, ei, ochii tăi sunt albaștri ca cerul. Frumoasă priveliște...

Vocea lui devenea din ce în ce mai slabă, ca și cum s-ar fi îndepărtat de ea. Sweeney îl privi dispărând, devenind tot mai transparent, până când nu mai rămase nimic, cu excepția unei vagi aure, în locul în care stătuse.

Frigul dispăruse. Îi era din nou cald, dar se simțea tristă și îngrozită. Vroia să fie ținută așa cum o ținuse Richard de dimineață, dar el nu era acolo și el nu era al ei. Nu îi aparținea. Era singură și pentru prima oară în viață, nu îi plăcea asta.

CAPITOLUL ȘASE

În dimineața următoare, Candra luă prima cursă de la New York la D.C. Capitala se potrivea mai bine scopurilor ei, așa că inconvenientul drumului îi era indiferent. Mai întâi, îi era mai ușor să-l vadă în DC., decât la New York, unde nu apărea decât rareori, la birou. Și ar fi trebuit ori să se ducă acasă la el, ori să-l sune acolo, pentru o întâlnire într-altă parte, ceea ce nu-i convenea.

Poate că Margo știa despre relația ei cu senatorul, poate că nu. În afara prostiei de a-i fi spus lui Richard despre avort, când ar fi trebuit să-și țină gura ferecată, Candra nu credea în inutila rănire sau umilire a cuiva. Poate că lui Margo puțin îi păsa câte femei ciocănisese Carson, dar cu siguranță că nu vroia să le ciocănească în casa ei. Știind ce știa ea despre el, Candra nu ar fi fost surprinsă dacă el ar fi insistat să facă sex chiar acolo în birou, înainte chiar de a ști pentru ce venise la el. Zâmbi slab, amuzată. Mai întâi o s-o reguleze el pe ea, apoi o să-l reguleze ea pe el; da, era corect așa, își spuse ea.

În dimineața aceasta insistă mai mult asupra aparenței ei, nu pentru a atrage atenția, ci pentru a o evita. Își puse taiorul negru, business și pantofii negri escarpen, cu tocuri mici. Cerceii ei erau două cercuri simple, din aur; renunță la toate inelele și-și schimbă ceasul Piager, imposibil de elegant, cu un Rolex vechi, pe care i-l dăduse tatăl ei când împlinise șaisprezece ani. Se îndoia să fi costat mai mult de două mii. Un Rolex nu va ieși în evidență în capitală, unde statutul era totul și Rolexurile erau la fel de comune ca serviciile de masă de la ambasade.

Își perie părul mai insistent și se machie discret. Nu avea de

gând să iasă în evidență; va arăta ca miile de femei de afaceri, sau lobbyiste. Nu vroia să fie reținută, în cazul în care va fi văzută de cineva. Poate că era o precauție prostească din partea ei, dar nici nu mai șantajase până atunci pe nimeni și își spusese că puțină discreție era necesară.

Astăzi era ziua în care Margo era programată la Elizabeth Arden; cum călătoria la Roma fusese amânată, își va continua rutina obișnuită și Margo era o fanatică a grijii pentru felul în care arăta. Cu Margo în siguranță la New York, Candra nu-și făcuse griji că senatorul îi spusese să vină în casa lui din capitală. De fapt îi convenea, pentru că nu i-ar fi făcut plăcere să fie regulată pe un birou tare, cu o cohortă de funcționari imediat dincolo de ușă.

La aeroport, făcu semn unui taxi și se așeză tăcută pe bancheta din spate, neîncurajând eventuala disponibilitate spre conversație, a șoferului. Spre surprinderea ei, simți primii fluturi de excitație și anticipare, pe care-i simțea de obicei când știa că va face sex. Până acum mintea ei fusese preocupată doar de ce va spune ea după aceea, dar acum începea să se gândească la actul în sine. Carson nu prea avea tehnică dar avea în schimb multă vigoare și uneori, când se simțea puțin răutăcioasă, exact asta era ce vroia ea.

Senatorul trebuia să se afle în biroul lui la zece treizeci. Va avea o oră cu el. Suficient.

Carson o primi chiar el la ușă, zâmbind și rostind toate cuvintele idioate, sociale, în cazul în care ar fi fost auzit de cineva. Sigur, avea personal aici, cel puțin o bucătăreasă și o menajeră. Arăta foarte bine, își spusese Candra zâmbind în sus, spre fața aceea aproape clasică. Ciudat că ea de fapt prefera aspectul mai aspru al lui Richard. Richard făcea parte dintre

bărbații care erau atât de vizibil *masculi*, încât o femeie nu se putea înfrâna să nu se uite la el. Scutură mental din cap; trebuia să înceteze să se mai gândească la el, pentru că îl pierduse. Partea asta din viața ei se terminase și trebuia acum să facă un succes din acest nou capitol, sau să piardă totul.

— Ziceai că ai ceva urgent să-mi spui, începu Carson pentru urechile eventualului auditoriu, zâmbind conspirativ în timp ce o escorta în biroul lui, închizând ușa și încuind-o. Carson crezuse că o făcuse cu discreție, dar Candra auzise acel mic tăcănit. Îi părea bine că el avea grijă să nu fie întrerupți și dacă nu ar fi încuiat el ușa, ar fi făcut-o ea.

Carson îi înșfăcă sânii în clipa în care se întoarse spre ea și o manevră spre sofaua generoasă. Candra abia avu timp să-și lase geanta jos, înainte ca el să o culce pe pernele din piele scumpă, trăgându-i deja fusta în sus și fermoarul lui, în jos.

— Trebuie să ne grăbim, gâfâi el pătrunzând în ea și începând imediat să se miște într-un ritm rapid, apăsător. Să nu apară Margo.

— Ce?! spuse Candra împingând instinctiv în umerii lui. Toată excitația ei inițială trecuse. Scenele urâte nu erau genul ei și nu avea niciun dubiu că Margo era în stare să facă scena cea mai urâtă dintre toate scenele cele mai urâte.

Senatorul îi îndepărtă mâinile de pe umeri și i le fixă pe canapea, decis. Nu avea de gând să permită unui lucru mărunț, ca prezența soției lui în casă, să-i împiedice să facă ce vroia. Candra rămase liniștită și tăcută, nedorind nici să-i încetinească ritmul, nici să-i distragă atenția. Mental, îi poruncea să se grăbească. Doamne, stupida aroganță a bărbaților! Indiferent cât de mult savura Margo statutul de soție de senator sau cât de mult anticipa ideea de a locui la

Casa Albă, exista o limită până unde putea închide ochii. A fi la curent cu indiscrețiile lui Carson era una; a le vedea cu ochii ei, era cu totul altceva.

Urmări cu ochi clinic cum fața lui se înroșește de efort și cum i se umflă venele de la gât. Nu-și slăbise nici măcar cravata. Loviturile lui o împingeau înainte și înapoi pe canapea.

Chiar dacă observase lipsa ei de răspuns, nu-i pășă. După nici două minute, trupul îi deveni rigid, cu pelvisul tresărind și cu fața strâmbându-i-se într-o parodie de suferință carnală. Ciudat, își spuse ea, cum ceva care te înnebunea când erai excitată, devenea dezgustător când nu erai.

Carson ieși din ea respirând greu și scoase o batistă ca să se șteargă.

— Mai ai una? spuse ea încet și văzându-i privirea albă, adăugă:

— O batistă.

— Nu, asta e singura. Începu să o împăturească și să o bage în buzunar – dezgustător – dar Candra i-o luă, atingând-o cât mai puțin cu putință și și-o vârî între picioare.

Carson părea nefericit.

— Are monogramă.

— O să ți-o dau înapoi. Sau preferi să o distrug? spuse ea agasată.

— Arde-o, spuse el, dar continua să fie nefericit pentru că batista se afla la ea. Păcat că nu aplica această grijă și față de restul comportamentului său, își spuse Candra.

Se ridică și își îndreptă hainele, în câteva clipe arătând ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru ea, *nimic*, își spuse în gând.

— Stai jos. *Chiar* am ceva de discutat cu tine, spuse ea.

— Cum să nu, cu orice te pot ajuta.

Cu hainele revenite și ele la respectabilitate, se așează în spatele biroului din stejar bătrân, american. Era întotdeauna atent să nu-și etaleze bogăția acolo unde ar fi putut-o vedea alegătorii lui, aici în D.C., acasă la el și la biroul lui. Dar reședința lui din New York era luxoasă ca un palat, cu toate din import.

Îi zâmbi acum, cu zâmbetul discret, cultivat, al bărbatului care-și cunoaște măsura puterii. Venirea ei aici nu însemna decât că vroia o favoare de la el. Ochii lui cafenii sclipiră; de-a lungul sporadicei lor relații, Candra a refuzat întotdeauna să facă mai mult decât să-l primească uneori. Carson era obișnuit să fie cel cu decizia, obișnuit ca femeile să stea la dispoziția lui, iar distanța ei rece îl agasa și îl provoca totodată. Desigur, îl sâcâia și mai mult prin faptul că făcea întâlnirile lor cât mai memorabile cu putință.

Candra spuse:

— Acum doi ani... am făcut un avort.

— Sper că ai avut mare grijă. Eu am fost întotdeauna pentru legea...

— Nu mă interesează ce lege ai susținut tu, îl întrerupse ea. Carson, copilul a fost al tău. Dar când a aflat de avort, Richard a crezut că fusese al lui. Acesta este și motivul principal al problemelor dintre noi.

— Extraordinar.

Carson se lăsă pe spate în fotoliul lui uriaș, împreunându-și degetele de la mâini.

— Ce interesant. Dar de ce-mi spui asta?

Chipul nu-i tresărise deloc, aflând că ea avortase, poate,

copilul lui. Nu aceasta era reacția pe care o sperase ea.

— Richard se poartă dificil în problema partajului și fără să intru în detalii, este în poziția de a câștiga. Nu mi-ar strica un ajutor financiar, doar de data asta.

— În jur de cât? întrebă el ușor indiferent.

Neliniștea îi dădu fiori pe șira spinării. Nu o să meargă așa cum își imaginase ea. Un milion i-ar fi rezolvat toate datoriile, lăsându-i neatinsă baza de pornire, dar pentru că devenise nesigură, spuse:

— O jumătate de milion.

— O sumă cam mare. Păsărică ta nu face banii ăștia, spuse Carston ridicând din umeri.

Candra nu reacționează la cruzimea lui. În fond, știa bine cât de crud putea să fie.

— Mă întreb doar cum ai reușit să rămâi însărcinată, întotdeauna mi-ai spus că iei pilula.

— Un accident. Am avut o boală respiratorie și antibioticul pe care l-am luat a anulat efectul pilulei.

— Din nefericire. Totuși, sincer, mă îndoiesc să fi fost copilul meu. În urmă cu câțiva ani mi-am făcut vasectomie.

Furia îi strânse stomacul, dar și-o controlă. El își imagina că își bătuse tocmai joc de ea ca de o proastă. Dar dacă totuși credea că acesta era singurul ei atu, ei bine, o să fie neplăcut surprins.

— Oare? Nu mi-ai spus niciodată.

— De ce ți-aș fi spus? Oricum erai pe pilulă iar eu n-am fost niciodată atât de prost încât să cred că eram singurul bărbat cu care ți-o trăgeai. Vasectomia a fost asigurarea mea în cazul unui șantaj.

— Acum devine interesant, spuse ea micos. Și eu mi-am

pregătit un fel de asigurare. Niciodată nu te-am subestimat, Carson, dar cred sincer că tu m-ai subapreciat pe mine.

— În ce fel? Spre satisfacția ei, Carson chiar devenise ușor îngrijorat.

Candra se aplecă și scoase din geanta mare cu care venise un plic și un casetofon minuscul. Chipul lui împietri când văzu casetofonul.

— Ah, nu e aici. Oricum, nu înregistrează; este doar un player. Mica noastră întâlnire a fost privată. Dar altele totuși, nu.

Candra apăsă butonul „play” și se lăsă pe spate.

Urmări cu satisfacție cum fața lui devenea tot mai albă, pe măsură ce vocile umpleau încăperea, distorsionate, dar ușor de recunoscut. Imprimase caseta în timpul unei mici orgii erotice, pe care o organizase ea la începutul relației lor, când Richard se afla în Europa pentru câteva zile și ea avea suficient timp la dispoziție. Sigur, o făcuse deliberat, pentru că nu avusese niciodată iluzii în ce-l privește pe Carson și-și imaginase că într-o bună zi va avea nevoie de o matracă cu care să-l ardă.

Opri banda, scoase caseta și i-o aruncă, apoi puse plicul pe masă și spuse:

— Păstrează-o. Este copia ta personală. Imaginile însoțitoare sunt în plic.

Maxilarul i se umflă de furie și Carson se înnegri la față.

— Curvă.

Un cuvânt urât dar banal, ca și cum nu i-ar fi putut trece nimic altceva prin cap.

— Presupun că nu trebuie să mai adaug că originalele se află într-un loc sigur.

— Cu benzile astea te incriminezi și pe tine. Carson respira

greu.

— Da, dar eu nu am o carieră de pierdut. Desigur, alegătorii tăi sunt destul de liberali, ar putea spune, trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască. Totuși, nu cred că ceilalți senatori vor fi de acord, mai ales cei de care ți-ai bătut joc ani de zile. Vor fi încântați să aibă dovezi asupra comportamentului ilegal al mult stimatului lor coleg.

Tonul ei era plin de ironie.

În ochii lui se citea ura ucigașă. Candra își stăpâni un fior. Era un risc să stai astfel în calea lui Carson, iar ea intrase aici știind asta. Tocmai de aceea se asigurase ca arma ei împotriva lui să fie atât de puternică încât el să nu o poată ignora.

Candra spuse, pierzându-și răbdarea:

— Nu o să mai existe și altceva. Doar asta. Tu îți poți permite banii, iar eu am nevoie de ei.

— Sigur, se presupune că trebuie să te cred pe cuvânt, spuse el sarcastic.

— Îți trimit originalele imediat ce primesc banii.

Candra vorbea serios. Ceea ce însă nu-i va trimite, va fi banda despre care nu pomenise nimic. Se va folosi de ea doar dacă el va încerca să se răzbune.

Desigur, el nu avea cum să fie sigur că ce-i va trimite ea va fi originalul și nici că nu mai existau și alte copii. Șantajul era permanent.

Candra puse pe birou o bucățică de hârtie.

— Banca și numărul meu de cont. Trimite banii aici. Am deschis contul special pentru asta și-l voi închide după ce voi primi banii. Am încredere că nu voi fi audiată de Controlul Financiar, așa că într-adevăr trebuie să speri că verificările accidentale mă vor ocoli.

Carson nu luă hârtia. Candra se ridică în picioare și-și puse geanta pe umăr.

— L-am spus taximetristului să mă aștepte. Nu te obosi să mă conduci.

Când ajunse la ușă, o descuie, apoi se opri ca să se uite la el, peste umăr.

— Apropo... fă-l un milion.

* * *

Abia se închisese ușa din față în spatele Candrei, când Margo intră în biroul lui Carson. Fața ei era albă și rigidă. Spuse, plină de furie nestăpânită:

— Ești un prost. Un prost, un idiot, tu nu gândești decât cu sula, nu cu capul!

Carson izbucni, ridicându-se brusc din fotoliu.

— Gura! Ce făceai, ascultai la ușă?

Margo se apropie și apăsă un buton pe consola intercomului.

— Am deschis intercomul când am aflat că vine aici. Te crezi al naibii de isteț, dar niciodată nu verifici dacă intercomul este deschis.

Carson o apucă de braț, degetele lui puternice mușcând în carne.

— Să nu vorbești pe tonul ăsta cu mine, o avertiză el.

— Sau dacă nu, ce-o să faci? O să divorțezi? N-aș crede. Își smulse brațul, eliberându-se și luă plicul lăsat de Candra. Carson încercă să-l ia înapoi, dar Margo se îndepărtă și-l deschise, scoțând pozele.

Se uită la ele, în timp ce pete roșii îi acopereau obrazii. Gura i se contorsionă. Se întoarse brusc și îl izbi cu toată forța

brațului direct în obraz, făcându-i capul să-i zboare într-o parte.

Carson se uită îndelung la ea. Fața lui era albă, cu excepția urmei lăsate de mâna ei. Ochii îi ardeau ca doi cărbuni.

Margo tremura.

— Ești mai rău decât prost; ești cel mai imbecil monomaniac pe care l-am cunoscut vreodată și îți trebuie ceva ca să-l depășești pe tata. Nu te-am suportat în toți anii ăștia, ca să te las acum să-ți bați joc de totul, când aveam alegerile în buzunar. Trebuie să faci ceva.

— O să-i dau banii ăia nenorociți. Nu am altă variantă.

— Și dacă ea vrea mai mult?

— O să mă ocup eu de asta. Doar taci odată dracului din gură! Nu am chef de rahatul tău.

— Grozav.

Margo îi aruncă fotografiile în față, de unde se împrăștiară pe jos, lucioase, douăzeci pe douăzeci și patru.

— Sper că ai făcut un test SIDA.

— Nu fi proastă. Cât crezi că așa ceva poate rămâne confidențial?

Margo aproape urlă de furie.

— Preferi să-mi riști viața, decât să se afle că ai făcut un test SIDA! Ți-ai făcut probleme pentru o nenorocită de batistă, dar te lași fotografiat făcând sex cu un bărbat? Apropo, sunt niște fotografii formidabile. Singurul lucru mai ridicol decât expresia ta când i-o trăgeai ăluia este expresia ta când ți-o trăgea el, ție! Fața roșie, gura deschisă...

Carson îi arse una cu dosul palmei, lovind-o de birou. Contactul fusese atât de mulțumitor, încât mai că i-ar mai fi ars una. Spuse printre dinții strânși:

— Gura! Am tras puțină cocaină, altfel nu s-ar fi întâmplat niciodată!

Margo se îndreaptă încet, cu mâna pe obrazul care o ardea. Coapsa o durea acolo unde se lovise de birou. Ura și dezgustul îi congelaseră stomacul.

— Nu cred că că ți-a trecut vreodată prin cap să nu folosești droguri ilegale. Există o fotografie și cu asta. N-ar arăta adorabil la știrile de seară?

— Nu va publica fotografiile. Dacă o va face, nu va mai avea altă șansă să obțină bani de la mine.

Cel puțin de asta era sigur. Niciodată nu dai greș, pariind că cineva va face orice să-și apere propriile interese.

— N-ai de unde știi ce-o să facă, spuse Margo ascuțit. Nu te poți lăuda cu prea multe realizări la activul tău, așa că trebuie să te ocupi de chestia asta și încă imediat. Oferă-i două milioane pentru originale.

— Și spui că eu sunt nebun. De unde pot să știu că mi-a dat originalele? Și chiar dacă, poate rămâne cu câte copii vrea ea.

— Atunci ai face bine să te gândești la ceva. Și asta, repede. Margo respira greu, cu nările dilatate.

CAPITOLUL ȘAPTE

Richard nu avea un birou în centru. În schimb își transformase parterul vilei din cartierul rezidențial într-un mic complex de birouri: un birou pentru el, cu computerul lui de ultimă generație, cu care își desfășura magia de piață; mici birouri pentru cei doi asistenți; o bucătărie minusculă; două băi, una legată de biroul lui, iar cealaltă pentru asistenți; și două camere pentru depozitare și dosare. Aranjamentul era

extrem de convenabil, în cazul în care vroia să lucreze până târziu în noapte sau chiar toată noaptea.

Obiectivul lui, în fiecare zi, era să câștige cât mai mulți bani cu puțință.

Își petrecuse cea mai mare parte a vieții de adult făcând avere. Adora provocarea anticipării și a intuirii pieței, dar plăcerea era doar una moderată. Cunoscuse sărăcia și nu îi plăcuse, așa încât, când a fost suficient de mare ca să facă ceva pentru asta, a plecat de acasă, s-a înrolat în armată și a început să învețe abilitățile care să-i dea posibilitatea să facă bani. Nu învățase însă destul de repede. Pops, bunicul lui, murise înainte ca Richard să fi strâns suficient ca să amelioreze cumplita sărăcie a micuței ferme din vestul Virginiei, unde se născuse și crescuse. Cel puțin ultimii ani ai mamei lui fuseseră mai buni; iar dacă ea se ocupase în continuare cu plantatul în grădină, o făcuse pentru că vroia asta, nu ca să aibă din ce trăi.

Sărăcia fie te doboară, transformându-te într-un parazit social, fie te întărește. Pops renunțase la ajutorul social, preferând să-și lucreze puținul pământ și să accepte să lucreze și în altă parte. Mama lui Richard cosea și călca pentru alții. Când Richard însuși crescuse suficient, nu numai că ajuta la muncile în fermă, dar se angaja și la alte treburi mărunte, cum ar fi tunsul ierbii, seceratul și balotatul fânului, la diverse lucrări de tâmplărie, unde funcționalitatea conta mai mult decât aparența.

Cât despre tatăl lui, avea doar o imagine vagă, încărcată poate de regret, și un mormânt în micul cimitir de țară, ca să-l viziteze de câteva ori pe an, dar de la bunicul lui învățase că bărbații nu zac toată ziua bând bere și încasând ceea ce bătrânul numea „afurisitul de mărunțiș guvernamental”, o dată

pe lună. Bărbații se duc la muncă. Așa că Richard muncea și muncea din greu. Supraviețuirea celui mai adaptat. Fie capitulezi, fie lupti ca un diavol ca să-ți depășești condiția.

Nu se rușinase niciodată de rădăcinile lui sărace, de la țară, rădăcini care l-au făcut puternic, deși Candra era suficient de jenată de originile lui ca să insiste să spună doar că era „din Virginia”. Dacă ar fi fost după ea, ar fi inventat un conac *antebellum* în trecutul familiei lui, iar unul dintre strămoși ar fi semnat Declarația de Independență.

A luat măsuri ca să se asigure că nu va fi din nou sărac. Investițiile lui erau diverse, ca să contracareze fluctuațiile bursei și investise bani în pietre și metale prețioase, ca măsură de prevedere în cazul unui crah al pieței. Era o provocare, un joc, să strângi fărâme de informații și să decizi care stocuri vor crește în valoare și care vor avea probleme. Se pare că avea un al șaselea simț pentru asta și câștigase cu mult în urmă, suma pe care și-o fixase în minte ca „suficientă” dar continua să joace la bursă și continua să se îmbogățească.

Iar ce o rodea pe Candra era faptul că nu putea obține o parte mai mare din bogăția lui.

Gândul la ea îi aduse un gust amar în gură. Probabil că o iubise la început, deși poate că și ea fusese doar o provocare, ca și bursa. De la o distanță de zece ani, nu-și mai putea aminti ce simțise exact pentru ea, deși știa ce anume îl atrăsese la ea. Candra fusese – și încă era – foarte atrăgătoare, cu un statut social impecabil, susținut de bani vechi și binecuvântată cu o personalitate deschisă, prietenoasă. Poate chiar prea prietenoasă, mai ales cu alți bărbați.

Căsnicia lor începuse deja să scârțâie când a aflat despre legăturile ei, dar la vremea aceea pur și simplu nu-i păsa de

infidelitățile ei, ca să facă ceva. Ea credea că el știa doar despre un singur amant, doar că el era departe de a fi un prost. De-a lungul anilor își făcuse o preocupare din a-i afla iubiții. Știa despre Kai. Știa despre Carson McMilian. Știa despre toți artiștii cu care se culca, despre toate cunoștințele din societate, care-și găsiseră drumul spre patul ei. După ce încetase să-i mai pese, o folosea ocazional pentru sex și folosea un prezervativ, deși ea lua pilula. Iar ea nu-l întrebase niciodată de ce. Presupunea că știa.

Din nefericire, prezervativele se mai și rup uneori. Acum doi ani se rupsese unul și combinat cu niște antibiotice pe care le luase ea, a fost suficient ca să rămână însărcinată. Nu că ea i-ar fi spus, nu atunci. Dar făcuse un avort.

El dorea copii, întotdeauna își dorise. La începutul căsniciei, Candra a vrut să mai aștepte, iar el fusese de acord, pentru că situația lui financiară nu era încă atât de puternică pe cât și-ar fi dorit să fie, înainte de a avea copii. La vremea când se simțise suficient de prosper, Candra începuse deja să aibă amanți, iar el pierduse orice dorință de a mai avea copii cu ea. Dar când i-a spus că avusese unul, aruncându-i cuvintele în față ca pe o armă, totul în el începuse să-l doară, gândindu-se la viața aceea mică, pierdută și din clipa aceea începuse să o urască.

Nu a mai petrecut o altă noapte sub același acoperiș cu ea, ci i-a împachetat bagajele și a dus-o la hotel, cu ea plângând și înjurând și jurând că de fapt nu făcuse cu adevărat asta, că o spusese doar pentru că a vrut să-l rănească. Și a chemat un lăcătuș, în mijlocul nopții și și-a schimbat toate încuietorile de la vilă.

După care Candra a fost nevoită să-și anunțe sosirea ca să-și

ia restul lucrurilor, o umilință care i-a înăcrit sufletul.

Richard știa că ea le spusese tuturor prietenilor și cunoștințelor ei că hotărârea de a divorța fusese reciprocă. Nu-i păsa ce spunea ea. Tot ce vroia el era să-l finalizeze odată și să nu o mai vadă. Era un lucru pe care ar fi trebuit să-l facă de ani de zile, în loc să se îngroape în goana îmbogățirii. De o bună bucată de vreme știuse, undeva în fundul minții lui, că va veni o vreme când se va uita la ea și va ști că nu va mai suporta să trăiască o clipă în pretinsa lor viață conjugală. Rămăsese cu ea din propriile lui motive, folosind-o sexual fără prea mari satisfacții, ca și cum ar fi fost o străină și din cauza asta copilul lui murise. Ar fi trebuit să o părăsească cu mult înainte de a fi fost concepută această mică viață.

În ultima vreme începuse să aibă tot mai puțină stare, frământat de gândul că venise timpul să se retragă. Își făcuse milioanele studiind informațiile despre bursă, dar al naibii să fie el dacă mai vroia să-și petreacă tot restul vieții cu ochii în computer, analizând profiturile și cererile pieții. Nu mai găsea nicio provocare în asta, iar el era un bărbat care trăia din provocări. Îi plăcuseră anii petrecuți în armată, tocmai datorită provocărilor extreme, a ideii de a se testa în situațiile de viață-și-moarte. Ar fi putut face carieră în armată, dacă nu ar fi fost dominat de nevoia de a face mulți bani, suficienți ca mama și bunicul lui să nu le mai ducă niciodată grija.

Misiunea a fost îndeplinită. Era timpul să se orienteze în altă direcție.

În minte îi apărură chipul lui Sweeney și se lăsă pe spate în fotoliu, zâmbind. Da, asta era provocarea.

După laxitatea Candrei în zona moralității, refuzul lui Sweeney de a ieși cu el pentru că divorțul lor nu era încă

finalizat iar el era încă, din punct de vedere legal, căsătorit, îi dădea senzația că ținea în brațe ceva curat și proaspăt. Mama și bunicul lui avuseseră aceeași atitudine fermă, văzând comportamentul în alb și negru. Ideea de a face orice vroiai doar pentru că vroiai, le era străină. Un lucru destul de obișnuit pentru generația lor, în partea aceea de țară.

Cum ajunsese Sweeney la aceste standarde?

Pentru că vroia să știe totul despre ea, ceruse să i se taxeze o copie a aplicării ei pentru apartament. *Paris Samille Sweeney, treizeci și unu de ani, artist...* Nu-l mințise în privința numelui, deși putea paria că-i displăcea cumplit rezonanța ostentativă din cuvântul artist, ca și faptul că o chema Paris. Oricine altcineva și-ar fi etalat numele pentru tot ce sugera el, dar ea îl ignora până într-atât încât era cunoscută în exclusivitate doar după cel de al doilea ei nume.

Ocupația mamei era trecută tot ca artistă, dar el nu-i recunoscuse numele, deși, după zece ani de mariaj cu Candra, era foarte familiar cu lumea artelor. Dar recunoscuse numele tatălui lui Sweeney; omul avea un succes moderat la Hollywood. Era trecut doar un frate. Richard se întrebă de ce nu-i trecuse și pe ceilalți, concepuți separat de părinții ei.

Faptele goale nu erau suficiente. Vroia să o cunoască, să știe ce-i plăcea să mănânce la micul dejun; care erau cărțile și filmele ei favorite, dacă dormea întinsă în pat, sau ghemuită. Vroia să o dezbrace în pielea goală și să-și petreacă toată noaptea deasupra ei, în ea. Știa că și ea îl dorea, deși părea surprinsă de propria ei dorință. Zâmbi din nou, amintindu-și expresia de pe fața ei când sărise de pe el ca și cum el ar fi aprins un fitil de dinamită. O să fie amuzant și al naibii de frustrant. De două zile era în erecție continuă și nu credea că o

să-i treacă curând. Nu trebuia decât să se gândească la Sweeney și sexul lui începea să-i zvâcnească iar el era pierdut. Abținerea din ultimul an fusese oricum afurisită, iar acum devenise insuportabilă.

Sweeney era opusul Candrei, în atitudine. Candra era foarte conștientă de frumusețea ei, de impresia pe care o lăsa și se îmbrăca potrivit imaginii pe care vroia să și-o proiecteze. Sweeney habar n-avea cât era de drăguță și din câte putea spunea el, își trântea pe ea orice găsea la îndemână în debara. Candra era un animal social; Sweeney era structural incapabilă să joace jocuri sociale, presupunând că le-ar fi recunoscut. Candra era sociabilă, punct; Sweeney era o singuratică. Avea să-i ceară multă perseverență și planificare atentă — perseverență, în special. Mai mult decât orice, atitudinea Candrei față de sex era nonșalantă și permisivă, în timp ce Sweeney era atât de exclusivistă, încât un simplu sărut o lăsase perplexă.

O dorea. În pat, afară din pat, nu conta. Dacă nu o putea atrage într-o relație, ca să o poată seduce, atunci va trebui să o seducă mai întâi, ca să o atragă într-o relație. Nu o dorea doar pentru sex; vroia să petreacă timpul cu ea; ea era singura femeie cu care ar dori vreodată să urmărească știrile de seară, doar ca să-i asculte părerea. Chiar dacă ar lua parte la un știu ce paradă, Sweeney cu siguranță că ar mărșălui în ritmul ei diferit.

Iar Candra îi stătea în cale.

Luă telefonul și-și sună avocatul, pe Gavin Welles. I se făcu imediat legătura.

— Treaba asta durează de prea multă vreme. Termin-o odată, intră el direct în subiect.

— Având în vedere volumul bunurilor tale, un an nu este mult. Ai răbdare. Poziția ta e puternică și mai curând sau mai târziu, Candra o să-și dea seama că aruncă în vânt o avere, cu avocații. Și atunci o să-și mai reducă pierderile.

— O să-i fac eu pierderile și mai mari, cu fiecare zi de întârziere, cauzată de ea. Sun-o pe avocata ei și spune-i că-i voi reduce alocația pe care i-am oferit-o, cu zece mii de dolari pe zi. Iar după cinci zile, dacă nu a semnat hârtiile, îmi revoc oferta de a-i ceda galeria.

Gavin rămase tăcut o vreme.

— O să se lupte până în pânzele albe pentru galerie și tu știi bine asta.

— Iar ea știe că până la urmă tot va pierde. O vreau afară din viața mea. Și nu glumesc, Gavin. Ar fi trebuit să-i forțez mâna cu luni în urmă, dar am vrut să fac ceea ce am crezut că era corect. Acum s-a terminat. Transmite-i acest mesaj avocatei ei.

Richard închise telefonul și se lăsă pe spate, cu o expresie îndârjită.

În biroul lui din centru, Gavin Welles ridică din umeri și o sună pe Olivia Yu, avocata Candrei. Când aceasta auzi ultimatumul lui Richard, tunetul ei de răspuns aproape că-i sparse lui Gavin timpanele.

— Ticălosul! Vorbea serios?

— Serios ca un atac de cord, spuse Gavin.

— Ce naiba i-a venit? Până la urmă tot reușeam să o conving pe Candra că primise cea mai bună ofertă posibilă, dar chestia asta o s-o facă să-și piardă mințile de furie. Probabil că înlocuitoarea ei așteaptă prin preajmă.

Gavin se gândise și el deja la această posibilitate, dar era

prea discret ca s-o spună.

— Nu, după știința mea.

— Rahat. Are o păpușică în așteptare și tu știi asta.

— Și dacă are?

Richard se putea culca cu câte o femeie în fiecare noapte, chiar în centru, în Time Square și poziția lui tot nu s-ar fi clătinat.

Olivia știa și ea asta. Numai împotrivirea Candrei de a accepta ceea ce considera a fi o injustă minusculă părțică, o împiedicase să semneze hârtiile până acum. Olivia încercase să o facă să vadă că nu va putea obține nimic mai mult, dar Candra părea aproape disperată să stoarcă mai mulți bani.

— Bine. O sun. Și te-aș sfătui să te ascunzi sub birou.

— *Ce?!*

Contrar așteptărilor Oliviei, reacția Candrei a fost o șoaptă îngrozită, nu un strigăt revoltat. Olivia îi repetă condițiile.

— Nu poate face asta! Am convenit deja...

— Nu ai semnat hârtiile. Din punct de vedere legal, el nu este legat de oferta lui, pentru că tu ai refuzat-o. Poate face tot ce vrea.

— Dar galeria este a *mea*. Eu sunt cea care descopăr artiști, care le clădește reputația și face galeria profitabilă. Nu mi-o poate lua!

— Banii lui au cumpărat clădirea. Banii lui au susținut galeria, au pus-o pe picioare. Numele lui este pe toate cecurile cu care s-au plătit toate facturile. Un avocat deștept.

— Și crede-mă, Gavin Welles este deștept – poate demonstra că Richard conduce de fapt galeria și că tu nu ești mai mult decât decoratoarea vitrinei. Ai fi putut trece galeria

pe numele tău, dar asta este la timpul trecut.

În profesia ei, Olivia vedea zilnic dovezi de incredibilă stupiditate financiară.

— Aș fi făcut-o dacă aș fi fost cât de cât prevenită, spuse Candra cu voce spartă. Dar totul a venit pe neașteptate; eram în relații bune, apoi a intervenit cearta aceea și a doua zi a completat formularele de divorț. Nu am avut timp să fac nimic ca să mă protejez.

Timp ca să se protejeze tot a avut, în opinia Oliviei, câtă vreme lucrurile mergeau bine. Dar acum totul era în zadar, apa a trecut de mult peste pod. Se întrebă care să fi fost motivul despărțirii. Candra nu-i spusese niciodată, dar trebuie să fi fost un război total, care să declanșeze o ruptură definitivă atât de brutală. Dar indiferent de motive, Richard fusese distant la întâlnirile lor, controlat și absolut inflexibil. Nu a făcut nici un singur compromis iar acum adopta o poziție și mai dură.

— O să stau de vorbă cu el, spuse Candra cu lacrimi în glas.

— Candra... Olivia oftă. La ce bun? Spune-mi un singur detaliu unde a fost mai flexibil. Semnează hârtiile înainte de a mai pierde zece mii de dolari.

— O să-l fac să-mi redea acești zece mii de dolari. O să... Promit că o să semnez hârtiile dacă o să fie de acord.

Candra lăsă receptorul jos și închise ochii. Îi venea rău de la stomac, atât de rău încât credea că o să vomite. Cu un an în urmă, zece mii de dolari i s-ar fi părut bani de buzunar, dar acum erau vitali. Nu primise nicio veste de la Carson, dar nici nu se aștepta atât de repede. Șantajul nu era un lucru sigur și până când nu apărea Carson cu banii, nu-și putea permite să piardă nici măcar un șfanț. Iar dacă el ar refuza să plătească șantajul, ce ar putea ea face? Publicarea fotografiilor i-ar fi

ruinat lui cariera, poate că ar fi declanșat chiar și o acțiune penală pentru folosire de droguri, dar asta nu i-ar fi băgat ei bani în buzunar. Singura ei speranță era ca el să se teamă suficient să nu fie expus, ca să-i dea banii.

Dumnezeule, ce-l făcuse pe Richard să ia decizia asta? Când venise la galerie, în urmă cu două zile, fusese distant și încăpățânat ca întotdeauna, dar cu toate că încercase să o convingă să semneze hârtiile, nu recursese la aceste amenințări. Oricum, ea nu avea altă variantă decât să semneze hârtiile, desigur, nu acum. Dar de ce nu a amenințat-o el atunci?

Trebuia să aibă un motiv. Richard avea întotdeauna un motiv. Era persoana cea mai puțin emoțională, cea mai logică pe care o cunoscuse ea vreodată, ceea ce o făcuse să se simtă în siguranță câtă vreme fuseseră căsătoriți. Indiferent ce se întâmpla, putuse întotdeauna să conteze pe Richard ca să găsească soluția cea mai bună pentru a rezolva o situație.

Ultimatumul nu fusese un bluf; o să facă exact cum a spus. Vroia hârtiile semnate și divorțul încheiat. Întrebarea era: de ce acum? De ce nu în urmă cu două zile, sau cu două luni? Ar fi putut face asta oricând și finalul ar fi fost același.

Înseamnă că acum avea un motiv urgent, pe care nu-l avusese cu două zile în urmă. Trebuia să fie o femeie. Faptul că ea nu descoperise nicio femeie cu care să fi fost de la separarea lor, nu însemna că trăise ca un călugăr. Cunoștea apetitul sexual al lui Richard și știa că femeile gravitează automat în jurul lui, ca și cum le-ar fi transmis semnale subliminale prin care le spunea că îi plăcea s-o facă încet și des. În același timp, Richard avea unele opinii ridicol de demodate; dacă ar fi lăsat, în mod accidental, o femeie

însărcinată, ar fi insistat să se însoare cu ea. Acesta era un alt lucru pe care-l știa despre Richard, își spuse ea cu amărăciune: nu trata ușor o sarcină.

Pe de altă parte, el nici nu avea tendința să-și repete greșelile. Accidente s-au întâmplat, dar acum ar fi de două ori mai atent.

Nu, mai mult ca sigur că îl interesa o altă femeie. Candra se gândi la cineva care să-i ia locul, care să doarmă în patul ei, care să se trezească dimineața alături de Richard, să ia micul dejun împreună cu el și îi veni să urle. Ar fi făcut orice să poată întoarce timpul la loc, să anuleze acest ultim an, dar nu putea și trebuia să înceteze să-și mai piardă timpul cu regrete inutile. Trebuia să se gândească.

Sweeney! Desigur.

Intuiția îi spuse că avea dreptate. Nu se înșelase când surprinsese acea scânteie de atracție, felul în care Richard o privise pe Sweeney. Poate că Sweeney era indiferentă față de Richard – dacă o femeie putea face asta, atunci aceea era Sweeney – dar asta nu însemna că și el era indiferent față de ea. Dimpotrivă, i-ar plăcea provocarea de a o atrage într-o relație.

Iar Candra putea scoate din asta un avantaj pentru ea. Știa că putea.

— Pui ceva la cale, spuse Kai intrând în biroul ei fără să ciocănească. Candra se încruntă; Kai devenea de-a dreptul prea cocoș. În curând va trebui să-i taie aripile.

Pe de altă parte, cel puțin putea discuta cu el.

— Cred că am avut dreptate despre Richard și Sweeney. Brusc, se grăbește să finalizeze divorțul.

— A fost de acord cu condițiile tale? Ochii lui Kai

scânteiară. Acesta era efectul banilor asupra lui.

— Nu. Încă joacă tare, dar acum cel puțin cred că pot intra în jocul lui.

— Te joci cu focul. Richard nu tolerează amenințările, o preveni Kai.

— Atunci n-ar trebui să le facă, izbucni ea.

— Ah? Cu ce te-a amenințat?

— Nu contează.

Kai nu știa că Richard era proprietarul galeriei. Dacă ar ști, ar putea pleca pe loc, lăsând-o baltă. Nu-și făcea iluzii despre loialitatea lui. Totuși, Kai era un bun valoros; multe dintre clientele ei erau înnebunite de atracția și de abilitățile lui.

— Și ce ai de gând să faci?

— Să vorbesc cu el.

Ridicându-se, Candra își luă geanta din piele scumpă, care îndeplinea dublul rol de poșetă și de mapă. Din fericire, nu se dusese acasă să se schimbe; era încă îmbrăcată în taiorul clasic pe care-l alesese pentru D.C. În dimineața asta. O să se agațe de orice fir, indiferent cât de subțire era.

— De ce nu-l suni, doar? sugeră Kai.

— Prefer să discut cu el față în față.

Dacă l-ar fi sunat, Kai precis că ar fi tras cu urechea și ar fi aflat despre galerie.

— Ce te face să crezi că o să vrea să te vadă?

De vreo două ori, Richard refuzase să-i dea drumul în casă, spre amuzamentul malițios al lui Kai și furia Candrei.

— Ah, cred că de data asta mă așteaptă.

Privirea lui Richard se plimbă repede peste costum.

— Dai probă pentru un rol pe Broadway? o întrebă el,

lăsând-o să știe că-i citise subterfugiul. Candra își controlează iritarea. Ar fi trebuit să-și amintească despre cât de atent era la detalii, observând totul.

— Am avut o întâlnire de afaceri în dimineața asta, spuse ea, ceea ce nu era o minciună.

În loc să o conducă sus, în casă, o conduse în biroul lui de la parter, spunându-i astfel, fără cuvinte, că nu mai aparținea acestui loc, în cazul în care ideea trebuia reiterată. Pentru el, Candra nu mai era nimic altceva decât o afacere neterminată – o afacere neplăcută.

O surprindea întotdeauna cât de mic și de spartan era biroul lui deși, desigur, fusese limitat în spațiu din cauza dimensiunilor vilei. Dar ar fi putut face mai mult cu mobilierul, sau s-o fi lăsat pe ea s-o facă. Totul în birou era utilitar, chiar și fotoliul lui mare din piele, pe comandă.

— Înțeleg că avocata ta ți-a transmis noile mele condiții, spuse el rece, așezându-se și lăsându-se pe spate, prinzându-și mâinile pe după cap. Ochii lui negri erau indescifrabili.

Candra se așază pe un scaun, în fața biroului și intră direct în subiect:

— Sweeney a avut probleme cu pictatul, o bună bucată de vreme. În sfârșit, ieri mi-a adus câteva din noile ei lucrări, dar este foarte nesigură de ele. Firește, i-am spus că sunt minunate, dar adevărul e că s-ar putea să-mi fie greu să i le vând.

Nici măcar o tresărire pe chipul lui.

— Și pentru ce îmi spui mie asta...?

La naiba, se înșelase ea oare? Nu, nu putea să se fi înșelat și îl ura pentru că o făcea să se simtă nesigură.

— Te cunosc, scumpule. Am văzut cum te uitai la ea.

Ca și cum ar fi vrut să i-o tragă acolo, pe loc, în fața tuturor, își spuse Candra cu subită răutate. Simți ghimpele geloziei, dar și-l smulse.

— Cu ochii mei? sugeră el calm.

— Nu face pe spiritualul, te rog. Îi pot distruge cariera. Nu mi-ar face plăcere asta – mie chiar îmi place de Sweeney – dar dacă va fi necesar...

Candra ridică din umeri.

— Iar eu te pot înlocui chiar de mâine la galerie, dacă va fi necesar.

Cu ochii micșorați, Richard se lăsă pe spate. Expresia lui nu mai era impasibilă; era atât de severă încât Candra se pomeni retrăgându-se mai departe de el.

— Dacă faci cel mai mic lucru ca să-i afectezi cariera lui Sweeney, iadul o să înghețe până o să primești o centimă de la mine.

— Deci am avut dreptate, reuși Candra să spună, dar în sinea ei era alarmată. Într-un fel nu se așteptase ca el să-i contracareze amenințările cu altele, din partea lui.

— Oare?

— Atunci de ce ți-ar păsa de ea?

— Mă pot gândi la câteva motive pentru care nu aș ceda în fața unui șantaj, spuse el.

Candra ar fi dorit ca el să nu folosească acel cuvânt. Păli ușor.

— Eu nu i-aș spune *astfel*.

— Și cum i-ai spune? Dacă te plătesc, te vei abține să distrugi o carieră. Mie îmi sună foarte mult a jecmănire.

Richard se ridică în picioare și o apucă de braț, obligând-o să se ridice de pe scaun.

— Ieși afară.

— Richard, stai!

— Am spus să ieși afară.

O împinse spre ușă, sub privirile uluite ale celor doi asistenți. Jena îi înroși obrajii.

Candra se smulse ca să-și elibereze brațul și se întoarse în loc, cu fața la el.

— O să te fac să regreti că mă tratezi astfel, spuse ea cu glasul sugrumat de lacrimi.

— Semnează hârtiile, spuse el deschizându-i ușa și împingând-o afară. Dacă nu, *tu o* să regreti.

CAPITOLUL OPT

Sweeney se învârtea într-una, studiind pânzele fără să le vadă cu adevărat. Dar în fond, ce conta? Părea să-și fi pierdut abilitatea de a-și judeca propria muncă, dar Candra era entuziastă, deci tot ce putea face acum era să ducă la galerie lucrările terminate și să continue pe linia asta.

Căutase adresa lui David și Jacob Stokes, avocați și le trimisese schița tatălui lor, însoțită de câteva cuvinte de condoleanțe. Apoi își petrecuse restul zilei lucrând, doar lucrând, aplicând vopseaua automat pe pânză, fără să se gândească la ce făcea.

Multe lucruri tulburătoare i se întâmplaseră în ultimul an și în cea mai mare parte considera că le tratase cu remarcabilă stăpânire de sine. Deși nu reușise să găsească vreo explicație logică, cum ar fi o experiență trăită într-o stare de comă, sau să fi fost trăsniță, după care să devină brusc capabilă să vadă fantome, găsise cel puțin resursele să facă referințe *la*

numeroși alți oameni care pretindeau a avea aceeași abilitate. Trebuia să-i creadă, nu? Cum ar pretinde cineva că vede spirite, dacă nu le vede? Nu era chiar ceva ce ai fi vrut să scrii în formularul unei aplicații pentru o slujbă.

Dar în toate cărțile tratând subiecte paranormale pe care le citise, nu găsisese nimic care să-i explice scena morții pe care o pictase ea. Nu-și amintea când a pictat-o, deci trebuia să accepte că fusese somnambulă și că pictase tabloul în somn. Când ieșise să expedieze poșta, se oprise la bibliotecă și căutase câteva cărți despre somnambulism, dar încă nu avusese timp să le citească. Le răsfoise totuși și găsisese explicația potrivit căreia somnambulii se află adesea într-o stare de stres.

Ei, da. Ca și cum a vedea stafii ar fi fost relaxant. Doar că ea vedea stafii de un an și abia în noaptea în care a murit vânzătorul a avut prima ei manifestare de somnambulism. Dar cărțile nu vorbeau despre *pictatul* în somn.

Dar nici măcar asta nu o deranja prea mult. Faptul că ghicea răspunsurile la *Jeopardy!* înainte de a auzi indiciile, era puțin îngrijorător, dar nu alarmant. Oricine urmărise show-ul ca ea, în ultimii doi ani, devenise familiar cu categoriile și cu răspunsurile posibile și ocazional, ghicea. Rata succesului ei era mai mare decât atât, aproape sută la sută, dar cei puțin putea să raționeze pe tema asta.

Dar nu putea raționa pe ideea pictatului ei în vis, mai ales a scenei morții unui om despre care nu știuse că murise. Asta nu era doar norocul, era... ciudat. Straniu. Supranatural.

Pe cine vroia ea să amăgească? Știa cuvântul care se potrivea, pentru că îl întâlnise de multe ori în studiile ei despre stafii.

Clarvăzătoare.

Se strădui să-și înfrângă o senzație de panică. Asta o îngrozea mai mult decât orice i se întâmplase. Crezuse că situația ei era statică, dar dimpotrivă, părea să se intensifice, cu noi situații în care era aruncată, exact când crezuse că începuse să le stăpânească pe cele vechi. Se adaptase chiar la ideea de a vedea stafii, deși nu era nici amuzant și nici plăcut, așa cum era, de exemplu, efectul ei asupra semafoarelor și al creșterii plantelor.

Jeopardy! fusese, probabil, semnalul începutului clarviziunilor ei. O terifiantă idee că pânza ei cumplită reprezentând scena morții era doar următorul pas într-o progresie în care va vedea masacre, accidente de avion, foamete și molime. Ce conta că plantele ei erau frumoase, când mental va trăi cu constanța morții și a suferinței? Partea din pictură pe care o iubea ea cel mai mult era crearea de frumos iar noul curs amenința să i-o răpească.

Întotdeauna se bucurase de singurătate, dar acum, pentru prima oară, dorea să nu fie singură. Chiar și un câine sau o pisică ar fi mai bune decât sentimentul de a fi absolut singură, cu nimeni care să o ajute la nevoie.

Putea întotdeauna să-l sune pe Richard.

Tentația era aproape copleșitoare. El ar fi ținut-o așa cum mai făcuse, iar ea putea să doarmă, caldă și în siguranță, în brațele lui. Niciodată înainte nu se mai simțise așa cu cineva și în niciun caz cu părinții ei. Crescuse știind că trebuia să se descurce singură, că nu exista o poală moale, confortabilă, în care să se poată odihni. Nu că poala lui Richard ar fi fost moale; avea amintirea foarte clară a cât de exact de tare fusese. Și nici foarte confortabilă nu fusese poala lui. Dar se

simțise în siguranță și... și adorată. Sau măcar dorită.

Nu-l putea suna. Procedase cum trebuia, expediindu-l, iar motivele ei încă mai existau. Știa că principiile ei despre moralitate erau cu mult mai severe decât se considera în general normal, dar după ce văzuse răul făcut de infidelitățile părinților ei, care nu țineau seama de nimic, a fost o minune că nu se retrăsese la mănăstire. Era, acum, mai mult decât ușor derutată de dorința pe care care o resimțea Richard față de ea, dar era de-a dreptul uluită de propria ei dorință pentru el. Așa ceva nu i se mai întâmplase vreodată și nu era convinsă că va ști să-i reziste. Nevoia de a se culca cu el era atât de puternică încât și acum simțea cum se contractă, doar gândindu-se la el. Cu Richard în preajmă, își spuse ea, nu-i va mai fi niciodată frig. De fiecare dată când ar fi trecut-o un fior, se putea strecura în poala lui ca să o încălzească, poate dinlăuntru, înspre afară.

Nu! Trebuia să pună stop acestei linii de gândire chiar acum, altfel se pomenea sunându-l fără să știe. Dar avea o imagine atât de clară a ei călare pe el, cu gura lui împrăștiindu-i săruturi pe sâni și cu mâinile lui mari ținându-i coapsele, în timp ce o mișca în sus și în jos...

Ah, la naiba. Încetează, se admonestă singură. În viața ei existau probleme serioase, iar ea se lăsa distrasă gândindu-se la Richard. Mama Natură manipulasе jocul în propria-i favoare, făcând atracția sexuală atât de al naibii de fascinantă încât odată ce o simțeau, nu mai puteai renunța la ea. Pe de altă parte, gândindu-se la Richard, imaginându-și-l gol, era cu mult mai plăcut decât să se gândească la moarte și la clarviziuni.

Recunosc în sinea ei că în parte se așteptase ca el să o sune sau să vină aici, astăzi. Dacă l-a citit corect și credea că-l

citise, cel de al doilea nume al lui era perseverența. Chiar dacă acceptase să o lase liniștită, promisese totodată că acest lucru dintre ei, indiferent ce era, nu se terminase. O să *mă întorc*, îi spusese el și ea știa că vorbea serios. Întrebarea era cât timp va sta el departe și când se va întoarce? Spre rușinea ei, sperase să-l vadă astăzi.

Dar nimeni nu sunase la ușă cât a fost ziulica de lungă, iar ora de culcare se apropia cu repeziciune. Nu dormise bine noaptea trecută – fusese tensionată după întâlnirea de dimineață cu Richard și după întâlnirea de după masă, cu stafia vânzătorului – dar chiar dacă era obosită, nu vroia să se culce. Îi era frică să adoarmă, da, teamă că se va scula ca o somnambulă sau că va intra în transă sau orice se întâmplase data trecută și că va picta o altă scenă de moarte. Îi plăcuse întotdeauna să doarmă, iar acum această plăcere îi fusese răpită. Gândul acesta o înfurie și o sperie totodată. Mai ales o sperie.

Teama era ceva ce cunoscuse rar în viața ei, mai ales în viața ei de adult. Odată, copil fiind, petrecuse două zile singură, pentru că tatăl ei îl luase pe fratele lui la o filmare iar mama ei plecase la o petrecere și uitase să mai vină acasă, iar ei îi fusese foarte, foarte frică atunci. Nu avea decât nouă ani și îi era teamă că părinții ei o părăsiseră și că nu se vor mai întoarce niciodată acasă. Și altădată, pe când avea paisprezece ani, unul dintre nenumărații iubiți ai mamei ei – îl chema Raz, niciodată nu o să uite numele ăsta – căzuse de acord cu mama ei că Sweeney era destul de mare ca să afle despre sex.

Din fericire amândoi erau atât de băuți, încât Sweeney reușise să se smulgă și să fugă. Cu inima bubuindu-i atât de tare în piept, încât se speriască că o să leșine și atunci vor pune

mâna pe ea, alergase jos, la subsolul imobilului cu apartamente și se ascunsese în spălătorie, știind că mamei ei nu-i va trece niciodată prin cap să o caute acolo, pentru că nu călcase niciodată în locul acela. Se ghemuise între o mașină de spălat și perete vreme de ceea ce i se păruseră ei ceasuri, temându-se să se întoarcă înapoi în apartament, în cazul în care Raz ar fi așteptat-o. Într-un târziu, cuprinzând-o mai mult dezgustul decât frica, scosese coada de la un mop și astfel înarmată se întorsese în apartament. Nu-i plăcuse să stea ascunsă în spălătorie; așa că revenise în camera ei, la confortul cărților și picturilor ei și dacă cineva ar fi deranjat-o, i-ar fi ars una în cap, cât de tare ar fi putut.

De-a lungul anilor își cultivase obiceiul de a înfrunta problemele, în loc să se ascundă de ele, dar în cazul de față niciuna dintre variante nu părea prea grozavă. Cum să te confrunți cu ceva atât de nebulos? Clarviziunea nu era ceva ce puteai vedea sau atinge. Era pur și simplu acolo, ca ochii albaștri; ori îi ai, ori nu. La fel și cu clarviziunea.

Faptul că avea ochi albaștri nu o speria, dar clarviziunea, da. Ea, în sine, te îngrozea suficient, dar acum, privind în urmă, vedea tot ce se petrecuse în ultimul an ca într-o progresie, de la plante la semafoare, la stafii, la clarviziune. Privind astfel lucrurile, nici nu îndrăznește să ghicească ce va urma. Levitația? Sau poate va începe să dea foc lucrurilor doar uitându-se la ele?

Încercă să se amuze, dar de data aceasta simțul umorului nu-i funcționează.

Învârtindu-se însă prin atelier, cu teama să se ducă la culcare, se gândi din nou cum se ascunsese în spălătorie când avea paisprezece ani și îi veni să urle. În fond, nimic nu se

întâmplase noaptea trecută și doar pentru simplul fapt că pe măsură ce se gândea la pictatul ei în somn se îngrijora tot mai mult, nu însemna că asta i se va întâmpla în fiecare noapte. Poate că multă vreme de acum înainte nu i se va mai întâmpla, până când altcineva pe care îl cunoștea avea să moară...

Asta era. O mulțime de oameni mureau zilnic în New York, dar niciuna dintre morțile lor nu-i provocase o criză de somnambulism. Dar pe vânzătorul de hot dogs îl cunoscuse, deci moartea lui o tulburase la nivelul subconștientului.

Pentru prima oară se întrebă cum murise. După ce-l văzuse ieri, fusese prea șocată să se gândească la asta iar el părea o stafie cât se poate de sănătoasă. Dar în scena pe care o pictase ea, din nări i se prelingea sânge și era clar că suferise o rană la cap. Să fi fost lovit de o mașină sau să se fi prăvălit de pe scări? Oare cât de corectă era pictura ei?

Sweeney se înfioră. Nu vroia să cunoască răspunsul la această ultimă întrebare.

Se înfioră din nou și își dădu seama că îi era foarte frig. Era și foarte obosită, foarte somnoroasă și decisă să nu mai stea o clipă în plus, să se îngrijoreze de lucruri pe care nu le putea controla. Își puse pijamaua și se urcă în patul cald, ghemuindu-se ca o minge și așteptând ca pătura electrică să-și transfere căldura în carnea ei.

Chiar înainte de a adormi, prin minte îi trecu, somnoros, gândul că Richard era în pat cu ea și că nu mai avea nevoie de perna electrică să-i țină de cald.

Imediat după miezul nopții oftă adânc, începând să respire repede, profund. Trase agitată de cuverturi, luptându-se cu păturile. Mormăi indistinct, rotindu-și capul ca și cum ar fi

vrut să scape de ceva.

În tăcerea nopții, brusca întrerupere a respirației era la fel de perceptibilă ca și gâfâitul care o precedase. O clipă infinită rămase absolut nemișcată, apoi respirația îi reveni cu o inhalare prelungă, lentă.

Deschise ochii și se ridică în capul oaselor. Dând deoparte pătura grea, coborî din pat și începu să umble în liniște prin apartament. Când ajunse în atelier, puse pe un șevalet o pânză goală, rămase o vreme cu mâna ridicată ca și cum și-ar fi cântărit următorul pas, apoi alege un tub de vopsea și începu.

Frigul a trezit-o. Se cuibări sub cuverturi, întrebându-se de ce nu mai funcționa pătura electrică. Dar chiar și așa, cuibul pe care și-l făcuse păstrase căldura. Își croi drum prin încurcătura de cuverturi ca să se uite la conectorul păturii. Spre surprinderea ei, luminița chihlimbarie era aprinsă, deci pătura trebuia să fie caldă. Găsi un fir și-și apăsă mâinile pe el. Îi putea simți căldura, care însă nu părea să se transfere asupra ei.

Se uită la ceas și-și ridică sprâncenele a mirare. Era aproape ora nouă, ori ea rareori dormea după răsărit. Nu avea nicio întâlnire programată, nicio urgență, dar frigul o scoase totuși din pat. Se opri să regleze termostatul cât mai sus, apoi se duse la baie și porni dușul, potrivit apa cât de fierbinte o putea suporta pielea ei. Când își scoase pijamaua și intră sub duș, tremura efectiv de frig.

Lăsă apa fierbinte să-i curgă pe cap și pe spate, încălzindu-i șira spinării. Tremuratul încetă, tensiunea dispărea, mușchii începură să se relaxeze. Poate că *era* totuși ceva fizic care nu mergea la ea, își spuse aproape prăbușindu-se, în timp ce

trupul i se relaxa. Fiorii de frig începuseră cam în același timp cu celelalte probleme, dar asta nu însemna că exista o legătură între ele. Nu trebuia să-i spună totul doctorului, doar că îi era în permanență frig. Acceptarea conștientă a necesității consultării unui medic, o surprinse.

În timp ce se ștergea, pielea i se aspri, cuprinsă de un alt fior. Înjurând în barbă, se îmbracă repede. Nu fusese cea mai bună idee să-și ude părul, pentru că nu avea foen. O singură încercare dezastruoasă de a-l folosi avusese ca rezultat ceva asemănător cu o explozie de păr în jurul capului, convingându-o să își lase buclele să se usuce natural, în loc să le înfoaie cu foenul. Înfășurându-și un prosop în jurul capului, se duse la bucătărie pentru prima ei ceașcă de cafea.

Lumina cafetierei era stinsă, dar cana era plină. Încruntându-se, atinse cana și constată că era rece.

— La naiba, bombăni ea. Cafeaua se făcuse la timp, doar că ea nu se sculase să o bea și încălzitorul se stinsese automat după două ore, un alt exemplu al modului în care fabricantul încerca să se protejeze împotriva acționării lui în judecată, de către clienții uituci sau neglijenți, care-și lăsau cafetiarele pornite, provocând eventuale incendii.

Își turnă cafea într-o cană și o băgă în cuptorul cu microunde, apoi vărsă restul de cafea în spălător și puse la făcut cafea proaspătă. Exact când termină, sună soneria cuptorului. Cafeaua încălzită avea un gust groaznic, ca de șosete murdare, dar era barem fierbinte, ceea ce conta acum.

În apartament nu se făcuse mai cald. Trebuia să-l sune pe Richard, să-i spună să repare sistemul de încălzire, se gândi ea disperată. Se aplecă și puse mâna pe gura de ventilație și simți revărsarea aerului cald. Înseamnă că sistemul de încălzire

funcționa. Se duse la termostat să verifice temperatura; erau deja douăzeci și nouă de grade și jumătate, iar aparatul nu mergea decât până la treizeci de grade.

Nu trebuia decât să aibă răbdare până când i se va usca părul, își spuse ea. Din cauza asta îi era atât de frig. Nu-i venea să-și scoată prosopul din cap, dar bunul simț îi spunea că liber, părul i se va usca mai repede la căldura din apartament. Strângând din dinți și îmbrățișându-se de frig, își scoase prosopul. Totuși, aerul de pe părul ei ud nu părea rece. Poate că nu era chiar atât de rău.

Luând cu ea ceașca, își pulveriză pe păr un spray pentru descurcat, își trecu apoi degetele prin el și observă că aproape se uscaser. Oglinda reflecta o față albă, înfrigurată. Dinții începură să-i clănțane.

— Ce priveliște minunată, își spuse ea.

Își mai turnă cafea și o porni spre atelier. Mâinile îi tremurau atât de tare încât nu ar fi fost în stare să picteze, dar obiceiul îi era încarnat, așa încât intra.

Pe șevalet se afla o pânză nouă.

Sweeney rămase în ușă, groaza înghețându-i stomacul, ca o grăsime închegată. Își simți trupul ca plumbul. Nu din nou. Nu încă unul. Pe cine a mai omorât de data asta?

Nu, își spuse ea cu înverșunare. Ea nu omorâse pe nimeni. Nu pictura ei provocase moartea vânzătorului, mai curând moartea lui o făcuse pe ea să picteze. Dar dacă asta se întâmpla doar când cineva pe care îl cunoștea ea murise... Nu mai vroia să știe cine se afla în tabloul ei; nu vroia să piardă pe cineva drag. Dacă – dacă era Richard?

Nu era pregătită pentru violența durerii care-i strânse stomacul, înghețându-i plămâni, contractându-i inima. *Nu*

Richard, imploră ea. Doamne Dumnezeule, nu *Richard*.

Fără să știe cum, picioarele ei se puseră în mișcare, deși nu era conștientă că traversa încăperea. Reuși să se oțetească și să se plimbe în jurul șevaletului, poziționându-l astfel încât lumina puternică a dimineții să cadă direct pe pânză. Și fără să știe cum, reuși să se uite la pânză.

Pânza era aproape goală. Se uita la ea, ușurarea cuprinzându-o atât de brusc și de total, încât aproape că nu o putu suporta. Deci nu era o scenă de moarte. Nu *Richard*. Poate... poate că asta însemna că presupunerea ei era total greșită, că somnambulismul și pictatul în transă nu aveau în mod necesar de a face cu moartea. Atunci fusese doar o coincidență, încă o piesă adăugată lucrurilor ciudate care i se întâmplau.

Pictase pantofi. Doi pantofi, unul de bărbat, altul de femeie. Pantoful bărbătesc era cel mai terminat și arăta ca și cum începuse să-l picteze de la piciorul din ei. Nu terminase pantoful de damă, un escarpen cu un toc foarte înalt, după cum părea, oprindu-se înainte de a fi ajuns la toc. Nu exista niciun fundal, nicio sugestie de loc, nimic altceva decât pantofi. Doar pantofi.

Râse încetișor, tremurând de ușurare și de fericire. Se lăsase pradă tuturor acestor chestii ciudate, dăduse frâu liber imaginației. Aproape că i se făcuse rău la gândul că *Richard* murise, când nu avea niciun motiv să ajungă la o asemenea concluzie isterică.

Fredonând, cuprinzându-și cana de cafea cu ambele mâini în efortul de a-și încălzi degetele, se duse înapoi în bucătărie ca să-și improvizeze un mic dejun și să mai bea puțină cafea. Sigur că în curând o să se încălzească și o să se poată apuca de lucru.

Dar senzația de frig se intensifică, făcând-o să se scuture atât de violent încât abia reuși să mănânce o felie de pâine prăjită, iar încercarea de a bea din cafeaua fierbinte devenise periculoasă. O *durea*, mușchii îi erau cumplit de tensionați. Luă o pătură și se așază jos, peste una din gurile de ventilație, făcându-și un cort, ca să păstreze căldura în jurul ei.

De ce i se întâmpla din nou asta? De ce acum, de ce nu ieri dimineață? Singura dată când frigul fusese la fel de intens, a fost în dimineața care a urmat pictării scenei morții bătrânului vânzător. Nu, acum era mai rău. Acum îi era frig așa cum nu-i mai fusese niciodată.

Trebuia să aibă legătură cu episoadele de somnambulism. O dată, putea fi o coincidență, dar nu de două ori. Nu-și imagina ce putea face ca să declanșeze o reacție atât de extremă, dar în clipa de față singurul lucru care conta era să se încălzească. După aceea o să se gândească la cum și de ce.

O crampă cumplită îi înțepeni coapsa stângă. Sweeney gemu, îndoindu-se de durere, masându-se. Reuși să-și relaxeze mușchiul, dar după câteva momente o cuprinse o nouă crampă. Se frecă gemând, apoi își întinse picioarele, cu grijă. Tremuratul constant îi contracta mușchii. O *durea* acum fiecare articulație, fiecare mușchi.

Începu să plângă, nefericită. Se simțea ca un bebeluș plângăcios, dar o *durea* atât de rău încât nu se putea stăpâni. Nu știuse că era așa de dureros să-ți fie frig. De ce nu-i înghețau lacrimile pe obraji? Pentru că senzația asta era, deși știa că în cameră era cald.

Data trecută o încălzise Richard. Nu mai putea suporta durerea; dorea din tot sufletul ca el să fie acum aici.

Înfășurată în pătură, se târî la telefonul fără fir și-l ridică din

suport. Era surprinsă să constate de câtă energie avea nevoie ca să se miște, de cât de înceată era și simți prima mușcătură a spaimei că totuși, condiția ei era într-adevăr serioasă și nu doar un inconvenient major.

Nu-i cunoștea numărul. Niciodată nu o sunase pe Candra acasă și își aminti vag că i se spusese că numărul privat nu figura în carte. Dar figura telefonul de serviciu al lui Richard și dacă nu avea vreo întâlnire în altă parte, ar trebui să fie acum acolo. Se luptă cu paginile grele, albe, din poala ei, căutând și mormăind „Richard Worth, Richard Worth” ... într-un oraș de dimensiunile New Yorkului, trebuie să existe multe nume la fel, dar ea putea să-l găsească pe Richard Worth al ei, după adresă. Ah, uite-l. Formă numerele, apoi se ghemui și mai mult în pătură.

Răspunse o voce de femeie.

— Cu ce vă pot ajuta? o întrebă ea cu bunăvoință.

— Pot să vorbesc cu Richard, vă rog? Poate că ar fi trebuit să spună domnul Worth, în loc de Richard.

— Cum vă numiți?

— Sweeney.

— S-w-e...?

— S-w-e-e-n-e-y.

Nu avea un nume dificil, își spuse ea furioasă. De ce le era oamenilor atât de greu să-l pronunțe? Ah, da, dinții ei clănțăneau atât de tare încât probabil că se făcea greu înțeleasă, așa că îi acordă credit femeii.

— Sweeney. Ce s-a întâmplat? îi răsună în ureche glasul lui Richard, doar peste câteva clipe.

— Cum ți-ai dat seama? îl întrebă ea, slab.

— Că s-a întâmplat ceva? Cum altfel m-ai fi sunat?

Încercă să râdă dar nu reuși.

— Mi-e frig, spuse ea, uluită de tonul plângăreț din glasul ei. Ah, Dumnezeuule, Richard, mi-e atât de frig încât cred că aș putea muri.

— Vin imediat la tine. O să fii bine.

Tonul lui era calm, liniștitor.

Pentru că îi spusese el așa, Sweeney se agăță de ideea asta, așteptându-l. O să fie bine. Ei o să ajungă repede aici și o s-o încălzească cu căldura miraculoasă a trupului său.

— O să fiu bine, șopti ea în timp ce picioarele începură să-i fie din nou cuprinse de crampe și nici măcar nu se mai putea târi înapoi la gura de încălzire. Lacrimile îi inundară din nou fața; și le șterse cu pătura. Nu vroia să plângă ca o proastă, când o să apară el.

O să trebuiască să deschidă ușa. Încercă să se ridice și se prăbuși la loc cu un strigăt, când coapsele îi fură cuprinse de o crampă. Știa că trebuia să aștepte până la sosirea lui, că era periculos să lași neîncuiată o ușă de intrare, dar la naiba, dacă nu se va mai putea mișca deloc, atunci? își masă mușchii tensionați de cărcei, afundându-și adânc degetele în ei, într-un efort sălbatic de a-și câștiga câteva minute de relativ confort. Un minut ar fi suficient, exact cât să ajungă la ușă și să o deschidă.

Dacă nu putea merge, se putea târi. Dacă nu se putea târi, se va trage singură, din umeri. Dar *va ajunge* la ușă.

Își trase sub ea piciorul drept, împingându-se în sus și răsufând ușurată când nu simți crampa. Întreg trupul îi tremura violent, de frig dar și ca o reacție la permanentul dârdâit. Era incredibil de slăbită. Cum putea dârdâitul să te debiliteze în halul ăsta? Oare dârdâitul nu era modalitatea

trupului de a produce căldură?

Nu se putea ridica. Deși în clipa asta picioarele nu-i erau cuprinse de crampe, pur și simplu nu avea energia să se ridice. Se târî cam un metru, apoi se prăbuși pe o parte, respirând greu din cauza efortului. După câteva momente începu să se rostogolească, cu pătură cu tot, ca un imens cârnat uman. În fond, dacă toți copiii mici puteau folosi rostogolitul ca un mijloc de locomoție, de ce n-ar putea și ea?

Râse tare la spectacolul pe care-l oferea, dar apoi începu să plângă, pentru că fiecare mușchi o durea îngrozitor. În sfârșit la ușă, se întinse să ajungă la clanță, apoi se ridică în genunchi. Din această poziție putea ajunge, la limită, la cele două yale. Le deschise, cu mare chin, apoi se ghemui într-o parte, lângă ușă, așteptându-l pe Richard.

CAPITOLUL NOUĂ

Când auzi soneria, tresări. Nu știa cât timp trecuse.

— Richard?

Soneria sună din nou și își dădu seama că vocea ei era prea slabă ca să treacă prin lemn. Inspiră adânc, ținându-și apoi răsufierea, ca să câștige câteva momente fără dărdâit.

— Richard, strigă ea, nepermițându-și să se gândească la ce s-ar întâmpla dacă altcineva ar fi după ușă.

— Sunt aici. Deschide-mi.

— Este des-descuiată.

Richard deschise ușa, se uită jos, o văzu ghemuită acolo și spuse „La naiba”, pe un ton calm, foarte controlat, închise și încuie ușa, se aplecă și o luă în brațe, fără efort.

— De când te ține chestia asta? o întrebă în timp ce o ducea

repede la canapea.

— D-de când m-m-am sculat. De p-pe la n-nouă.

— Parcă ai fi în Sahara, aici, spuse el preocupat.

O depuse pe canapea, îndepărtă pătura de pe ea și apoi, cu mișcări iuți, sigure, îi descheie jeanșii și i-i dădu jos. De-a lungul picioarelor.

— H-hei! Să pari indignat și revoltat era greu, când dinții îi clănțăneau, își spuse ea.

— Fără comentarii, spuse el trăgându-i sveterul peste cap. Nu avea sutien, pentru că nu purta niciodată, în casă. Sfârcurile i se întăriseră în două mici proeminente. Dădu să-și acopere sânii cu brațele, apoi abandonă ideea, preferând să se cuprindă cu ele, ca să-și conserve căldura. Pleoapele îi căzură greoaie.

— Să nu adormi, îi porunci el.

— N-nu ad-dorm, promise ea, sperând că nu mințise.

Îi lăsă șosetele în picioare și începu să se ocupe de propriile lui haine. Astăzi nu purta costum, observă ea, doar pantaloni lejeri și o cămașă de mătase. Richard își descheie cămașa cu degete agile și-i dădu drumul pe jos. Își aruncă pantofii și-și descheie cureaua de la pantaloni în același timp, dezbrăcându-se la fel de eficient cum o dezbrăcase pe ea. Pantalonii lui căzură pe podea și el își smulse șosetele, întinzându-se apoi lângă ea, strângând-o în brațe, strivind-o aproape de speteaza canapelei.

— Încetișor, murmură el, simțindu-i tremuratul convulsiv și trăgând pătura peste ei.

Își vârî picioarele sub ale ei și una din mâinile lui mari, sub capul ei, trăgându-i fața în scobitura dintre gâtul și umărul lui, obligând-o să respire aer încălzit de trupul lui.

Șocul căldurii lui fu atât de intens, încât Sweeney crezu că o să leșine. La început nu conștientiză decât căldura, care o învăluia, strecurându-se prin pielea ei și pătrunzându-i până în măduva spinării. Richard o ținea strâns lipită de el, ajutând-o să-și revină din tremurat, transferându-i din forța lui.

— Nu plânge, îi șopti el, făcând-o conștientă că încă plângea și îi șterse fața cu pătura.

După vreo cinci minute care ei i se părură ore, tremuratul se amelioră o clipă, permițându-i să se relaxeze. Zăcea ca gelatina în brațele lui, respirând greu, apoi monstrul o prinse din nou în fălcile lui, făcând-o să dârdâie până când dinții începură să-i clănțane.

Următoarea perioadă de grație dură ceva mai mult, suficient de mult ca ea să înceapă să creadă că trecuse totul. Căldura trupului lui Richard continua să se reverse peste ea, prin ea, ajungând la miezul central al gheții, pe care nicio cantitate de cafea, de apă fierbinte sau de aer încălzit nu fusese în stare să-l atingă. Richard transpira; îi putea simți umezeala pe pielea lui. Sweeney încercă să se întindă, să-și relaxeze mușchii oboșiți de crampe, dar mișcarea îi declanșă o nouă criză de tremurat.

Richard o ajută să treacă și prin asta, șoptindu-i în ureche cuvinte încurajatoare. Ea nu avea nevoie să fie încurajată, își spusese confuză. Richard era aici, deci sigur că o s-o încălzească din nou. Ciudat cum de era atât de sigură de asta.

Se liniști din nou, stând nemișcată în brațele lui. Minutele își ticăiau trecerea, încăperea era tăcută, cu excepția sunetului respirației lor și al bătăilor puternice ale inimii lui, sub urechea ei.

Era goală, doar cu chiloțerii și șosetele pe ea. El avea și mai puțin pe el, doar o pereche de boxeri strâmți. Părul aspru de pe

pieptul lui îi zgâria sfârcurile, ținându-le întărite chiar dacă nu-i mai era frig. El era foarte tare, își spuse ea adormită, periindu-și buzele de umărul lui, fără să-și dea seama ce făcea. Își mișcă degetele pe umărul lui, simțindu-i forța sub piele, în timp ce cobora mângâierea în jos, spre umflătura tricepșilor. Chiar și pieptul lui era dur, iar picioarele îi erau grele de mușchi.

Erecția lui o împunse în stomac. Un alt fel de căldură o invadează, strecurându-i-se printre picioare. Se mișcă instinctiv, împingându-și coapsele în el ca o acceptare periculoasă, dar conștientizarea veni o secundă după gest. Chiar și atunci, nu se retrase. Contactul era atât de plăcut, atât de firesc. El o sărută pe frunte, o mângâiere înceată, tandră.

— Ți-e cald acum? o întrebă și ea confirmă din cap.

— Bine.

Îi simți răsuflarea peste ochii ei închiși.

— Somnoroasă?

— Îhîm.

— Atunci dormi, Sweeney...

Cel puțin așa credea că spusese Sweeney. Ceva în legătură cu numele ei suna diferit, dar nu își dădea seama ce anume. Inhală cu o precizie lentă, profundă, aspirând în plămâni mirosul lui încins și simțind că ceva adânc în ea începea să cedeze.

Mâna lui îi acoperi sânul, degetul lui aspru și bătătorit frecându-i ușor sfârcul. Ea nu crezuse niciodată că sânii puteau fi această minunată sursă de plăcere descrisă în cărți și în filme, nesimțind niciodată altceva decât iritare când vreun băiat îi apuca pe ai ei și trăgea de sfârcuri și aștepta ca ea să devină incoerentă de plăcere, când ceea ce simțea cu adevărat

era că-i venea să-i ardă una peste mutră. Dar nu-i venea să-i ardă una lui Richard. Mișcarea circulară a degetului lui îi produse un fel de căldură pișcătoare în sfârc, apoi o insuportabilă întărire și o senzație de fierbințeală îi coborî de la sâni direct în vintre, explodând acolo și împrăștiind un alt fel de căldură în tot corpul. Gemu, un mic scâncet de plăcere.

El repetă mișcarea iară și iară, plăcerea clădindu-se cu fiecare secundă, până când păru să-i cuprindă tot corpul. Devenise parcă incandescentă de atâta căldură acum, pe dinăuntru și pe dinafară. Se mișca înainte și înapoi, se apăsa de el, din nou înainte și înapoi, ca un inexorabil val de maree. Ultima vagă rămășiță de prudență fu și ea alungată de valul plăcerii fizice, pure.

O apucă de păr, ridicându-i capul în sus. Gura lui i-o acoperi pe a ei, intensificând leneș presiunea, până când buzele ei se desfăcură. Atunci își înclină capul și o sărută adânc și apăsat, cu lovituri ritmice de limbă. Sweeney nu deschise ochii, nu-i putea deschide, pierdută într-o combinație de oboseală și dorință pe care o cereau și o negau amândoi.

Richard se mișcă puțin aranjându-și poziția, pentru ca muchia dură a penisului său să se cuibărească pe proeminența ei. Simți cum i se desfac pulpele catifelate, o idee doar, iar el se așază între ele. Sweeney tresări, alarma acționând prin ceața dorinței și mișcarea aceasta ușoară o făcu să se frece de penisul lui într-un fel care îi inundă de plăcere terminațiile nervoase. Dacă cele două straturi de material ale chiloților lor nu ar fi existat între ei, acum el ar fi fost deja în ea, pentru că ea nu-și putea stăpâni mișcarea convulsivă a coapselor. Richard gemu, de undeva din adâncul gâtlejului, sunetul vibrând în gura ei.

Își simțea trupul ca un arc, firul fierbinte al senzației întinzându-o mai mult, mai mult, arcuind-o spre el. Scoase un sunet mic, disperat, agățându-se de el în nevoia ei, coapsele ei deschizându-se în timp ce încerca să călărească repede creasta erecției lui. O durea din nou, un alt fel de durere, fierbinte și goală, o nevoie irațională. Richard îi luă fundul și i-l frecă de el și totul în ea se încordă, aducând-o în pragul exploziei un moment lung, insuportabil, înainte ca tensiunea să se elibereze și ea să se convulsioneze în valuri imense de plăcere. Își auzi propriile strigăte, slabe și sălbatic, astupate de sărutul lui, după care o vreme nu mai știu nimic.

Simțurile ei încetoșate își recâștigă treptat funcțiile. Transpira, constată ea cu uluială; trupul ei strălucea de umezeală. În timp ce bătăile inimii îi încetineau, își dădu seama că ale lui, nu, dar atingerea lui era blândă, când o așeză cu capul pe brațul lui, ca pe o pernă.

— Dormi acum, șopti el.

Nu avea altă alegere. Mușchii ei erau ca apa, incapabili să funcționeze.

— Am avut un orgasm, reuși ea să spună, auzindu-și propria surpriză.

— Știu, spuse el cu un chicot încet, amuzamentul lui fiind reținut, dar sincer. Își cuibări fața la pieptul lui, respirând adânc și adormi ca un copil.

Richard trase puțin în jos pătura umedă de transpirație. Nu vroia să mai declanșeze o altă alarmantă criză de frig, dar nici nu vroia ca vreunul dintre ei să facă un atac de căldură. Era atât de cald în apartament încât abia mai putea respira. Curgea transpirația de pe el ca după cel mai total sex pe care-l făcuse vreodată; răspunsul ei fusese rapid și intens și extrem de

surprinzător. Niciodată nu mai avusese o senzație atât de puternică, dar care să-l lase atât de frustrat; credea că o simplă atingere a mâinii ei îl putea face să-și piardă controlul.

Ar fi putut-o avea. Iar ea nu l-ar fi acuzat după aceea că profitase de ea, pentru că onestitatea ei i-ar fi spus că era responsabilă de propriile ei acțiuni. Dar ei ar fi profitat și ea știa asta. Ea fusese alarmant de slăbită, toată energia ei fusese stoarsă de tremuratul constant, convulsiv. Sistemul ei de autoapărare era la pământ, iar el ar fi putut face cu ea orice ar fi vrut.

Dar știa că ce vroia el cel mai mult era să aibă grijă de ea...

Nu știa cum reușise să se controleze. Închise ochii, revăzându-i sânii ridicați, rotunzi, cu vinișoarele delicate și cu sfârcurile mici, întărite. Dealurile acelea catifelate erau acum aplatizate de pieptul lui, sfârcurile încă suficient de ferme ca să le simtă.

Obrajii ei erau colorați acum, pielea, moale și suplă, în loc să fie asprită de frig. Ceva era foarte, foarte rău, dar încă nu putea să înceapă să-și imagineze ce anume. După știința lui, nu exista nicio explicație medicală potrivit căreia căldura unui trup să o poată încălzi, în timp ce orice alt mijloc de încălzire să nu poată face asta. Starea ei, de data aceasta, fusese mult mai gravă decât în celălalt episod: avusese toate simptomele hipotermiei, inclusiv vorbitul împiedicat. De aceea se dezbrăcase de toate hainele de pe el, știind că ea se va încălzi mult mai repede fără stratul gros dintre ei. Se așteptase și la cealaltă reacție a ei și se luptase să-și păstreze controlul, în timp ce o excita pe ea în mod deliberat.

Când se va trezi și-și va pune niște haine pe ea, avea de gând să-i vâre fundulețul ei drăguț în mașină și să o ducă la

doctor. Cunoștea vreo doi diagnosticieni foarte buni, care o vor primi fără programare, ca o favoare pentru el. Deși o știa deja de câțiva ani, abia acum începea să o cunoască, să pătrundă în sîpetul cu valori al personalității ei și nu va permite să fie pusă în pericol înnebunitoarea lui descoperire.

Era udă de transpirație, de a ei și de a lui. Criza, ce-o fi fost aia, trecuse acum, iar el era gata să leșine de căldură. Se desprinsese încet de ea și se ridică, lipindu-i bine pătura în jurul ei, apoi se duse să caute termostatul. Când îl găsi, se încruntă văzând unde fusese reglat și îl coborî la douăzeci și trei de grade.

Căldura îi provocase sete. Deschise ușile bufetului până când găsi paharele apoi se duse la chiuvetă și dădu pe gât, pe nerăsuflăte, două pahare cu apă. Simțea nevoia unui duș rece, dar nu vroia să o lase singură, în cazul în care s-ar fi trezit mai repede. Merita să fie ținută în brațe când se trezea, după primul ei orgasm.

Nu știa ce-l făcea atât de sigur că era primul. Surpriza ei, poate. Fusese convins dintotdeauna că Sweeney era total indiferentă la bărbați, atât de preocupată de munca ei încât nu mai exista în viața ei loc pentru altceva, iar acum știa că presupunerea lui fusese corectă. Experiențele ei fuseseră probabil puține și cu mult timp în urmă, foarte posibil cu băieți de vârsta ei și-i produsese al naibii de puțină plăcere. Poate că-și spusese ducă-se cu tot ritualul ăsta; ea avea lucruri mai bune de făcut. Nu știa de ce îi răspunsese dintr-o dată lui, dar nu avea de gând să-și chestioneze norocul.

Se întoarse în living, unde putea să o aibă sub observație. Transpirația se evaporase de pe el, dar încă îi era prea cald ca să se îmbrace.

Data trecută când mai fusese aici, nu acordase prea multă atenție locului; se focusase aproape în totalitate asupra ei. Acum se uita în jur, ușurat peste așteptări pentru faptul că nimic nu era numai alb pur sau negru lucios. Mobilierul ei era tradițional și funcțional. Înclinația ei artistică se regăsea în modul în care folosea culorile, un bol de un albastru închis pus într-un loc unde lumina soarelui cădea pe el, făcându-l să strălucească, o vază de un verde deschis, cu flori roșii, o cergă purpurie aruncată pe un fotoliu. Remarcă abundența plantelor și-și spuse că Sweeney trebuie să aibă o mână foarte bună fa flori, pentru că toate aveau frunze lucioase, bogate și câteva înfloreau într-o nebunie de culori, galbene, roz, roșii.

Avea și multe cărți, majoritatea pe rafturi dar și unele puse teanc pe măsuța de cafea. Luă una și ridică din sprâncene citindu-i titlul, *Detectivii de Fantome*. Luă o alta, *Fenomene Paranormale*. Ciudat, nu se așteptase de la ea să aibă înclinație pentru chestiile paranormale, dar și lui îi plăceau *Dosarele X*, deși nu era în mod obișnuit un fan al acestui gen de ficțiune, deci nu-i putea înțelege interesul.

O a treia carte era *Reperarea Spiritelor* și o alta, *Fantome Printre Noi*. Era, evident, fascinată de fantome.

Și el era oarecum interesat. Când murise bunicul lui, Richard se dusese acasă pentru funeralii și rămăsese o săptămână în căsuța dărăpănată în care crescuse. Tot timpul cât a stat acolo, a simțit prezența bunicului, surprinzând cu coada ochiului o mișcare, pentru ca întorcându-se, să nu mai vadă nimic. Era un om logic, dar logica nu însemna că trebuia să respingă tot ce nu putea atinge, vedea sau gusta. Nu putea vedea electricitatea, dar îi putea vedea efectele și poate că după moarte, trupul lăsa în urmă o anumită energie. Își zicea

că poate fi posibil și asta, deși recunoștea că la fel de posibil era ca și creierul lui să-i joace feste, pentru că era atât de obișnuit cu prezența în casă a bunicului său, încât *el se aștepta* să-l vadă.

Richard lăsă cărțile jos și se uită la Sweeney. Dormea încă profund, cu o mână sub obraz, cu buzele roșii și vârfurile degetelor, rozalii.

Când venise el, tot trupul ei era rece ca gheața. Se încruntă. La început crezuse că părea să fie în stare de șoc și acum era și mai convins de asta. Oare se întâmplase ceva, de fiecare dată, ceva care să declanșeze o reacție atât de puternică? Sau îi scădea brusc tensiunea, din cauza unei anumite stări fizice? Indiferent care era motivul, când se va trezi o să discute serios cu ea.

Dormi încă o oră. Când începu să se agite, se strecură înapoi sub pătură, lângă ea, înghesuind-o de speteaza canapelei. Picioarele ei erau ca mătasea; sânii i se aplatizară ușor de trupul lui, înnebunindu-l. Își frecă încet dosul unui deget de partea de dedesubt a sânelui ei, vrăjit de moliciunea de satin. Vroia s-o guste, s-o sugă, dar nivelul lui de frustrare era atât de ridicat, încât știa că dacă ar face asta nu s-ar mai putea opri.

Sweeney se mișcă din nou, încrețindu-și nasul și scoțând un sunet dezgustat, ca și cum ar fi urât ideea de a se trezi. Richard o studie îndeaproape, anticipând momentul în care va deschide ochii și va conștientiza totul. Abia aștepta să audă care vor fi primele ei cuvinte.

Sweeney se întinse, mișcarea frecându-i toată lungimea corpului de a lui și făcându-l să strângă din dinți. Pleoapele îi fluturară și ochii albaștri, somnoroși, se uitau acum la el.

— Bună, murmură ea, iar un zâmbet incredibil de dulce, de

adormit, îi arcui buzele. Mai clipi de două ori, și ochii i se făcură mari. Încremenii în brațele lui.

— Ah, Dumnezeuule, spuse ea.

Richard râse încetișor și o sărută pe tâmplă.

— Nu te panica.

Nu credea că testiculele lui vor supraviețui unui nou atac al genunchiului ei, chiar și unul neintenționat.

Fața ei deveni roșie ca focul.

— Noi... Eu... se bâlbâi ea, incapabilă să-l privească în ochi. Își puse mâna pe pieptul lui, smulgându-și-o imediat, ca și cum ar fi fost surprinsă de pielea lui goală.

— Este în regulă, scumpo. Nu s-a întâmplat nimic.

— Pe naiba, nimic, izbucni ea, apoi se înroși și mai tare.

— Te-am făcut să termini. Am făcut-o în mod deliberat, ca să te încălzești.

— Eu aș avea un alt cuvânt pentru asta, izbucni ea.

— Atunci spune-i pipăială pe cinste, ca să folosești un termen de licean. Mai mult ca sigur că eu nu i-aș spune altceva, altfel nu aș fi atât de al naibii de frustrat, acum.

Îi înlătură delicat o buclă de pe fața ei îmbujorată.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Sweeney se opri cu un aer belicos, oftând într-un final.

— Bine, dar mai întâi să mă scol și să mă îmbrac și să pun de o cafea proaspătă...

— Îmi placi exact aici, unde ești.

De îndată ce va pune o oarecare distanță între ei, va recurge din nou la armele ei de apărare, ori el avea nevoie de câteva răspunsuri. Până când nu le va obține, prefera să o țină așa, aproape goală și jumătate sub el. Atingerea era o armă extraordinară, făcând copiii mici să înflorească și îmblânzind

cele mai refractare femei. Și asupra lui avea un efect puternic. Își plimbă încet mâna de-a lungul spinării ei, simțind vertebrele delicate ale șirei spinării, căldura catifelată a pielii.

Ea trebuie să-i fi simțit determinarea, pentru că rămase nemișcată în brațele lui, așteptând.

— Dacă nu ai o explicație pentru ce îți declanșează starea asta de șoc, o să te duc la doctor. Astăzi. Chiar dacă va trebui să te înfășor în pătură și să te duc așa cum ești acum.

Sweeney expiră prin nas, manifestându-și neplăcerea. Nu se uită la el, doar peste umărul lui. Ezitarea ei îl convinse că într-adevăr exista ceva ce-i cauza asemenea reacții severe.

— Richard...

— *Sweeney*, contracară el, la exact același nivel de nerăbdare trădat de ea. Sweeney îi aruncă o privire bănuitoare, nu prea sigură dacă-i pronunțase numele sau nu. Richard reuși să zâmbească.

— Bine, spuse ea brusc. Mie îmi este de obicei frig, dar nu chiar – nu chiar ca astăzi.

— Sau ca alaltăieri?

— Sau ca alaltăieri. De amândouă dată, în noaptea dinainte m-am plimbat somnambulă prin casă.

Își strânse buzele, părând revoltată și îngrijorată totodată.

Era clar că pentru ea era o explicație suficientă, dar nu și pentru Richard.

— Niciodată nu am auzit ca somnambulismul să pricinuiască asemenea stări de șoc.

Revolta începu să depășească îngrijorarea din expresia ei.

— Bine, mă crezi sau nu mă crezi, asta s-a întâmplat.

Mai era și altceva, dar era hotărâtă să nu-i spună. Fără alte vorbe, Richard se sculă și înfășură pătura în jurul ei, strâns, ca

ea să nu-și poată elibera brațele. Apoi își luă pantalonii de pe jos și intră în ei.

— Hei! Sweeney începu să se agite frenetic, vrând să se elibereze din pătură.

— Stai liniștită.

Richard își trase fermoarul și-și încheie cureaua.

— Oricum o să te învelesc la loc ca să te duc la doctor, iar tu știi bine că pot asta. Sunt al naibii de mult mai mare ca tine și al naibii de mult mai puternic.

— Un taur! îi trânti ea.

— Da, dar unul preocupat. Se aplecă și o sărută pe frunte.

Să fi fost preocuparea lui sau sărutul, sau poate simplul fapt că în sfârșit înțeleșese că el vorbise serios, dar Richard îi văzu schimbarea din expresie. Privirea pe care i-o aruncă era aproape îngrozită. Și spuse, cu o voce atât de joasă încât abia o putea auzi:

— Nu este doar somnambulismul. De amândouă dățile am pictat ceva în somn.

— Pictură în somn? Interesat, se așeză pe marginea canapelei, fixând-o între coapsa lui și spetează.

— Și de ce să-ți fi provocat asta un șoc atât de puternic?

Sweeney își mușcă limba.

— În colțul unei străzi, cam la vreo patru cvartale de galerie, lucra un bătrân vânzător de hot dogs. Avea cea mai blândă expresie pe care am văzut-o la cineva. Alaltăieri când m-am sculat, am constatat că pânza la care lucram fusese mutată și în locul ei se afla o alta, pe șevalet. Pi-pictura de pe șevalet era a vânzătorului de hot dogs, cu sângele prelingându-i-se din nas și făcând o baltă în jurul capului. În pictură, era mort. Asta a fost prima oară când mi s-a întâmplat.

— Să pictezi în somn sau să-ți fie atât de frig?

— Amândouă. În după-amiaza aceea am aflat că vânzătorul murise cu adevărat, deși îl văzusem doar cu o zi înainte.

Nu știa ce poate spune la așa ceva. Simplă coincidență nefericită? Asta întindea limitele logicului, dar dacă ea nu-i spunea mai multe, el nu se putea gândi la nimic altceva decât la o coincidență.

— Și în dimineața asta?

Sweeney râse scurt, încet.

— În dimineața asta, când am văzut că pânza fusese din nou înlocuită cu o alta, nu m-am putut gândi decât că iar murise cineva cunoscut mie. Eram prea îngrozită să mă uit, pentru că mi-era frică – *eram terifiată* – că te pictasem pe tine.

Semnificația din spatele recunoașterii îl străpunse ca un fulger. Își strânse pumnii ca să se abțină să nu o atingă. Nu îndrăznea să o atingă acum, pentru că altfel nu ar mai fi coborât din pat până mâine. Privirea pe care i-o aruncă era golită de straturile de măsuri de apărare pe care le păstra de obicei între ea și restul lumii.

— Și așa a fost? întrebă el reușind să-și păstreze vocea calmă. Avea senzația că ea era fericită că el nu insistase pe această mărturisire a ei. Sweeney râse din nou, de data aceasta sincer amuzată.

— Nu. Am pictat pantofi. Doi. Unul de bărbat, altul, de femeie.

Richard râse de această incongruență.

— Pantofi, zici? Poate că asta o să inițieze o nouă modă. Există oameni gata să descifreze tot felul de semnificații absconse în doi pantofi singuratici, desperecheați.

Sweeney pufni.

— Da, aceiași oameni care ar cumpăra un Vandern, crezând că au cumpărat ceva ce nu poate picta o maimuță. Disprețul din glasul ei îl făcu să râdă. Se simți acum în stare să o atingă din nou, așa că mai luă o buclă, privind-o cum i se înfășoară pe deget. Studie bucla, își frecă degetul mare de ea ca să separe șuvițele mătăsoase, gândindu-se cu grijă la următoarea lui întrebare. Poate că nici n-ar trebui să fie o întrebare.

— Acum spune-mi de ce erai convinsă că dacă mă pictai pe mine, însemna că murisem.

Sweeney îi aruncă o privire în care citi panica.

— O să crezi că sunt nebună.

— Pune-mă la încercare. Nu plec de aici până nu știu ce se petrece.

Se foi din nou, încruntându-se nerăbdătoare la pătură.

— Dă-mi drumul din chestia asta. Parc-aș fi într-o cămașă de forță și având în vedere ce am de spus, senzația asta mă face să mă simt foarte rău.

Zâbind, Richard trase tare de pătură, slăbind-o. Sweeney dădu să îl împingă în lături, apoi își aminti că era aproape goală și se decise să și-o vâre bine sub brațe. Oftă.

— În urmă cu un an au început să mi se întâmple lucruri stranii.

— Stranii, cum?

Sweeney își flutură mâna.

— Ah, luminile semafoarelor trecând pe verde când mă apropiam eu, locurile din primele rânduri ale parcurilor eliberându-se exact când ajungeam eu acolo, chestii de genul ăsta.

Richard ridică din sprâncene.

— Convenabil. Își aminti cât de scurt fusese drumul de la

galerie până aici. Felul în care circulația se rărea în drumul lor, fusese aproape miraculos. Ceea ce-l iritase al naibii, pentru că sperase să petreacă mai mult timp cu ea.

— Da, partea asta îmi place și mie. Și îmi place cum arată plantele. Înainte aveau tendința să moară la mine, dar acum, indiferent cum le tratez, continuă să crească și să înflorească.

Arată spre o plantă cu o inflorescență roz, delicată.

— Asta este o crăciunică și este pentru a șasea oară că înflorește în anul acesta.

Richard își frecă bărbia.

— Îmi închipui că trebuia să se întâmple asta.

— Aiurea, nu-mi mai înflorise niciodată înainte.

— Și altceva?

Trebuia să mai fie ceva. Semafoarele și locurile de parcare nu ar fi adus-o în starea asta.

Sweeney se înfioră brusc, sperându-l. Dar pielea ei rămase netedă și înțelese că gândurile ei o făcuseră să se înfioare. Îl privi cu ochii ei albaștri, hăituiți.

— Am început să văd stafii, șopti ea.

CAPITOLUL ZECE

Sweeney nu-și dădea seama dacă el o credea sau nu, dar acum nu asta conta. Ușurarea de a i se fi destăinuit cuiva era enormă și până acum nu-și dăduse seama sub ce stres trăise, făcând singură față acestei situații. Privirea lui întunecată nu îi părăsise o clipă față și mâna lui rămase blândă în părul ei.

Și înțelese că într-adevăr conta ce spunea el. Conta foarte mult. Acum trei zile nu ar fi crezut că ar putea reacționa față de un bărbat așa cum reacționase față de el. Nu știa cum

devenise atât de important pentru ea, dar nu putea nega adevărul. Și tocmai pentru că el era important pentru ea, părerea lui conta atât de mult. Dacă Richard va crede despre ea că nu este decât o excentrică și va decide că i-ar crea mai multe probleme decât merita?

Brusc nu se mai putu uita la el și simți cum i se aprinde din nou fața. Ah, Doamne, unde dispăruse instinctul ei de prevedere? Cum de lăsase ea ca amenințarea *de a o duce la doctor*, mai ales, să o convingă să-și verse sufletul în fața lui? Și ea se gândise să meargă la doctor, doar ca să știe dacă într-adevăr starea ei de frig permanent avea sau nu o cauză fizică.

— Nu știu de ce ți-am spus toate astea, bombăni ea.

El abia dacă îi aruncă o privire, continuând să se joace cu părul ei. Spuse într-un târziu, pe un ton blând:

— Ba da, știi. De unde știi că erau fantome?

— Pentru că sunt morți, spuse ea iritată, încruntându-se la el. Când te duci la înmormântarea cuiva și o lună mai târziu vezi persoana respectivă în parcarea supermarketului, știi foarte bine că se petrece ceva ciudat.

Sweeney nu știa ce să facă cu acel criptic „Ba da, știi”, așa că îl ignoră.

— Da, așa zice că este vorba de un dar. Gura lui Richard se strâmbă ca să-și ascundă un zâmbet și Sweeney se întrebă ce se petrecea cu ea de i se părea lui atât de nostim, îl văzuse de atâtea ori încercând să se abțină să nu râdă.

— Ce este atât de amuzant?

— Tu. Pari atât de preocupată de a încerca să ridici din nou gardurile care să mă țină afară, încât nici nu ți-ai dat seama că sunt deja pe aceeași pășune cu tine.

— Am convenit să nu intrăm într-o relație...

— Eu nu-mi amintesc să fi spus chiar așa, rosti el rar. Noi avem deja „o relație”. Am convenit să nu facem sex. Nu am făcut, deși trebuie să-ți mărturisesc, *Sweeney*, că a fost teribil de tentant.

Făcea ceva nostim cu numele ei, își spusese *Sweeney*, pronunțând *n-ul* ușor vibrat, parcă. Poate că era din cauza reminiscentelor dialectului tărăgănat din Virginia, pe care nu îl remarcase niciodată până atunci, deși nu înțelegea cum de îi putuse scăpa. Și chiar că era cazul să-și pună cămașa pe el, în loc să stea așa peste ea, pe jumătate gol. Tipul din reclama la Cola Dietetică n-avea nimic din Richard, în materie de biceps. Pieptul lui Richard era larg și mușchiulos și minunat de păros și îi venea să-și pună mâinile pe pectoralii lui, să-i simtă inima bătându-i în palma ei, într-un fel să-și înmagazineze din căldura lui, pentru orele reci când el avea să nu fie aici.

— Mai povestește-mi despre stafii.

Cum tot dăduse drumul pisicii, putea foarte bine să continue. El arăta ca și cum se instalase aici pentru multă vreme, decis să nu plece până când nu va auzi toată povestea.

— Prima oară s-a întâmplat în Clayton, acum un an. Un băiețel, Sam Beresford, murise de leucemie și la o lună după aceea l-am văzut în parcare supermarketului, încercând disperat să o facă pe mama lui să îl vadă, să vorbească cu el, orice.

— Ce trist, comentă Richard și ea încuviință din cap.

— Apoi am început să văd tot mai multe fantome iar Clayton este un orașel atât de mic, încât îi știam aproape pe toți din vedere, cel puțin. Îmi făceau cu mâna și eu le făceam înapoi sau le salutam și lumea începuse să se uite ciudat la

mine și atunci am știut că trebuia să plec. Aici sunt stafii câte vrei, dar sunt newyorkeze; ele rar vorbesc.

Lui Richard îi veni din nou să zâmbească, dar se abținu.

— Presupun că într-un orășel atât de mic este o problemă să vezi stafii.

Sweeney oftă și ochii i se adumbriră.

— Nu mă crezi, nu? Nici eu nu m-aș crede, dacă nu mi s-ar fi întâmplat.

— Nu am spus asta. Se opri să se mai joace cu părul ei și-i cuprinse obraji în palmă.

— Sunt deschis la subiectul despre fantome. Povestește-mi mai multe.

Sweeney ridică din umeri.

— Sunt oarecum translucide și bidimensionale. Când vorbesc, sunetul este slab. Și ele știu întotdeauna că eu le văd. Nu știu cum, dar știu asta.

— L-ai văzut pe vânzător, pe cel pe care l-ai pictat? Așa ai știut că murise?

— A apărut în spatele meu, pe stradă. M-a rugat să le trimit fiilor lui schița pe care i-o făcusem. Dar cum a știut el că-i făcusem portretul? I l-am făcut în noaptea în care a murit. Nu am avut când să i-l arăt.

— Și le-ai trimis portretul?

Sweeney confirmă din cap.

— Sigur. De ce?

— Aș vrea să-l văd. Din pură curiozitate.

Sweeney dădu să se ridice, dar își aminti cât era de dezbrăcată. Gândindu-se că el îi văzuse deja sânii și i-i atinsese și gândindu-se la tot ce făcuseră împreună, dacă ar fi fost o sofisticată s-ar fi ridicat cu nonșalanță și s-ar fi

îmbrăcat.

— Presupun că asta este o dovadă că nu sunt sofisticată, spuse ea uitându-se în sus cu un zâmbet rușinat, ca să-i găsească privirea deja fixată pe a ei. Își simți inima fluturându-i, sau poate că era stomacul. Ceva fluturase. El chiar n-ar trebui să se uite așa la ea, nu avea cuvinte, pentru cât de rău le făcea organelor ei interne.

— Ce este?

Sweeney făcu un gest spre hainele ei.

— Întoarce-te cu spatele.

— Ah. Richard încuviință înțelegător, dar nu se ridică. Privirea aceea a ochilor lui negri era atât de intensă, încât se temu să încerce să citească ce spunea, deși nu știa dacă se temea că el vroia prea mult sau prea puțin, de la ea.

Richard își trecu degetul mare peste buzele ei. Apoi ușor, peste obraz. Se uitară o clipă în tăcere unul la altul, după care el spuse:

— Am grăbit divorțul.

Ca să poată fi cu ea. Nu putea juca teatru, pretinzând că nu înțelesese semnificația din spatele cuvintelor. O dorea și mișca munții legii ca să fie cu ea.

Era înnebunitor să fii obiectul unei astfel de determinări, dar era totodată și puțin – enorm – înspăimântător.

Ea se simțea bine singură, bine cu viața ei, dar în clipa aceasta accepta că lucrurile aveau să se schimbe. El o să le schimbe. Mai important, ea vroia ca lucrurile să se schimbe. Pentru prima oară în viața ei, vroia să facă parte dintr-un cuplu. Vroia să dea o șansă acestei relații. Viața era mult mai previzibilă când trebuia să se gândească numai la ea, dar totuși s-a dovedit a nu fi insula care crezuse întotdeauna că este. Nu

putea întotdeauna să se bizuiască doar pe propriile ei forțe. De două ori deja până acum a avut nevoie de el și de două ori el a fost acolo, să o ajute. A avea pe cineva pe care să se poată sprijini era o noutate, dar enorm de mângâietoare. Niciodată înainte nu cunoscuse acest fel de siguranță, nici când era copil. Mai ales copil.

— Îmbracă-te, îi spuse el cu blândețe, ridicându-se și întorcându-se cu spatele.

A se îmbrăca nu însemna decât să-și tragă pe ea tricoul și să intre în jeansi, lucru terminat în câteva secunde. Își dădu în lături părul de pe față, relaxată și încă puțin adormită, dar minunat de caldă. Nu mai simțea nici urmă de frig. Tot ce simțea era o stare de bine, de mulțumire fizică.

— Pe aici.

Îl conduse în atelier, deși într-un apartament de patru camere nu ar fi fost greu de găsit. Atelierul trebuia de fapt să fie dormitorul principal, dar patul ei se potrivea în camera mai mică, deci nu exista niciodată vreun dubiu unde să doarmă și unde să lucreze.

Băgase tabloul vânzătorului în debara. Nu-i venea să-l arunce, dar nici nu putea suporta să-l aibă undeva la vedere. Se duse la debara, dar în loc s-o urmeze, Richard începu să se plimbe prin atelier, oprindu-se în fața fiecărui tablou terminat. Brusc, Sweeney se simți cuprinsă de neliniște. Părerea Candrei despre noua ei muncă fusese importantă pentru cariera ei, dar părerea lui Richard era importantă pentru ea.

— Te-ai schimbat, spuse el brusc, oprindu-se în fața unui peisaj deosebit de viu, pe care ea îl proptise de un perete. Richard se aplecă, să fie cu ochii la nivelul lui.

— Nu știam că mi-ai văzut lucrările, spuse ea surprinsă, dar

încă neliniștită. Se uită la linia lungă a spatelui lui bronzat, mușchii bine definiți subliniindu-i șanțul șirei spinării. De ce nu-și pusese cămașa? Ar fi trebuit să și-o pună, măcar pentru pacea minții ei, dacă nu pentru altceva.

— Cum să nu. Am cunoscut mulți artiști prin Candra, dar le-am acordat atenție celor care mi-au plăcut.

Asta putea avea două sensuri.

— Profesional sau personal? Întrebă ea pe un ton prudent.

Richard se uită la ea peste umăr, cu un zâmbet în ochii lui negri.

— În cazul tău, ambele.

Își reîntoarce atenția înapoi la peisaj, întinzând mâna ca să-și plimbe un vârf de deget peste un curs de apă care se învoldura în jurul unui bolovan din drumul lui. Era greu să obții curgerea apei, pentru că trebuia să transmiți atât mișcarea și energia, cât și jocul luminii pe suprafața ei. Apa care nu este înnoroiată își preia culoarea de la mediul înconjurător; va arăta albastră sub un cer limpede, verde în umbra unui munte, sumbră, într-o zi cenușie. Ea își petrecuse ani de zile pictând râul St. Lawrence și nu se simțise niciodată obosită de el, pentru că apa era întotdeauna alta.

— Cum ai făcut asta? Pare tridimensional. Iar culoarea...

Richard tăcu, mutându-se la tabloul următor, un apus în Manhattan, cu clădirile întunecate, fără chip, profilându-se pe cerul strălucitor. Pictase cerul într-un portocaliu-rozaliu incandescent și ceea ce ar fi putut fi un orizont oarecare, devenise unul plin de exuberanță. Îi luase două zile de experimente ca să obțină nuanța corectă.

Richard nu spunea nimic și într-un final Sweeney nu mai putu suporta tăcerea.

— Ei? întrebă ea, pe un ton greu, de așteptare.

Richard își întoarse fața spre ea, studiindu-i expresia încordată.

— Întotdeauna ai fost bună și tu știi asta. Acum ești mai bună.

Umerii i se relaxară și Sweeney își trecu o mână prin păr.

— Nu mai pot picta ca înainte, mărturisi ea. Ca toate celelalte, și stilul mi s-a schimbat începând de anul trecut. Mă uit la ce fac acum și am sentimentul că au fost pictate de altcineva.

— *Tu* te-ai schimbat și asta ți-a schimbat și stilul. Poate că toate astea au o legătură între ele, poate că nu, dar eu sunt al naibii de bucuros că s-a întâmplat așa.

Sweeney îi aruncă o privire curioasă.

— De ce?

— Pentru că nu m-ai văzut niciodată, înainte. Acum, mă vezi.

Era serios, privirea lui era intensă și neșovăitoare. Putea să hipnotizeze o cobră cu privirea asta, își spuse ea. Și cu siguranță avea efect asupra ei, pentru că nu-și putea lua ochii de la ei. Începu să protesteze că firește, îl observase și înainte, dar apoi înțelese ce spusese el, de fapt. Ea nu-l văzuse înainte ca *bărbat*. În mintea ei, bărbații erau asexuați, neutralizați, fără nicio importanță pentru ea. Ea nu dorise să aibă de a face cu complicațiile sexului și cu cerințele emoționale, așa încât se închisese în fața lor. Având permanent în minte exemplul părinților ei, un exemplu de ce anume să *nu* facă și propria ei dorință de a se concentra asupra picturii, se transformase într-o călugăriță.

Că schimbările ciudate aveau o legătură cu schimbarea din

atitudinea ei sau simpla trecere a timpului îi vindecase temerile, această etapă a vieții ei era depășită și nu credea că va fi vreodată posibil să se întoarcă la ea. Ochii ei erau deschiși și niciodată nu va mai putea fi indiferentă la natura sexuală a lui Richard, la foamea masculului, care i se citea în ochi când o privea. Îl întrebă:

— Tu m-ai văzut? înainte, vreau să spun. Ne-am mai întâlnit... nu? De trei ori?

— De patru. Da, te-am văzut. Eu am știut întotdeauna că ești femeie, spuse el zâmbind.

Felul în care se uita la ea îi excită sfârcurile și se temu că dacă se va uita în jos, îi va vedea împingându-se în bluză. Nu se uită. Nu vroia să-i atragă atenția, în cazul în care el nu văzuse.

— Ești excitată, sau ți-e frig? întrebă el încetișor și știu că nu ratase nimic.

Sweeney își drese glasul.

— Presupun că sunt excitată, pentru că în mod sigur nu mi-este frig.

Richard își dădu capul pe spate și râse. Sweeney se întrebă dacă nu ar fi trebuit să simuleze ignoranța, sau poate să facă pe isteța și să flirteze cu el. Avea multe de învățat despre chestiile astea de seducție, dar pentru prima oară înțelese că procesul putea fi amuzant.

Dar nu acum. Nu încă. Își drese din nou glasul și se întoarse să se ducă în debaraua din spatele ei.

— Tabloul e aici.

Trebuie să se întărească să poată deschide ușa, nedorind să dea față cu urâciunea morții. Nu putea evita să se uite la tablou; pentru că vopseaua nu se uscaseră când vârase tabloul în

debara, era întors cu fața înspre afară. Artistul din ea nu ar fi permis să lase ca ceva să deterioreze fie și tabloul acesta, deși în mod obișnuit nu ar fi pus nimic la uscat în debara.

Intră repede și luă pânza, apoi o rezemă de peretele de lângă debara. Richard se apropie și se uită în jos la pictură, cu o expresie concentrată și criptică. Sweeney se duse la fereastră și începu să se uite afară.

— Ai făcut asta înainte de a ști că murise.

Era o afirmație, nu o întrebare, dar oricum, ea îi spusese deja asta.

— Știi ce s-a întâmplat cu el?

— Nu, mie mi se părea în regulă. Dar – continuă ea mușcându-și limba – toate stafiile arată în floarea sănătății. Este ridicol.

— Cum îl chema?

— Stokes. Nu-i cunosc numele de botez. Dar fii lui sunt David și Jacob Stokes. Amândoi sunt avocați.

— Dacă nu te superi, cred că o să mă interesez eu.

— Să te interesezi pentru ce? Curiozitatea o făcu să se întoarcă spre el.

— Cum a murit. Poate că a fost un accident, spuse Richard frecându-și bărbia cu degetul mare.

— Din cauza sângelui? Nu știu cât de realistă poate fi pictura asta; poate că a avut un atac cerebral, sau de cord. Poate că sângele este acolo pentru că – nu știu – eu asociez sângele cu moartea. Sau poate a căzut pe scări.

— O să mă interesez eu, repetă Richard întorcându-se spre ușă. Sweeney îl urmă. Richard își luă cămașa și se îmbracă. Îl privea, simțind un ghimpe de regret că-și acoperea pieptul larg. Fără nicio problemă, își descheie pantalonii și începu să-

și bage cămașa în ei. O cuprinse un val de căldură și simți cum se înroșește.

— Am o întâlnire pe care nu o pot contramanda, spuse el încheindu-și cureaua la loc. La un creion și o hârtie; o să-ți dau numărul meu privat.

Sweeney nu trebui să le caute; era o ființă ordonată, așa încât ambele se aflau lângă telefon.

— Bine, dă-i drumul.

Richard îi recită numărul.

— Nu aștepta până când ești atât de înghețată încât nu mai poți funcționa. Cheamă-mă imediat. Dacă ai dreptate că asta ți se întâmplă numai după un episod de somnambulism, atunci o să știi imediat ce te duci în atelier, dacă va trebui să mă suni sau nu.

— N-am de unde ști cât de des mi se întâmplă asta. Iar tu nu-ți poți pierde timpul venind aici de fiecare dată când *mi-este frig*.

— Pe naiba nu pot. Nu este doar frigul; este ceva mult mai serios decât atât și tu știi asta. Ascultă, pentru liniștea mea, sună-mă în fiecare dimineată când te trezești, da?

Îi luă bărbia în mână și se aplecă să o sărute. Sărutul era ușor, buzele lui, moi și abia se mișcau pe ale ei. Sweeney se abținu să nu se agațe de el, dar cu greu; bărbatul ăsta era ca un drog. Dorea mai mult de la el, îl dorea cu totul.

Richard se opri la ușă.

— Galeria are drepturi exclusive ca să-ți vândă tablourile, exceptând portretele pe comandă?

— Exceptând orice comandă directă, da.

Richard încuviință din cap.

— Eu îl vreau pe cel cu apa curgătoare. Du-l la galerie ca

să-l înrămeze iar eu o să aranjez să-l cumpăr prin intermediul altei persoane. Astfel, Candra nu i-l va vinde altcuiva, doar ca să mă împiedice pe mine să-l cumpăr.

Și tot astfel, Candra nu va ști că între ei exista ceva, își spuse Sweeney. Avusese dreptate să evite să aibă o legătură cu el; Chiar dacă el și Candra trăiau despărțiți, situația era stânjenitoare, iar finalizarea divorțului probabil că nu va ajuta cine știe ce. Și Sweeney luă decizia să anuleze contractul dintre ea și Candra și să înceapă să caute o altă galerie care să o reprezinte.

— O să te sun, spuse ei, ezitând o clipă și uitându-se înapoi la ea. Sweeney avu impresia că dorea să o sărute din nou. Evident că el se gândi mai bine și ieși afară în hol. Da, probabil că luase decizia corectă, își spuse ea visătoare, închizând și încuind ușa, numai că decizia corectă nu era întotdeauna și cea mai plăcută. Ei deveniseră deja mult mai implicați decât ar fi fost drept, dar cel puțin el avea suficient autocontrol ca să evite să meargă mai departe. Până la finalizarea divorțului, își spuse ea, nu puteau risca o repetare a situației de astăzi, pentru că tentația era prea mare ca să-i reziste de multe ori.

Richard se încruntă ieșind din clădire. Edward îl văzu apărând în ușă și în câteva secunde mașina se apropie lin, oprindu-se în fața lui.

— Doar o clipă, Edward, să dau un telefon.

Sună la Informații și ceru numărul lui David Stokes, avocat, apoi ceru legătura.

Îi răspunse o voce de bărbat tânăr.

— Domnul Stokes lipsește. A avut loc un deces în familie și

lipsește toată săptămâna.

— Este vorba despre moartea tatălui său, spuse Richard, sperând că Sweeney avusese dreptate în privința vânzătorului. Povestea ei sfida logica, dar nu era dispus să o nege de la bun început, ca absurdă. *Ceva* se petrecea, ceva ce o făcea să intre în stare de șoc, sau ceva asemănător cu starea de șoc și tot ce spusese ea putea fi verificat fie prin investigații, fie prin observare.

— Ah, sunteți de la poliție?

— Investighez moartea lui, răspuse Richard degajat.

— Toată lumea este în stare de șoc. Ați aflat ceva?

— Nu pot discuta asta. Dă-mi te rog numărul de acasă al domnului Stokes.

Richard își notă numărul. Îl văzu pe Edward privindu-l prin oglinda retrovizoare și privirile li se întâlniră. Edward era de obicei cel mai imperturbabil om, dar acum părea interesat de noile evenimente.

Richard formă numărul lui David Stokes. Răspuse un copil și când Richard îl ceru pe domnul Stokes, vocea firavă spuse „O clipă” și-și strigă tatăl.

— Bună ziua.

— Domnule Stokes, numele meu este Richard Worth. Îmi pare rău că vă inoportunez în asemenea momente, dar dacă credeți că puteți face asta, mi-aș permite să vă pun câteva întrebări despre moartea tatălui dumneavoastră.

— Despre uciderea lui, vreți să spuneți, răspuse David Stokes.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Elijah Stokes fusese ucis, victimă a unui violent atac pentru jaf. Fusese atacat, târât între două clădiri și bătut până la moarte. Murise în urma unor răni severe la cap, provocate cu un obiect contondent. Un martor temător declarase în final la poliție că văzuse un tânăr alergând din direcția aleii, în după-amiaza respectivă.

Richard cântări detaliile pe care le aflase de la revoltatul și îndureratul David Stokes. Nu-i plăcea niciunul dintre ele.

Angajații lui plecaseră de mult și se afla acum singur în casă, momentul favorit al zilei. De obicei lucra noaptea și chiar avea de studiat niște rapoarte pe care ar fi trebuit să le citească de dimineață, dar de fapt nu avea chef acum de opțiuni la bursă și rate de profit.

Scoase din frigider o sticlă de bere și se așeză la televizor. Plăcerea lui pentru câte o bere îi amintea întotdeauna Candrei de originile lui țărănești. Deși rar făcea vreo remarcă pe tema asta, Richard fusese întotdeauna conștient de disprețul ei. La începuturile căsniciei lor, când îi păsa de ce gândea ea, se restricționase la lista de vinuri aprobate de ea, la cocktailuri și whiskey-uri. Proiectarea unei imagini cum trebuie nu era importantă pentru el, nici atunci și nici acum, dar fusese pentru ea. Când ea începuse să-l înșele, lui a încetat să-i mai pese și de atunci înainte berea nu i-a mai lipsit din frigider.

Presupunea că Sweeney nu știa să facă diferența între vinuri și mai mult, nici că-i păsa să știe. Era o atitudine reconfortantă.

Își puse picioarele pe măsuța de cafea și butonă pe un canal de știri, dar el știa deja totul despre cotațiile Dow Jones, Standard și Poor. Știa care era ultima cotația a aurului; știa ce se petrecea pe piețele din Asia, pe piețele financiare, ce se

petrecea la Chicago Exchange și nu-i păsa câtuși de puțin. Munca putea aștepta. Avea acum lucruri mai importante de făcut.

Pretenția lui Sweeney că vedea fantome și afecta electronicele nu-l preocupa. Nu credea neapărat chestiile astea și nu-și făcea probleme cu ele. Starea ei mentală era perfectă, așa încât convingerile ei puteau fi excentrice. Efectul ei asupra electronicelor era ușor de explicat; există oameni care nu pot suporta ceasurile cu baterie, deoarece câmpul lor energetic afectează funcționarea ceasurilor. Iar dacă ea influența cu adevărat semnalele semafoarelor, asta îi convenea lui de minune.

Alte lucruri îl preocupau însă pe el. Crizele ei grave de frig, fie că erau provocate de o stare de șoc sau de altceva, erau suficient de serioase ca să o invalideze. Nu știa dacă ea se afla într-un real pericol fizic, dar judecând după ce văzuse în dimineața asta, își spuse că era mai mult decât posibil. Fie că erau declanșate de imaginația ei sau de o stare fizică, stările ei erau reale.

Vroia să creadă că era vorba de o cauză fizică, de ceva ușor de înlăturat prin medicație. Aceasta ar fi soluția cea mai logică, cea mai simplă.

Din nefericire, exista tabloul acela al lui Elijah Stokes. Pentru care nu putea găsi nicio explicație posibilă.

De cum văzuse tabloul, știuse că reproducea o moarte violentă. Sweeney nu părea să realizeze cu adevărat ce pictase, dar nici nu văzuse prea multe morți violente la viața ei. El văzuse. În armată fusese antrenat să fie eficient violent, să-și îndeplinească misiunea, să evite capturarea și să ucidă. Fusese bun la asta și nu doar la antrenamente. Rangerii, ca și alte

grupări de forțe speciale, erau adesea trimiși în misiuni clandestine, care nu erau niciodată raportate la știri. El știa cum arăta moartea, cum arăta o traumă provocată de un obiect contondent, așa încât se așteptase ca David Stokes să-i spună că tatăl lui fusese omorât.

Sweeney nu locuia în cartierul în care locuise Elijah Stokes; ea nici măcar nu știuse cum îl chema, până când nu aflase de la fiii lui. Și nici nu putea afla după aceea despre moartea lui și să fi pictat atunci tabloul, pentru că astăzi, pânza fusese complet uscată. Cât timp stătuse Sweeney întoarsă cu spatele la el, pipăise special pata groasă de vopsea roșie, care nu i se lipise de deget. Nu, ea nu știuse că Elijah Stokes fusese omorât iar el nu avea de gând să-i spună. Era deja nefericită din cauza picturii iar el nu vroia să facă nimic ce i-ar putea declanșa un nou atac de hipotermie sau un nou șoc.

Dacă i-ar fi spus cineva acum o lună, sau acum o săptămână că ar putea considera reale asemenea fenomene psihice, i-ar fi răs în față; astea erau hrană pentru tabloide. Dar acum era vorba de Sweeney; ea nu era o mincinoasă, nu era bună la niciun fel de înșelătorii. Urmărindu-i reacția față de McMiliani, îi venise să râdă în hohote, pentru că repulsia ei tot mai mare și disperarea de a pleca odată de acolo i se citeau clar pe față. Iar când nu a vrut să-i spună ceva, nu s-a prefăcut că nu cunoștea răspunsurile pe care le vroia el; pur și simplu a abordat o expresie de încăpățănare și revoltă. Ei nu-i plăcea să facă fițe și nici nu se pricepea la asta.

După atâtea dezamăgiri alături de Candra și după snobismul pe care i-l studiase vreme de zece ani, Sweeney era ca o gură de apă proaspătă. Era directă și onestă și de aceea, chiar dacă nu credea o parte din lucrurile pe care i le spusese, trebuia să

creadă că ea le credea. Și trebuia să creadă că pictase scena morții lui Elijah Stokes fără să o fi văzut, fără să fi știut că bătrânul murise.

Deci, cu dovada în mână, trebuia să renunțe la logică și să înceapă să creadă. Ea nu era nici nebună și nici mincinoasă. Trebuia să creadă că avusese cel puțin o experiență psihică.

Dacă o iubea, trebuia să o creadă.

La naiba. Uluit de gând, Richard sări în picioare și începu să facă pași prin cameră. A o dori era una, o reacție sexuală sănătoasă față de o femeie atrăgătoare. O plăcea. Când o invitase prima oară la cină, doar în urmă cu câteva zile, știuse că i-ar fi plăcut să aibă o relație sexuală stabilă, exclusivă, cu ea. Nu se gândise la iubire. El abia ieșea dintr-o căsnicie nefericită, divorțul nefiind decât un epitaf legal pe piatra de mormânt, a ceva ce murise de mult timp. A o iubi pe Sweeney nu era un lucru potrivit. Programarea era proastă și avea presentimentul că ea putea fi o adevărată pacoste pe capul lui. Era dificilă și iritabilă și probabil că nu știa să facă compromisuri.

Dar era cinstită, iar azi dimineată, când s-a trezit în brațele lui, zâmbetul pe care i l-a oferit a fost dulce ca al unui înger. Efectiv îi stătuse inima în loc. Și a înțeles atunci că avea probleme. Un bărbat e în stare să facă multe pentru o femeie care îi zâmbește astfel, caldă și adormită și satisfăcută. Ar fi în stare să mute munții pentru privilegiul de a face dragoste cu ea, de a-i privi fața când îi provoacă un orgasm. Cum cunoștea deja gustul pasiunii lui Sweeney, știa că nu va mai putea să se abțină. Într-un fel sau altul, Candra va semna hârțiile alea iar el va recurge la toate relațiile ca să obțină o audiere în fața judecătorului, cât mai curând posibil. Curând. Într-o

săptămână. Banii pot face minuni, iar el avea destui bani. Nu se putea gândi la un mod mai bun de a-i cheltui. Era timpul să facă ceva satisfăcător cu banii, iar el nu se putea gândi la ceva mai satisfăcător decât la a o avea pe Sweeney în mâinile lui, în patul lui, în viața lui.

Avea de gând să facă niște schimbări dramatice în viața lui și asta cât de curând. Sweeney era cea mai drastică schimbare, dar nici celelalte nu erau minore. Obosise de bursă, obosise de viața pe care o dusesese aici. Care nu fusese niciodată ce-și dorise el pentru totdeauna, fusese doar mijlocul de a ajunge la un capăt de drum. Nu-i plăcea ce vedea pe piața de valori și era timpul să se retragă. Se gândise că *mai* avea cel puțin un an, dar lichidarea investițiilor sale îi va lua timp, iar el nu avea de gând să aștepte până în ultima clipă ca să facă asta.

Așa cum se profila problema computerizării la sfârșitul lui 1999, arăta ca naiba. Din informațiile primite, știa că foarte multe companii nu vor reuși să-și stabilească programele computerizate până atunci. Ce va însemna acest lucru pentru bursa de valori știa toată lumea, iar dacă suficiente companii se vor închide, piața va intra în criză. Dacă ar fi fost mulțumit de ceea ce făcea, de viața lui trăită astfel, atunci ar mai fi putut încerca să meargă mai departe. Dar în circumstanțele date, era timpul să iasă.

Nu vroia să încerce să prezică ce se va întâmplă, sau să-și mute investițiile la companii cu sisteme computerizate, flexibile mileniului. Oricum, niciodată nu intenționase să-și petreacă întreaga viață ocupându-se de bursă și acumulând averi. Tot timpul avusese și alte planuri, iar acum era momentul să treacă la acțiune.

Sweeney complica problemele. El nu vroia o poveste de

dragoste de la distanță. El o vroia cu el și nu știa cum ar fi privit ea o mutare.

Planuri mari, își spuse el auto ironizându-se. Își lăsă capul pe spate și termină restul de bere. Îi programa viitorul fără măcar să o întrebe dacă vroia să și-l petreacă cu el. La naiba, de ce nu? îi tulburase viața, deci era corect să-și schimbe și ea viața. Se amăgea spunându-și că avea șanse bune de succes, după cum se dăduse ea de gol în dimineața asta, spunându-i că fusese îngrozită ca nu cumva să i se fi întâmplat lui ceva. Își zâmbi. Nu era el atât de integru încât să nu profite fără jenă de sentimentele ei pentru el; la naiba, avea nevoie de orice avantaj putea obține.

Era aproape două când Sweeney se agită ușor în vis, încruntându-se. Din gâtlej îi ieși un geamăt abia perceptibil, un protest tăcut al subconștientului ei. Câteva momente mai târziu coborî din pat, cu mișcări atât de calme încât abia deranjă Cuverturile. Rămase o vreme lângă pat, cu capul ridicat ca și cum ar fi ascultat ceva. Apoi oftă și traversă în liniște apartamentul, spre atelier.

Pusese pânza cu cei doi pantofi rezemată de peretele din dreapta, în afara drumului, dar putând totuși s-o vadă. Pantofii o intrigaseră. De ce pictase pantofi? După ușurarea inițială că nu mai pictase chipul unei alte morți, pe măsură ce se scurgea ziua devenea tot mai neliniștită. Pantofii nu erau terminați; mai era de lucru la ei. Ori asta, pentru prima oară în viața ei, îi stricase noaptea.

Se duse acum direct la pânza cu pantofii și o puse înapoi pe șevalet. Chipul ei era calm și inexpressiv, în timp ce alegea tuburile cu vopsele, apucându-se de treabă. Tușele ei erau repezi și precise, pensulele delicate, cu firele subțiate la vârf,

adăugând detaliile.

Nu lucră mult, nu mai mult de o oră. Dintr-o dată se scutură și trupul i se prăbuși ca și cum ar fi fost depășit de oboseală. Puse capacele la loc pe tuburile cu vopsea, dădu drumul pensulei într-un borcan cu terebentină și se întoarse tăcută în pat.

Dormi din nou târziu, până aproape de ora opt, dar imediat după ce se trezi știu că se întâmplase din nou. Îi era frig, căldura păturii electrice nereușind să se transfere în pielea ei, deși știa că ar fi trebuit. Când se duse la culcare, aseară, patul era plăcut și cald, o senzație atât de delicioasă încât îi venise aproape să toarcă, ghemuită între cuverturi. Știa că pentru altcineva trebuia să fie în continuare așa, dar ea nu putea simți asta.

Pentru că nu era o idioată care să nu poată face față realității, se îmbracă repede și se duse în living, unde lăsase carnetul cu numărul de telefon al lui Richard. În timp ce lua telefonul și tasta numerele, constată că mâinile ei erau incolore, exceptând unghiile care aveau o interesantă culoare albăstrie.

Richard răspunse chiar el la telefon și tensiunea din ea se relaxă puțin auzindu-i vocea profundă, calmă.

— Sunt Sweeney, spuse ea încercând să pară veselă, dar în aceeași clipă o cuprinse un dârdâit violent și vocea îi tremură.

— S-a întâmplat din nou.

— Vin imediat.

Așa, pur și simplu, se minună ea închizând telefonul. Nu tu un „acum sunt ocupat, dar vin cum mă eliberez”. Ea avea nevoie de el, iar el lăsa totul ca să fie acolo, cu ea. Uimirea ei

era atât de mare încât îi strânse pieptul ca și cum ar fi răcit. Lacrimile îi usturau ochii și clipi ca să și le rețină, hotărâtă să nu se poarte din nou prosteste.

Se duse la bucătărie. Cafeaua era gata și deja rece. Își turnă o ceașcă și o băgă la microunde, așteptând nerăbdătoare țârâitul. Frigul îi cobora de-a lungul șirei spinării, asprindu-i pielea. Își simți mușchii încordându-i-se de un alt fior.

Dădu pe gât prima ceașcă de cafea și își încălzi o alta. Trebui să-și țină cana cu amândouă mâinile ca să nu i se reverse, dar tremura încă atât de tare încât risca să se ardă.

Atacurile erau din ce în ce mai puternice; îi era din ce în ce mai frig. Poate c-ar trebui să mute cafetiera în dormitor, să o pună chiar acolo, pe noptieră, să nu mai trebuiască să se dea jos din pat. Nu că biata cafea ar fi ajutat-o cine știe ce; nimic nu o ajută, în afară de Richard.

Doar gândul la el și îi provocă un mic val de căldură. Asta este soluția, își spuse ea. Să mă gândesc la Richard. Ieri se gândise fără încetare la el, memorând iară și iară acele minunate momente carnale, în brațele lui. Faptul că nu făcuseră sex era un tribut adus autocontrolului lui, nu al ei și era încă uluită de reacția ei, uluită de căldura care se revărsase prin ea, drumul acela fizic, orb, spre împlinire. Nu mai experimentase niciodată așa ceva înainte și acum că se întâmplase, se îndoia de abilitatea ei de a păstra platonice relația lor.

Pufni în ceașca de cafea. Pe cine păcălea ea? Ei nu-și consumaseră relația, dar aceasta era departe de a fi platonice. În toți acești ani fusese atât de mulțumită de incapacitatea ei de a resimți tentații sexuale, dar iată, cu o singură privire, Richard îi putea străpunge armurile și să-i facă vintrele să-i

joace primpregjur. Recunoaște, își spuse ea. Cu Richard, era o pradă ușoară.

Se uită la ceas, tremurând. Când apare? Din clipă în clipă ar trebui să fie aici.

Își cocoșase umerii de frig, dar și-i îndreptă brusc, făcând ochii mari. Se sculă repede de pe scaunul din bucătărie și se duse la baie. Își clăti repede gura cu apă de gură, apoi luă un pieptene și-și atacă părul care-i stătea sculat pe cap ca o tufă. Eforturile ei nu-l făcură decât și mai sălbatic. Aruncă pieptenul și stoarse în mână ceva ce-ar fi trebuit să-i controleze cărlionții și frecă șuvițele cele mai rebele. Să-și dea cu fond de ten? Cu ruj? Se uită în oglindă, întrebându-se ce nuanță se potrivea cel mai bine cu buzele vineții. Cu parfum, poate. La naiba, nu avea așa ceva.

— Ah, e rău de tot, șopti ea. Iat-o aici, tremurând atât de tare încât începea să o doară, dar făcându-și probleme cu fondul de ten și cu parfumul. Își dădu seama îngrozită că *se aranja*.

Sună soneria. Se șterse repede pe mâini și alergă la ușă. Dinții îi clănțăneau când trase de ușă și se pomeni în brațele lui.

— Mi-am pierdut mințile. Îngheț de moarte dar îmi făceam probleme cu rujul. Și acum am deschis ușa fără să întreb cine e. Și asta numai din vina ta.

— Știu, șopti el ridicând-o în brațe și intrând cu ea în casă. O strânse tare la piept, ajutând-o să suporte mai ușor frisoanele care o zguduiau. Sweeney își îngropă fața în gâtul lui, savurându-i căldura. Nasul ei era atât de rece, încât Richard tresări. O buclă răzleață îi gădilă buzele când se

întoarse să încuie ușa.

— Nu este chiar așa de *rău* astăzi. T-t-te-am sunat cum a început. Cum își pierduse din nou controlul asupra dinților care-și făcuseră iarăși numărul prin imitarea castanietelor, afirmația ei nu păruse atât de credibilă pe cât ar fi putut fi.

— Bine. Unde e pătura? spuse Richard ducând-o ia canapea.

— P-pe s-scaun, în dormitor.

Richard o lăsă jos.

— Bine, o aduc eu.

Reveni în câteva secunde, ajutând-o să se întindă pe canapea și întinzându-se lângă ea, lipind-o apoi de el, pe toată lungimea lui și acoperindu-se pe amândoi cu pătura. Se ridică apoi din nou și-și scoase sveterul peste cap, aruncându-l neglijent pe jos; apoi se întinse din nou lângă ea și-i luă mâinile, să i le încălzească la piept.

Pielea lui era fierbinte pe degetele ei înghețate. Richard își puse mâinile pe spina ei și le presă de șira spinării și ea se scutură ușurată, în timp ce căldura lui începea să se scurgă în ea.

— Deja este mai bine, spuse ea lipită de gâtul lui, simțind cum încep să i se relaxeze mușchii încordați, în timp ce o senzație de bine profund se răspândea în ea. Inspira adânc, încet, umplându-și plămânii cu mirosul lui. Mirosea cald și a mosc, total masculin. Aroma testorenolului, își spuse ea și-și zâmbi.

— E mai bine? o întrebă el. Vocea lui era joasă, mai profundă ca de obicei. Notele baritonale îi reverberară sub ureche.

— *Mmm*. De data asta nu a fost rău deloc.

— Pentru că nu ai așteptat. Buzele lui îi mângâiară urechea

și se mutară spre tâmplă. Mâna lui o mângâie încetșor de-a lungul spinării, strângând-o și mai aproape de el. Picioarele li se încolăciră și printre ale ei se strecură o coapsă dură, mușchiuloasă.

I se opri respirația când îi simți erecția.

— Nu pot să continui să te chem să mă încălzești. Este prea tentant, șopti ea.

— Mie îmi spui? îi răspuse el cu voce jalnică. Îi simți buza arcuindu-se la tâmpla ei când Richard zâmbi, mai sărutând-o o dată. Îi netezi buclele spre spate, plimbându-și ușor un deget de-a lungul conturului urechii ei.

— Nu aș mai putea repeta ce-am făcut ieri. Dacă ar fi trebuit să te dezbrac și astăzi, acum te regulam deja.

Vocea lui era joasă și intimă, imposibil de tandră. Cuvintele îi invocară o imagine care-i tăie respirația, făcându-i vintrele să i se strângă de o aproape insuportabilă anticipare. Nu putea protesta, nu, când nu-și dorea nimic mai mult de la el decât să facă exact ce spusese. Își petrecu brațul pe după spinarea lui goală, simțind forța mușchilor și felul în care se încordară sub atingerea ei.

— Și eu te doresc, șopti ea, incapabilă să se prefacă, de parcă el n-ar fi știut exact cum reacționa ea. Știuse de prima dată, înainte ca ea să aibă tăria să-și recunoască sieși asta.

Trupul lui se flexă și se ridică, presând-o tare în canapea. Coapsa lui pătrunse mai mult între picioarele ei. Răsuflă greu, tremurat.

— Mă simt ca un adolescent care și-o ia la mână pe canapeaua din living. Am uitat cât de frustrant este.

Sweeney își trecu buzele peste partea de dedesubt a maxilarului lui. Era ea neexperimentată, dar nu era naivă sau

ignorantă. Existau mai multe căi de a se satisface unul pe celălalt fără a face propriu zis sex și tentația de a sugera una sau mai multe sau pe toate, era mare.

Dar nu o făcu. Nu doar că se îndoia că voința ei va trece testul, dar a face asta era un fel de păcăleală – o făceai dar n-o făceai. Ar fi delicios și minunat de satisfăcător... și greșit. Până când nu se termina divorțul lui, era greșit. Poate că cele mai multe dintre femei nu ar simți în felul acesta, dar ele nu au crescut cu părinți drept exemplu negativ.

Nu îndrăznea nici măcar să-l sărute, deși îi era foame de gustul lui. Simțea zumzetul tensiunii din trupul lui mare, își simțea zvâcnind ca răspuns, propria-i carne. Le trebuia atât de puțin ca să treacă amândoi dincolo, încât îi era teamă și să se miște.

Dar exista plăcere și în a sta doar așa întinsă lângă el, cu brațele lui petrecute peste ea, simțindu-i pieptul umflându-i-se cu fiecare răsuflare, auzindu-i bătăile inimii. Simțea un confort animalic în a-i împărtăși căldura. Dar mai presus de toate, exista un simț al apartenenței, pe care nu-l cunoscuse niciodată până atunci, brusca realizare că *nu* era singură pe lume, că într-un fel devenise și ea o parte dintr-un cuplu.

Era o senzație intoxicantă să știe că lui îi păsa de ea, că era importantă pentru el. Sweeney nu-și amintea să fi fost vreodată importantă pentru cineva. Nu știa cum se formase atât de repede acest simț al legăturii, sau cum ajunsese ea atât de repede să aibă încredere în el și să se bazeze pe el, dar se întâmplase asta și ea avea încredere.

— Ce ai pictat de data asta? o întrebă el după zece minute fără niciun frison. Era caldă și somnolentă, aproape într-o stare de buimăceală.

— Nu știi, spuse ea ușor surprinsă. Nici măcar nu am intrat în atelier. Am o pătură electrică și când m-am trezit totuși de frig, am presupus că am mai avut doar o simplă criză de somnambulism. Poate că te-am chemat degeaba?

— Prefer să mă chemi de câte ori simți cea mai mică senzație de frig, decât să lași lucrurile să devină atât de grave ca ieri. M-ai speriat al naibii.

— Eu m-am speriat al naibii, îl îngână ea și-i ascultă râsul hârâindu-i în piept. Părul de pe pieptul lui era aspru sub obrazul ei și senzația era și ea plăcută. Totul la el era atât de al naibii de masculin încât abia se putea stăpâni.

— Ți-e cald?

— Minunat de cald.

— Atunci o să trebuiască să ne sculăm.

— De ce? Mă simt atât de bine.

— Pentru că eu nu sunt un sfânt. Haide, să mergem să vedem ce ai pictat.

Îi veni să bombăne și să se vaite de pierderea căldurii trupului său, dar de dragul lui decise să se poarte frumos.

— Ah, în regulă.

Richard își luă maieul de jos, apoi o trase și pe ea în picioare și o porniră spre atelier. Sweeney îl deturnă spre bucătărie și atacă o altă cană cu cafea. Richard îi declină oferta de cafea și se sprijini de bufet, cu gleznelor încrucișate, în timp ce-și trăgea pulovărul peste cap. Niciodată până atunci nu-i trecuse prin cap că va avea un bărbat în bucătăria ei și-i aruncă pe furiș câteva ocheade admirative. Când pulovărul se instalează la locul lui, Sweeney își înăbuși un oftat de regret. Era al naibii de păcat să acoperi un piept care arăta ca al lui.

— Haide, nu mai trage de timp, spuse el și până atunci ea

nu-și dăduse seama că asta și făcea. Ieri pictase pantofi; cine știe ce pictase azi-noapte, dacă într-adevăr pictase ceva.

Cu mâna lui odihnindu-se confortabil pe mijlocul ei, se duseră împreună în atelier. Sweeney se uită în jur și constată că pânza cu pantofii nu se mai sprijinea de peretele de care o rezemase.

— Se pare că azi-noapte am lucrat din nou la pantofi, spuse ea, relaxându-se în sine. Nu-i plăcea să meargă prin somn și să picteze lucruri pe care să uite că le-a pictat, dar totuși, putea alege subiecte mai întristătoare decât niște pantofi.

Un șevalet fusese mutat din loc și poziționat astfel încât pânza se afla cu fața spre peretele din geamuri dinspre nord.

Se duseră împreună acolo să studieze pânza. Sweeney studie detaliile pe care le adăugase peste noapte, examinând clinic tușele. Detaliile erau atât de subtile, liniile atât delicate, încât pictura arăta ca un fragment de fotografie. Nu era tehnica ei obișnuită, dar lucrarea era totuși, fără îndoială, a ei. Mai adăugase un pantof cu toc înalt, care făcea pereche cu celălalt. Completase un picior de femeie, până la gleznă. Și mai pictase laba goală a unui picior de femeie și o parte din acel picior, până la genunchi, întins lângă pantoful gol. Una peste alta, nu era nimic groaznic în această pictură, nu în ce făcuse până acum, dar totuși își simți stomacul strângându-i-se cumplit și se înfioră.

— Grozav, spuse ea. Am mai adăugat niște părți de corp. În ciuda dezinvolturii ei, în voce i se simțea încordarea.

Richard îi simți fiorul și o strânse mai aproape, îmbrățișându-o strâns. Studie pictura cu o expresie întunecată.

— O să fie la fel ca vânzătorul de hot dogs, da? Este moartă. Zace pe jos; și-a pierdut un pantof. Sau dacă nu este încă

moartă, o să moară în curând iar eu mă simt ca și cum vina ar fi a mea. Sweeney încercă să se smulgă, dar Richard o întoarse spre el și o strânse mai tare, ținându-i capul cu mâna lui mare și apăsându-i fața la pieptul lui.

— Nu este vina ta și tu știi asta.

Cu vocea înfundată, Sweeney spuse:

— Logic, da. Dar emoțional... Știi cum stă treaba cu emoțiile, adăugă ea, fluturându-și mâna.

— Da, nu respectă nicio regulă, afurisitele.

O sărută pe creștet.

— Mă întreb ce s-ar întâmplă dacă aș distruge pânza.

— Nimic. Fie că pictezi sau nu scena, acest lucru nu va avea efect asupra nimănui. Gândește-te logic. Indiferent ce... vibrații sau ce naiba recepționezi tu, *tu* ești cea afectată, nu invers.

— Aș vrea să pot fi sigură de asta.

— Poți, pentru că l-ai pictat pe Elijah Stokes după moartea lui, nu înainte.

Uimită, își lăsă capul pe spate și se uită în sus la el.

— De unde știi?

— Am stat de vorbă cu fiul lui, David. Domnul Stokes a murit spre sfârșitul după-amiezii. Dar tu l-ai pictat în cursul nopții.

Medită ușurată la ce-i spusese Richard, dar simți că existau câteva întrebări pe care ar fi trebuit să le pună, dacă ar fi știut care erau acelea. Oftând, își petrecu brațul pe după talia lui și se liniști simțindu-i trupul mare. Era atât de solid și atât de puternic. Îl mai ținuse oare așa înainte? Îl atinsese și-și plimbase mâna pe spinarea lui. Dar nu știa dacă-și mai petrecuse efectiv brațele pe după el, până acum. Începu să o

roadă conștiința. Ea luase și luase, în timp ce el dăduse tot timpul, dar chiar și oamenii puternici aveau nevoie uneori să și primească. Ea se considerase întotdeauna puternică, dar uite câtă nevoie avea de el.

Richard se lăsă ușor pe spate, ca să o poată privi în față.

— Te simți mai bine, acum?

— Ușurată. Dar încă îngrijorată. Și flămândă. Tu ai mâncat de dimineață? reuși ea să zâmbească, încercând să-și ascundă îngrijorarea.

— Cam de multcel și cred c-aș mai putea mânca o dată. Asta ar fi prima noastră ieșire împreună.

— Ah, o ieșire împreună. Nu știu dacă ar trebui să facem asta.

Sweeney îi zâmbi, gândindu-se la toate lucrurile pe care le făcuseră – și la toate pe care le mai aveau de făcut.

Zâmbetul lui de răspuns era totodată amuzat și lamentabil.

— O să vină și ziua mea, *Sweetie*. Când în sfârșit o să te trântesc pe spate, amintește-ți că am o groază de frustrări care trebuie eliberate.

— Spui lucrurile cele mai drăguțe, toarse ea și râse, pentru că nu mai cunoscuse până atunci aceste jocuri ale dragostei, pentru că niciodată nu ațâțase un bărbat și nu-i simțise dorința pentru ea ca pe un val de maree gata să se spargă deasupra capului ei. Era înnebunitor și excitant și... și minunat.

Richard o întoarse spre ușă și o grăbi cu un ghiont ușor.

— Pune-ți niște pantofi – și un sutien. Săltatul ăsta este al naibii pentru autocontrolul meu.

Își puse mai mult decât pantofii și sutienul. Își schimbă sveterul gri cu unul albastru și făcu chestia aia cu fondul de ten și rujul. Se încruntă privindu-și părul, își suflă o buclă din

ochi și decise să-l lase așa. Luându-și poșeta, ieși în living, unde Richard se așezase și citea dintr-una din cărțile ei despre stafii.

— De când cu povestea asta, am început să studiez despre stafii. Tot mai sper să găsesc o explicație pentru ce mi-a provocat abilitatea de a le vedea, dar toate cărțile de până acum nu vorbesc decât despre stafiile propriu-zise. Unele spirite pleacă imediat; altele mai rămân o vreme aici; unele nu pleacă niciodată.

— Și de ce ar mai rămâne pe aici unele dintre ele? Richard se ridică și o însoți spre ușă.

— Există tot felul de teorii. Poate că mai există lucruri care trebuie clarificate, poate că sunt doar confuze și nu cooperează – cine știe? Într-o carte se spune că numai spiritele nefericite devin stafii, deși, tehnic, cele care mai rămân aici doar pentru scurtă vreme nu sunt chiar stafii, ele se află doar într-o mică escală.

— Este un mod de a le privi, spuse el încet.

Sweeney încuie ușa în spatele lor și se îndreptară spre lift. Observă că Richard se uita în jurul lui, căutând eventualele semne de deteriorare ale clădirii. Apartamentele nu erau luxoase, nici măcar peste medie, dar totul era în bună stare. Dacă liftul nu funcționa, locatarii nu trebuiau să aștepte săptămâni întregi ca să fie reparat. Becurile erau înlocuite și instalațiile erau întreținute. Clădirea era veche, dar locatarii, inclusiv ea, se considerau în general norocoși.

Se opriră în așteptarea liftului, uitându-se la panoul de comandă demodat, prevăzut în partea de sus cu un ac care indica etajul la care se oprea liftul. Acul urca. Richard își petrecu o mână peste talia ei, degetele flexându-i-se ușor,

savurând senzația. Sweeney își înclină capul ca să-i zâmbească, exact când ușile se deschiseră și din el ieși Candra.

Candra îngheță când îi văzu și se albi la față. Observă mâna lui Richard pe talia lui Sweeney, apropierea dintre ei și fața i se înroși de furie.

— Ce apariție romantică, îi spuse ea lui Richard și mâinile i se strânsură în pumni albiți.

Liftul se închise în urma ei. Richard se aplecă în față și apăsă din nou butonul și ușile se redeschiseră, ascultătoare.

— Unde vrei să mergem pentru micul dejun? o întrebă el calm pe Sweeney, împingând-o ușor în lift și apăsând butonul pentru parter. Sweeney clipi spre el, admirându-i controlul; în timp ce ea se simțea aproape paralizată de situația jenantă.

Furioasă, Candra intră înapoi în lift, în clipa în care ușile începură să se închidă.

— Să nu îndrăznești să mă ignori!

— Ce se petrece între Sweeney și mine nu este treaba ta.

Vocea lui continua să fie calmă, atitudinea lui, total indiferentă. Iar mâna continua să stea ferm pe talia lui Sweeney, ținând-o ancorată de el.

Atât Sweeney cât și Candra remarcară legarea numelui ei de al lui.

Candra era atât de furioasă, încât vocea îi tremură când spuse:

— Pe naiba, nu este! încă ești soțul meu...

Stând atât de aproape de el, Sweeney simți tensiunea subită din trupul lui; ochii îi deveniseră două fante amenințătoare. Pentru prima oară în prezența lui, Sweeney simți un fior de teamă, deși privirea aceea nu-i era adresată.

— Sper că nu vrei să ajungi acolo, îi spuse el Candrei, încet.

— Să nu-mi spui tu mie unde să merg și ce să fac. Tremurând, Candra întinse mâna să se sprijine, în timp ce liftul cobora. Privirea ei cafenie se întoarse spre Sweeney.

— Tu! Te-am întrebat dacă este ceva între tine și Richard și m-ai mințit, târfă mică ce ești...

— Ajunge, izbucni Richard petrecându-și un braț pe după Sweeney și mutând-o departe de atingerea Candrei. Iar se mută astfel încât trupul lui să i-l blocheze complet pe al ei.

— Ah, fii liniștit, șuieră Candra, sunt suficient de mare ca să nu mă bat pentru un bărbat, deși poate că așa erai obișnuit, înainte de a mă cunoaște pe mine. Nu asta făceau țărăncuțele arse de soare și băutoare de bere, din sudul de unde vii tu?

Sweeney își dresese glasul și spuse, din spatele lui Richard:

— De fapt, eu m-am născut în Italia.

— Cine naiba dă doi bani unde te-ai născut tu!? urlă Candra. Sweeney trase cu ochiul pe după spinarea lui Richard și văzu lacrimi prelingându-se pe obrajii Candrei, ruinându-i machiajul.

— Ești o țarancă nesofisticată și sigur că el se simtă bine cu tine! Dar crede-mă, în viața ta nu o să mai vinzi vreo pânză prin galeria *mea* și nimeni altcineva din oraș nu te va mai accepta, după ce eu...

Sweeney simți cum îi sare muștarul lui Richard. Acesta făcu un singur pas spre Candra, în timp ce liftul se opri și ușile se deschiseră. Cu fața albă, Candra se dădu în spate. Richard spuse, atât de încet încât Sweeney abia reuși să-l audă:

— Ai al naibii de multă dreptate când spui că mă simt bine cu ea. Habar n-ai ce grozav este să fii cu o femeie care nu se culcă cu orice sulă disponibilă pe care o întâlnește, ca tine. Da, am știut despre toți bărbații tăi, absolut toți, dar știi ceva? Nu

mi-a păsat nici cât negru sub unghie, pentru că nu mi-a păsat nici cât negru sub unghie de tine. Deși mi-a păsat că ai avortat copilul meu. Candra, ai idee ce înseamnă *ura*? Ei bine, asta simt eu pentru tine. Te-am avertizat ce-o să fac dacă te vei atinge de cariera lui Sweeney și am vorbit serios, așa că gândește-te mult și intens înainte de a face cel mai mic pas.

O împinse pe Sweeney afară din lift și-și petrecu din nou brațul în jurul taliei ei. Făcuse deja doi pași când se opri și se întoarse brusc spre Candra.

— Apropo, tocmai am mai adăugat o condiție la înțelegerea noastră. Sweeney este eliberată de orice obligații față de galerie, fără penalități și asta începând de acum.

— Dracu' să te ia, nu poți să tot adaugi condiții...

— Ba pot și o voi face. Singura ta speranță de a păstra galeria este să accepți condițiile mele. Dacă nu, în termen de trei zile nu mai ai de ce să-ți faci griji pentru cariera lui Sweeney, pentru că te voi înlocui de la galerie și te voi da afară de acolo.

— Te omor dacă faci asta, strigă plângând Candra.

Singurele persoane din holul de intrare erau administratorul și un tip care locuia la etajul doi. Amândoi se zgâiau, nedorind să piardă distracția.

— Galeria este a *mea*...

— Nu, o întrerupse Richard. Până când nu semnezi hârtiile, galeria este a mea și dacă o să aștepți prea mult, va fi pentru totdeauna a mea.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Richard o conduse pe Sweeney afară pe trotuar, lăsând-o pe

Candra să plângă în hol. Venise singur cu mașina, constată ea când o conduse în josul străzii, unde își parcase Mercedesul. Vecinătatea nu era cea mai bună, ca zonele rezidențiale care începeau să apară, dar niciuna unde nu-ți puteai lăsa o astfel de mașină afară în stradă fără să ți-o găsești demontată în următoarele zece minute.

Erau amândoi tăcuți, în timp ce el descuie mașina și-i deschise portiera. Sweeney intră, încercând să se gândească ce să spună. Tocmai aflase mai multe despre Candra, inclusiv motivul divorțului, lucruri pe care n-ar fi dorit să le știe. Era puțin zdruncinată, dar mai mult pentru Richard decât pentru ea.

Richard intră cu mașina în trafic și spuse răgușit, după un alt minut de tăcere:

— Îmi pare rău. Știu că unul dintre motivele pentru care nu ai vrut să avem o legătură a fost tocmai acela de a evita asemenea scene.

— Nu a fost greșeala ta; a fost a ei.

Semaforul din fața lor trecu pe verde. Sweeney se uită în jos, la mâinile ei.

— Și mie îmi pare rău. Pentru... pentru avort. Nu am știut. L-a făcut în urmă cu vreo doi ani. Eu nu am aflat decât imediat după mutarea ta în oraș. Am scos-o pe loc din vilă și a doua zi am depus actele de divorț.

— Vroiai copii? Proasto, își spuse singură. Sigur că vroia copilul, chiar și după, altfel nu ar fi fost atât de distrus aflând despre avort.

— Nu atunci. Nu cu ea. Sarcina ei a fost un accident. Dar odată ce rămăsese – era altceva. Exista. Era copilul meu.

Sweeney nu se putea imagina să fie soția lui Richard și să

facă un avort. Ea nu se gândise niciodată la copii decât în raport cu ea însăși, punct. Mai ales nu și-l putea imagina pe tatăl ei făcându-și griji pentru se întâmplase cu toții copiii lui, născuți sau nu.

— Cum ai aflat?

— Ea mi-a spus. Ne certam, ea *era* băută – și *mi-a* spus.

Cel de al doilea semafor se făcu verde în timp ce se apropiau de el. Richard îi aruncă o privire.

— Cred că de acum înainte o să am mereu nevoie de tine în mașină.

Înțelegând că el vroia să schimbe subiectul, Sweeney se relaxă, lăsându-se pe spate, pe banchetă.

— Unde mergem?

— La un mic local pe care-l știu, nimic de fițe.

— Bine. Mie nu-mi prea plac fițele.

Localul se afla pe partea cealaltă a râului New Jersey. Ajunseră acolo prin tunelul Holland, în timp record, ceea ce o făcu pe Sweeney să se simtă ușor mândră. Dacă Richard se îndoise cumva asupra relației ei cu semafoarele, acum nu mai putea.

Găsiră un separeu în localul care nu se schimbase prea mult din anii '50. Peste ouă și cafea, Sweeney spuse:

— Am crezut că galeria era a Candrei.

— Ea o conduce. Eu o dețin.

— Aveai de gând să cumperi una din picturile mele din propria ta galerie? Și să plătești comision?

Richard ridică din umeri.

— În cazul în care Candra nu semnează hârtiile până la data stabilită și eu păstrez galeria, nu mai există niciun comision. Dar va semna. Este în interesul ei.

— Și dacă nu? A fost furioasă că te-a văzut cu mine și ar putea face divorțul foarte dificil.

— Atunci aș distruge-o. Nu o să mai rămână cu nimic și știe asta, spuse Richard calm.

Lui Sweeney îi trecu o idee prin cap.

— Mă întreb de ce venea la mine?

— Nu este proastă și mă cunoaște bine. În ziua aceea, la galerie, a văzut imediat că mă interesai. În urmă cu câteva zile a venit acasă la mine și mi-a făcut o ofertă: dacă eu măresc suma stabilită, ea nu o să împiedice vânzarea lucrărilor tale. Și nu i-a plăcut contraoferta mea.

— Îmi pot imagina.

Și chiar putea; Richard poate fi un dușman periculos.

— Dar totuși, de ce a venit la mine?

— Să te roage să mă convingi să cresc suma prestabilită.

— Atunci de ce a fost atât de șocată să ne vadă împreună, dacă bănuia deja că există ceva între noi?

— Până acum, bănuia doar. Și a crede că mă interesează persoana ta nu este același lucru cu a ne vedea împreună, la ora asta matinală, ieșind din apartamentul tău.

Ca să nu mai spună că prezența lui îi zădărniciise Candrei planul de a-i cere lui Sweeney ajutorul. Sweeney spuse:

— Ți-am îngreunat mult situația, da?

— Prin faptul că exiști? Da, mi-ai îngreunat-o.

Richard o privi peste masă.

— Mă ții treaz nopțile, îmi faci griji, mă înnebunești.

Sweeney îi împunse piciorul cu pantoful.

— Vorbesc serios.

— Și eu, *Sweetie*.

Se încruntă la el, amuzată.

— Îmi pronunți numele nostim. Ce-i faci?

— Nimic.

Decizând că nu va mai scoate nimic de la el acum, Sweenie se uită afară pe fereastră, studiind o vreme chipurile. Un bătrân încovoiat, cu smocuri de păr în urechi și în nări, mergea ținând de mână o fetiță vorbăreată, cu o rochiță de vară, galbenă și o coadă de cal țanțoșă. Zâmbetul indulgent de pe chipul lui striga „bunic.” Sau poate „străbunic.” Urmă o femeie cu un bebeluș în sacul de pe spate. Pășea ca și cum ar fi vrut să cucerească lumea și de marginea sacului din spate legase un balon roșu și mânuța dolofană a copilășului reușise să apuce ața; se uita minunat la balonul care sărea în sus și în jos la fiecare mișcare a lui. Avea ochișorii rotunzi, buzele erau un arc roșu perfect și părul lui de culoarea porumbului stătea drept în sus, ce păpădia. Sweenie îi privi până când ieșiră din raza ei vizuală.

Se ocupă o vreme de ouă, apoi pufni când își aminti ceva.

— Ce e? o întrebă Richard și se minună cât de repede deprinseseră comunicarea stenografică a vechilor cupluri.

— Țărăncuțe din sud, arse de soare, băutoare de bere; spuse ea și amândoi începură să râdă.

Candra nu se putea opri din plâns, deși știa că era o prostie asta. Chemă un taxi care să o ducă la galerie, plângând în hohote tot drumul. Taximetrul o privea toi timpul prin retrovizoare, dar nu știa prea multă engleză și oricum ea stabilise de mult să nu intre în vorbă cu taximetriștii.

Avea o batistă în poșetă, dar care nu era potrivită pentru munca de restaurare, necesară. Își presă ochii în loc să și-i șteargă, să nu-și distrugă restul de fard, dar afurisitele de

lacrimi continuau să curgă.

Să-l ia naiba. S-o ia naiba pe Sweeney. Să-i ia naiba pe amândoi, pentru că arătau așa... Așa împreună. Nu-și imagina că tocmai Sweeney, din toată lumea, putea fi atât de șmecheră și de falsă, sau că putea minți atât de eficient. Când își aminti telefonul pe care i-l dăduse lui Sweeney în dimineața de după fiascul cu McMilian, simți cum arde de umilință. Probabil că Richard era cu ea, atunci; poate că tocmai se dăduseră jos din pat, iar după telefon, râseseră de ea.

Candra suferea într-un fel în care nu crezuse niciodată că poate suferi. Până acum, deși știa că îl pierduse, parcă tot mai era al ei, pentru că nimeni altcineva nu-i luase locul. Acum i-l luase cineva și știa, definitiv și irevocabil, adânc în sinea ei, că pentru ea, Richard era dus. Ea îl pierduse, îl alungase și știa că niciodată nu va mai iubi pe nimeni așa cum îl iubise pe el. Cum încă îl mai iubea. El fusese cea mai puternică persoană pe care o cunoscuse vreodată și nu se putea împiedica să nu îl admire chiar și acum, când această putere se întorsese împotriva ei. Oare Sweeney era capabilă să înțeleagă, să aprecieze ce avea, sau era atât de al naibii de neexperimentată încât habar nu avea?

Această lipsă de experiență a fost ceea ce l-a atras pe Richard la ea, desigur, pentru că Dumnezeu, nu avea deloc stil, iar conversația ei friza adesea absurdul. Chiar și el recunoscuse asta. Candra nu putea înțelege ce vedeau bărbații la ea, dar până și Kai spusese că Sweeney era „trăsnet”. De drăguță era destul de drăguță, dacă puteai trece cu vederea faptul că adesea avea vopsea în păr și nu știa în ce zi a săptămânii se afla.

Nu-și putea imagina cum putea Richard să găsească

atrăgător așa ceva. El era atât de organizat, atât de logic și de orientat spre muncă, încât putea jura că în două zile Sweeney o să-l înnebunească și o să-l facă să se sature de ea.

Își simți unghiile intrându-i în palmă. Astăzi, Sweeney... strălucea. Candra închise ochii amintindu-și șocul avut când ieșise din lift și-i văzuse pe Richard și pe Sweeney împreună. Sweeney avea privirea unei femei care fusese temeinic și sincer iubită în noaptea trecută și poate și în dimineața asta – și după cum îl știa ea Richard, de mai multe ori, în timpul nopții.

Candrei nu-i venea să creadă cum se făcuse de râs în halul ăsta. Să strige ca o mahalagioaică, *să plângă*, Dumnezeuule Mare. Richard știa de ce venise ea aici, desigur. Acum nu mai avea nicio șansă să ajungă la Sweeney și nici ca Sweeney să vrea să o mai asculte, după scena asta. Își ratase ultima șansă să poată modifica suma stabilită. Acum singura ei speranță era Carson, dar se părea că tipul trebuia puțin împins din spate.

Când ajunse la galerie, Kai tocmai o deschisese; încă nu apăruse niciun client, slavă Domnului. Plăti taxiul și intră repede în galerie, până să nu fie văzută de cineva cunoscut.

Kai se holbă la ea, cu sprâncenele ridicate.

— O dimineată grea? o întrebă el mios.

— Du-te naibii. Trecu pe lângă el și intră direct în biroul ei, își luă trusa cu cosmetice de pe birou și se duse în baie. Se înfioră când se privi în oglindă. Avea fața plină de pete, nasul roșu și ochii ca de raton. Trebuia să se demachieze complet și să-și refacă fardul, dar nu avea nicio cremă la ea. Făcu ce putu cu șervețele de hârtie și-și aplică pe ochi și pe față comprese reci, ca să i se retragă umflăturile și să-i revină culoarea.

Kai intră exact când își aplica fondul de ten.

— Mă lași? izbucni ea.

El îi ignoră protestul și se propti cu spatele de dulăpior, încrucișându-și brațele peste piept.

— Haide, haide. Ce-a mai făcut Richard?

— Ce te face să crezi că este vorba de Richard? își suflă nasul și aruncă șervețelul ia gunoi, apoi își repară dârele.

O privi scoțându-și pudra compactă și pudrându-se.

— Pentru că de un an deja te face să dansezi cum îți cântă el iar tu faci câte o criză de fiecare dată când lucrurile nu merg așa cum ai vrea tu.

— Eu nu „dansez cum îmi cântă el” și nici altcineva, spuse ea furioasă.

— Firește că nu, scumpo.

— Eu nu sunt scumpa ta și să nu uiți asta. Tu nu ești decât un amant ocazional.

— Ei, ei, suntem furioasă rău, nu? Precis a refuzat să rediscute aranjamentul.

Se roti brusc spre el, cu gura strâmbată de furie.

— De unde știi tu despre aranjament?

— Ai primit un mesaj pe robot, de la avocata ta. Te sfătuiește insistent să semnezi hârtiile cât mai repede, până nu pierzi totul și nu o să mai ai din ce-o plăti. Nu a spus-o chiar cu cuvintele astea, desigur, dar asta este ce ți-a dat de înțeles.

— Cum îndrăznești să-mi ascuți mesajele?!

Vorbise ca o fecioară din perioada victoriană și o cuprinse dezgustul.

— Era pe telefonul tău de la birou, scumpo, nu pe telefonul tău de acasă. Poate c-ar trebui să-ți instruiști avocata să nu-ți mai lase mesajele personale la serviciu – presupunând că o să mai fi pe aici, vreau să spun.

— Dacă eu o să mai fiu, poți paria că tu, nu, frumușelule, spuse ea sardonice, deschizând ușa.

— Ieși afară!

El ieși, cu o expresie bosumflată pe chipul lui frumos. Candra inspiră adânc, luptându-se cu nevoia imperioasă de a se așeza pe closet și a începe să urle. Trebuia să-și recapete controlul. Stricase totul în dimineața asta din cauză că se lăsase pradă emoțiilor, iar acum va trebui să-l împace pe Kai. Nu prea avea ea chef de sex, acum, dar probabil că de asta va fi nevoie ca să-l facă să-i treacă.

Inspiră adânc de câteva ori și când se simți din nou calmă, își reluă machiajul. Când termină, se studie critic în oglindă și-și mai aplică ceva pudră peste pete. Așa. Machiajul nu era perfect, dar știa că încă arăta mai bine decât majoritatea femeilor, după o zi întreagă petrecută la salon.

Trebuia să o sune pe Olivia; fusese o proastă că amânase semnarea hârtiilor, în speranța că poate totuși va mai recupera ceva din ce-i dedusese deja Richard. Nu reușise. Acum trebuia să accepte. Sigur, Richard știusese că ea se va înfuria și va protesta împotriva condițiilor, dar că până la urmă le va accepta; nu-i lăsase altă variantă. Richard nu jucase doar dur și ea știa asta. Richard era genul de bărbat care spunea răspicat ce avea de spus, ticălosul.

Aproape că îi veni din nou să plângă, dar inspiră adânc și-și controlează impulsul. Mergând repede, intră în biroul ei, închise ușa și-și sună avocata.

— Stabilește o întâlnire, spuse ea calm. O să semnez. Presupun că acțiunile punitive vor înceta de îndată ce-l vei suna pe Gavin Welles?

— O să mă asigur că așa va fi, dacă nu pot obține o întâlnire

pentru astăzi. Vor trebui refăcute hârtiile, ceea ce va lua ceva timp, așa că poate o s-o fixez pentru mâine.

— Mâine o să fie perfect, spuse Candra. Sigur că trebuia făcută o nouă înțelegere, care să reflecte deducerea din suma convenită inițial. Nu se îndoia că Richard își sunase deja avocatul, instruindu-l să refacă documentele, care să conțină noua condiție în legătură cu Sweeney. Asta nu va fi trecută în înțelegerea de partaj, dar se va ajunge la un fel de înțelegere legalizată, care să-i permită lui Sweeney să-și rezilieze contractul cu galeria.

După ce închise cu Olivia, Candra căută în agenda Rolodex numărul lui McMilian. Răspunse, firește, o subretă.

— Senatorul s-a întors de la Washington?

— Da, doamnă, s-a întors. Pot să-i spun cine-l caută?

— Candra Worth.

Nu avea rost să-și ascundă identitatea. Așa avea chiar șanse mai mari ca el să preia legătura; nu că i-ar fi plăcut, dar trebuia.

Rămase pe fir vreme de câteva minute, suficient de mult ca să înceapă să se enerveze, când în sfârșit auzi vocea bogat modulată a lui Carson, doar că astăzi nu era chiar atât de modulată. Suna mai curând tensionată, își spuse ea cu satisfacție. Bine. Asta însemna că era îngrijorat.

— Ce vrei? spuse el abrupt.

Candra reuși un râs degajat. De fapt, se simțea bine să fie cea care deținea controlul, așa, ca o schimbare.

— Zău, Carson, ce întrebare prostească.

— Nu e ușor să strângi toți banii ăștia, în lichidități.

— Cât de dificil poate fi? Vinde câteva acțiuni, transformă în numerar câteva obligațiuni, intră în câteva conturi. Nu mă

poți duce de nas cu scuza asta. Dacă mâine după-amiază nu ai banii, în The Washington Post de poimâine va apărea o fotografie. Ce zici, pe care să o aleg? Pe cea în care tragi pe nas, cred eu.

— Vreau să știi că această convorbire este înregistrată, spuse el cu satisfacție în glas. Ești înregistrată acum pentru încercare de șantaj. Ce zici, șantajul este un delict? Eu cred, draga mea, că acum avem amândoi probleme.

— Oare?

Candra își spuse că lui Carson nu i-ar fi stricat să fi luat câteva lecții de negociere de la Richard. Să pui condiții care să nu poată fi suportate de celălalt și să nu dai înapoi. Era o tactică brutal de eficientă.

— Cred că tu nu înțelegi situația în care mă aflu. Dacă nu primesc banii, pierd totul, așa că puțin îmi pasă ce-ai înregistrat tu. Cred că ai auzit de vechea zicală despre oameni desperați și măsuri desperate, nu?

— Băga-te-aș...

— Ei, ei, haide să fim civilizați.

Îi ajunseseră scenele din ziua de astăzi.

— Civilizați, pe dracu'. Carson respira greu, sunetul reverberând în urechea ei.

— Recunoaște, Carson; singurul mod în care îți poți folosi înregistrarea asta este dacă pozele vor fi făcute publice, dar atunci va fi prea târziu pentru tine. Și ai putea trage apa după cariera ta. Vom pierde amândoi, dar dacă nu apari cu banii, eu oricum am pierdut, așa că de ce să nu te trag și pe tine după mine? Vocea ei era stăpânită, controlată. Și vorbea serios.

Și el știa asta. Mai respiră adânc de câteva ori, înainte de a accepta inevitabilul.

— Bine și du-te dracului. Dar mâine e prea devreme. Îmi trebuie cel puțin două zile să strâng bănetul ăștia.

— Poimâine, atunci, dar nicio zi mai mult.

La biroul lui, Kai zâmbi și-și potrivi cu grijă momentul în care să se deconecteze, ca să coincidă cu al Candrei, pentru ca ea să nu vadă că lumina de deasupra liniei ei stătea o secundă prea mult aprinsă. Își perfectase arta trasului cu urechea în toți acești ani cât lucrase pentru ea, doar ca să fie stăpân pe situație. Desigur, ea credea că deținea controlul, dar asta doar pentru că el îi permisesese să creadă asta.

Deci târfa asta mică își încerca mâna cu un șantaj. Nu trebuia să fie surprins, pentru că știa că Richard o pusese într-o situație dificilă și Candra nu era femeia care să poată trăi fără bani.

Când ea va semna înțelegerea de divorț, galeria va deveni a ei. Probabil că îl va concedia, așa cum îl amenințase. Totul mergea bine cu ea atâta vreme cât el își ținea gura închisă și i-o trăgea ca lumea în pat, dar obosise să mai fie curva ei.

Candra ieși din birou, numai zâmbet.

— Scumpule, spuse ea venind la biroul lui și punându-i ușor o mână pe ceafă, îmi pare rău că te-am repezit. Ai avut dreptate; am avut o ceartă cu Richard și mi-am vărsat focul pe tine.

Acum o să-i ofere sex ca să-l împace, își spuse el cinic.

Își plimbă ușor degetele prin părul lui.

— Pot face ceva pentru tine ca să te împac? Tonul ei era degajat, glumeț, seducător.

Kai se ridică, îndepărtându-se de atingerea ei.

— Nu e nevoie, spuse el cât mai politicoasă, l-ar fi acceptat

oferta dacă nu ar fi avut o întâlnire în timpul pauzei de prânz și trebuia să fie proaspăt, pentru asta. Păcat, își spuse el. I-ar fi făcut plăcere să se poarte dur cu ea, poate chiar mai dur decât i-ar fi plăcut ei.

— Nu face pe bosumflatul, scumpule; nu-mi place.

Kai ridică din umeri, dezinteresat.

— Nu am dispoziție pentru asta.

— Prostii, tu ai întotdeauna dispoziție.

— Poate că încep să devin dificil, spuse el și o urmări cum se înfurie. Candrei nu-i plăcea să fie respinsă. Era într-adevăr o femeie frumoasă, își spuse el, atât de frumoasă încât reușea întotdeauna să aibă bărbatul pe care și-l dorea. Respingerea lui Richard o deconcertase, zgâlțâindu-i buna părere despre sine, iar acum, umilul ei asistent îi refuza oferta. Lumea ei începea să se clatine.

— Atunci savurează-ți îmbufnarea, spuse ea cu buzele strânse. Ah, apropo. Adu înapoi de la înrămat ultimele pânze ale lui Sweeney. De acum înainte nu-i mai expunem lucrările.

— Ei, nu! Interesat de această nouă situație, Kai își ridică sprâncenele. Păcat, pentru că ultimele ei lucrări sunt mai bune decât tot ce a făcut până acum. Care e problema?

Unghiile perfect manichiurate băteau darabana în biroul lui.

— Doar o complicație, l-am găsit pe ea și pe Richard împreună, azi-dimineață.

Oho! Kai își dădu capul pe spate și râse. Nu era prea politic ce făcea, dar imaginea era delicioasă.

— Deci asta ți-a ciufulit penele! l-ai prins făcând chestia aia urâtă?

Kai vedea că reacția lui o enerva.

— Tipul lucrează repede. Eu nu aș spune despre Sweeney că

e o pradă ușoară, deci s-a străduit ceva omul, ca s-o aibă.

Kai spuse cuvintele admirativ, știind că asta o va înfuria pe Candra.

— De fapt, nici eu n-aș avea nimic împotriva s-o călăresc puțin.

— Eu nu văd ce te-ar putea atrage la ea, spuse Candra aspru.

— Te referi la altceva decât la ochii ăia albaștri, mari și la părul ăla? Și înaintașii ei sunt super. Nu sunt prea mari, dar nu atârnă, iar fundulețul ei e frumușel foc...

— Nu am nevoie de un inventar, izbucni Candra răsucindu-se în loc și intrând înapoi în biroul ei. Kai râse încetișor. Era excitat, constată el. Îi plăcea să o tachineze pe Candra și invocând trupul lui Sweeney, imaginându-și-o goală, se excitase.

Păstră această căldură plăcută toată dimineața, chiar și în timp ce însoțea câțiva turiști din Omaha, care vroiau ceva „artă adevărată”, spuneau ei, să o ducă în Nebraska. Știind instinctiv ce anume nu le-ar plăcea, îi îndepărtă din dreptul abstractului și modernismului și zâmbi în sinea lui când le arătă ultima pânză pe care o mai avea Sweeney în galerie. Candra ar fi furioasă dacă tipii ar cumpăra-o.

Spre încântarea lui, o cumpărară.

La douăsprezece treizeci ieși din galerie și merse pe jos cele unsprezece blocuri până la el acasă. Un hotel ar fi fost mai potrivit, dar femeia cu care se întâlnea se temea să nu fie cumva recunoscută. Îi dăduse cheia și știa că ea îl aștepta. Probabil că o să întârzie la galerie, își spuse el.

Femeia era prudentă; încuiase ușa la loc. El ciocăni o dată și așteptă să se întunece vizorul când ea își va fixa ochiul în dreptul lui. Ea îi deschise ușa.

— Kai, scumpule, ai întârziat.

Kai zâmbi. Ea își scosese deja hainele și își pusese halatul lui, cel pe care el nu și-l punea niciodată, dar îl păstra, pentru că femeile păreau să creadă că arătau sexi în el. Cordonul era legat larg, firește și halatul se deschidea exact cât să arate cea mai mare parte dintr-un sân. Care era în formă bună pentru o femeie suficient de bătrână ca să-i fie mamă. Inutil de spus câte liftinguri și câte și mai câte nu-i făcuse chirurgul estetician.

— Arăți minunat, spuse el luând-o în brațe și desfăcându-i halatul, împingându-i-l pe după umeri. Margo McMilian își arcui trupul slab, cum cerea moda, oferindu-i sânii și Kai se comportă cum era de așteptat.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Afurisita aia de pictură o chema. Sigur, nu era nimic atât de direct ca „Ei, Sweeney, Sweeney, Sweeney”, dar totuși nu și-o putea scoate din minte.

Avusese o după-amiază minunată. Micul dejun cu Richard fusese atât de relaxant încât reușise să-și scoată din minte scena cu Candra. Nu era o prostuță să nu-și dea seama că asta și intenționase *Richard*. *Era aproape* nefiresc felul cum părea el să-i citească fiecare stare de spirit și să anticipeze exact ce vroia ea, iar ea nu reușea să înceteze să se minuneze de grija lui. Existența cuiva, care să aibă grijă de ea, era o noutate atât de mare încât vroia să savureze fiecare clipă.

După ce Richard o adusese acasă de la restaurant și o lăsase la intrarea în clădire, cu un sărut rapid, domestic, pe buze și cu stabilirea viitoarei întâlneri pentru micul dejun de mâine,

Sweeney intrase fredonând în apartament. Momentul Candra, în ciuda jenei și urâteniei lui, fusese o ușurare pentru ea. Îi va fi mult mai ușor acum să rupă legăturile cu galeria și cu Candra, fără regrete. Își notă în minte să sune la galerie și să aranjeze să-și ia înapoi ultimele pânze pe care le lăsase acolo acum trei zile, ca și pe cele mai vechi, dacă și câte mai rămăseseră.

Apoi se apucă de pictat.

Pentru prima oară de multă vreme, picta cu bucurie. Nu își făcea probleme că nuanțele erau prea exuberante ca să fie reale; se lăsa pur și simplu pradă instinctului. După ce făcu o schiță rapidă în cărbune și o șterse astfel încât să rămână doar conturul, se pierdu în crearea unui bebeluș durduliu, cu părul ca păpădia, uitându-se fascinat în sus, la un balon roșu, strălucitor. Se jucă puțin cu tehnica, netezind complet și amestecând culorile pe care le folosisse pentru bebeluș, astfel încât acesta căpătă realismul unui instantaneu fotografic. Totul în jurul lui, însă, era o explozie de culori și de mișcare, intensificate, ușor exagerate, astfel încât lumea înconjurătoare să devină un loc fantastic, implorând să fie explorat.

Tehnica pe care o folosisse pentru copil îi aminti de pantofi. Folosisse aceeași tehnică realistă când pictase pantofii. Își pierdu forța de concentrare, se dădu mai în spate și își șterse mâinile pe o cârpă, încruntându-se în timp ce se uita la cealaltă pânză. Nu vroia să se gândească la ea, dar toate sentimentele ei anterioare legate de pânza asta îi reveniră tumultuos în minte, ca o apă care-și căutase o crăpătură într-un dig, să poată țâșni pe acolo.

Femeia căreia îi aparțineau picioarele și pantofii era moartă sau va muri în curând. Sweeney știa asta cu fiecare fibră a

corpului ei. Teoria că aceste picturi erau declanșate de moartea cuiva cunoscut ei era destul de firavă, pentru că nu avea decât o singură întâmplare pe care să și-o bazeze, dar știa, instinctiv, că se afla pe pista corectă. O cunoștea pe femeia aceasta, dar poate că nu murise încă, poate de aceea Sweeney nu terminase tabloul, nu-i dăduse un chip, femeii. Dacă s-ar putea grăbi să termine pictura, să anticipeze viitorul, poate că ar reuși să facă ceva ca să împiedice moartea femeii. Să o avertizeze să nu traverseze strada, poate. Încă nu existau suficiente detalii în tablou care să-i dea o idee asupra locului, nici măcar dacă era un interior sau un exterior, dar dacă ar putea termina tabloul *conștientă*, în loc să aștepte muza nopții să o pună în mișcare...

Responsabilitățile acestui nou dar al ei o izbiră ca un autobuz în plină viteză. Da, un *dar*. Nu un inconvenient, deși era al naibii de stresant. Nu o povară, deși putea fi chinuitor. Din cine știe ce motiv, ea se schimbase sau fusese schimbată și i se oferiseră daruri. Luminile semafoarelor, plantele luxuriante, abilitatea de a intui răspunsurile la un show la televizor, chiar și faptul că vedea stafii – toate acestea fuseseră un preludiviu, un fel de construcție spre asta. Era ca și cum i se deschisese încet, încet, o ușă spre o altă lume, pentru că dacă totul s-ar fi năpustit dintr-o dată asupra ei, poate că nu ar fi fost capabilă să-i facă față.

Poate că ușa încă nu era deschisă de tot. Pe Elijah Stokes îl pictase după. Pe când această nouă pictură, era convinsă de asta, anticipa viitorul. Pe măsură ce ușa se va deschide mai larg, pe măsură ce va vedea mai mult din această nouă lume, darurile ei se vor extinde. Va putea preveni oamenii, le va putea împiedica moartea. Nu știa care îi vor fi limitele, pentru

că acestea păreau să se extindă într-una. Probabil că acest dar nu se va limita la cei pe care-i cunoștea; poate că mai existau și alte daruri care așteptau să se manifeste.

Ea nu dorise asta. Ea fusese cât se poate de mulțumită în lumea ei, izolându-se de ceilalți și nepermițând nimănui să o atingă. Știa că analiștii vor spune că în copilărie învățase să se protejeze distanțându-se mental de oamenii din lumea ei și știa că vor avea dreptate. Dar schimbarea o deschisese, o făcuse să vadă cu adevărat lumea, o făcuse să simtă și nu credea că s-ar mai întoarce la vechiul ei mod de a fi, chiar dacă ar putea. Acum exista Richard; nu știa ce anume simțea pentru el; se temea chiar să încerce să dea un nume sentimentelor, dar știa că viața ei ar fi mai săracă fără el. Exista această pasiune care creștea în ea, pasiune pe care el o alimenta grijuliu și ea nu va mai putea fi niciodată fericită dacă nu descoperea întreaga putere a acesteia.

Nu exista drum înapoi. În loc să se lupte cu schimbările, sau cel puțin să încerce să le ignore, ar trebui să se deschidă experienței. Pentru prima oară în viața ei, ar trebui să *trăiască*.

Oricât de mult îi plăcea pânza cu bebelușul și balonul, nu se mai putea concentra asupra ei. Cu coada ochiului putea vedea cealaltă pânză. Așteptând. Așteptând noaptea, când somnul doboră toate barierele mentale, sau poate doar... așteptând. Poate că o putea face acum.

Se apropie de șevalet așa cum cineva s-ar apropia de un șarpe, atentă, gata să o ia la fugă. Inima îi bubuia și respirația ei era rapidă și superficială. Ce nu era cum trebuia? Nu era decât o pictură, chiar dacă una ciudată. Bine, fie, poate nu chiar *doar o* pictură, dar nici șarpe nu era. Ea cunoștea arta, cunoștea tehnicile, știa cum să reducă la scară și cum să obțină

proporțiile corecte și umbrele și cum să realizeze perspectiva, cum să manipuleze lumina din grosimea vopselei, cum să lumineze mai mult sau mai puțin, prin alegerea culorilor. Cum pictura era mediul în care acest dar particular se putea exprima, poate că putea studia tabloul strict din acest punct de vedere: să-l studieze strict sub aspectul meritelor lui artistice și să îl lase apoi în pace.

Da. Putea face asta. Calmul se pogorî asupra ei. Inspiră adânc de câteva ori și se forță să studieze obiectiv compoziția.

Compoziția și proporțiile erau corecte. Poziția piciorului femeii sugera că tocmai ar fi căzut. Pantoful de lângă el trebuie să fi ieșit din picior în momentul căderii. Erau niște escarpeni negri frumoși, cu tocuri de aproape opt centimetri și lumina strălucea pe pielea de calitate. Dar ceva nu era în regulă cu ei, își spuse ea încruntându-se. Era ceva cu pantofii ăștia. Lipsea ceva.

Habar n-avea ce putea fi. Toate părțile principale ale pantofilor erau acolo: tocul, talpa, căputa. *Desigur*, existau modele și decorații infinite pe care cineva le putea aplica la un pantof. Poate că asta putea fi ceva ce să adauge în somn, când era deschisă spre sugestii.

Pantoful bărbatului o tulbura, nu pentru că se afla doar acolo, ci din cauza modului în care era poziționat. Bărbatul părea să se uite în jos, la femeie. Era prea aproape. Un martor nu ar fi fost atât de aproape. Cineva care s-ar fi repezit să-i acorde ajutor, ar fi îngenunchiat lângă ea. Un polițist... Unde ar sta un polițist? Un investigator ar îngenunchia lângă ea, își spuse Sweeney. Medicii ar sta în genunchi. După felul în care era poziționat pantoful acesta, bărbatul se... se uita pur și simplu la ea.

El o omorâse.

Gândul îi venise ca un fulger, electrizant în siguranța lui. Picta o scenă de omor.

Se repezi la telefon, să îl sune pe Richard. Când Richard îi răspunse, îl întrebă fără preambul:

— Elijah Stokes a fost omorât?

Richard ezită.

— De ce mă întrebi?

Sweeney strânse tare telefonul.

— Eu cred că povestea asta cu pantoful este începutul unei scene de omor. Nu încerca să mă protejezi sau să-mi ridici moralul; spune-mi doar adevărul, a fost omorât? Ai văzut ceva în tablou, care să-mi fi scăpat mie? De aceea l-ai contactat pe fiul lui?

— Da. Ascultă... am diseară un dineu de afaceri, dar îl anulez și vin ia tine.

— Nu, nu face asta. Sunt bine, mă gândeam doar intens, în plus, lucrez.

— În regulă.

Sweeney se încruntă. A avea în vedere sentimentele altcuiva când vroia să lucreze, era ceva nou pentru ea.

— Te-am supărat cu asta?

— Firește că nu.

În glasul lui simți o undă de tandrețe.

— Bine. Sweeney inspiră adânc.

— Ce te-a făcut să crezi că domnul Stokes a fost omorât? Ce anume ai văzut?

— Rana de la cap. Nu ai pictat scări iar el zăcea, clar, între două clădiri. Mi s-a părut ca o traumă cauzată de o lovitură cu un obiect contondent.

— „O lovitură cu un obiect contondent”, repetă ea. Acesta nu era limbajul unui profan. Avu senzația incitantă a descoperirii unei fațete a lui Richard pe care nu i-o bănuise.

— Ai studii de medicină?

— Numai în ce privește măsurile de bază de prim-ajutor, de care aveam nevoie pe câmpul de luptă. Pot reduce o fractură simplă, pot reduce o articulație dislocată, pot opri sângerarea. Chestii dintr-astea.

— Dar știi cum arată o traumă cauzată de o lovitură cu un obiect contondent.

— Am văzut așa ceva.

Într-un fel sau altul, Sweeney absorbise suficiente informații despre armată ca să știe că, în general, doar medicii făceau o astfel de pregătire. Sigur, informațiile ei veneau din cărți și din filme, deci impresia ei putea fi greșită. Iar un medic trebuie să aibă o pregătire cu mult mai extinsă decât ce îi descrisese Richard.

— De fapt, în ce fel de armată ai fost? îl întrebă ea curioasă.

— În Armata Statelor Unite, spuse el, din nou amuzat. Parcă îi vedea buzele curbându-i-se. Dar am fost într-o unitate specială. Am fost ranger.

Auzise ea despre trupele de comando din păduri. Auzise despre Rangerul Singuratic. Mai departe, banca de date despre rangeri, a memoriei ei, era goală.

— Experiența mea militară este destul de limitată. Ce fac rangerii?

— Poartă berete negre, chiar foarte frumoase.

— Altceva.

— Chestii dure. Este o organizație de infanterie, specializată.

— Specializată în ce?

Richard oftă.

— În raiduri.

— Raiduri.

— Parc-ai fi un papagal.

— Ai fost într-un *commando*, da?

Vocea ei trăda uimirea. Ea nu văzuse la Richard nimic altceva în afară de blândețe. Nu, nu blândețe. Era un cuvânt greșit. Sensibilitate era mai potrivit. Și mai precis. Dar văzuse și cum putea el afecta oamenii doar cu o privire, văzuse cât de ușor îl dominase pe senatorul McMilian.

— Da, se poate spune și așa, da. Scumpo, am treizeci și nouă de ani. Am ieșit din armată acum cincisprezece ani. Ce am făcut atunci, nu mai contează.

— Într-un fel, contează. Ai știut cum arată un traumatism cranian provocat de un obiect contondent, ai știut să pui întrebări. Iar în ce mă privește, a ști că domnul Stokes a fost omorât, îmi oferă o nouă perspectivă asupra pantofilor mei. Cred că ucigașul stă în picioare deasupra ei și se uită în jos, la ea.

Richard îi urmă ușor logica.

— Din cauza poziției pantofului bărbătesc?

— Dacă tipul s-ar fi aflat acolo ca să o ajute sau pentru investigații, nu ar fi stat în genunchi, lângă ea? Un martor nu ar sta atât de aproape. Încerc să lucrez la pânză cât sunt trează, să văd ce se întâmplă. Eu nu cred că a murit, încă; eu cred că surprind ceva ce se va petrece în viitor, de aceea pictez doar puțin câte puțin. Dacă aș putea termina pânza, ca să văd cine este, atunci i-aș putea, zic eu, împiedica moartea.

Richard spuse cu multă blândețe:

— Nu cred că vei reuși s-o termini înainte.

Cuvintele calde se încolăciră în jurul ei ca niște brațe tandre.

— Dar trebuie să încerc, șopti ea cu beregata dintr-o dată sugrumată. Înghiți. Refuza să plângă în fața lui. Când plângea, atunci vroia s-o facă pentru ceva cu adevărat important, cum ar fi starea de frig.

— Știu. Ai un creion?

Sweeney se întinse după carnețelul și creionul de lângă telefon.

— Dă-i drumul.

Richard îi dictă un număr.

— Este numărul mobilului meu. O să-mi iau mobilul cu mine, diseară. Sună-mă dacă se întâmplă ceva și dacă intri din nou în stare de șoc.

— Câte numere de telefon ai? Până acum sunt trei.

— Ei, dacă vrei mai există și faxul.

— Nu cred că o să-ți trimit faxuri.

El râse și spuse:

— Ai grijă de tine. Ultimele zile au fost grele pentru tine. Nu te lăsa stăpânită de chestiile astea.

— O să am grijă, promise ea și reveni în atelier, încălzită de ușurința cu care comunicaseră. De senzația de a fi legată de cineva. Indiferent cât de copleșitoare era situația aceasta, ea nu era singură.

Se uită multă vreme la pânză.

Presupunerea că privea o scenă de omor îi schimba perspectiva. Luând un cărbune, schiță sumar poziția trupului femeii, în funcție de poziția piciorului. Iar dacă piciorul drept al bărbatului era *aici*, atunci stângul trebuie să fie *aici*. Nu, era greșit. Unghiul era prea strâns. Avea nevoie de un unghi mai

drept, nu de tot, dar pe aproape.

Știi instinctiv când îl obținu pe cel corect. Degetele i se mișcau repede pe pânză, schițând conturul sumar a două persoane, în jurul detaliilor pe care le pictase deja.

Când termină, tremura, epuizată ca și cum ar fi lucrat zile în șir, nu doar – cât lucrase. Uitându-se afară pe fereastră, văzu că se așternuse noaptea. Nu știa cât era ceasul, dar stomacul îi ghiorăi, atenționând-o că trecuse de mult ora cinei. Îi era puțin frig, dar asta nu era nimic neobișnuit. Eforturile ei nu declanșaseră frigul acela înspăimântător, până în măduva oaselor, cel puțin nu imediat. Nu avea idee cum se va simți peste câteva ore.

Își frecă ochii, apoi își aduse aminte că mâinile ei erau pline de cărbune. Mormăind în barbă, se duse în baie și se uită în oglindă. Petele negre de peste tot pe fața ei nu erau o surpriză. Se spală pe mâini și pe față, apoi se duse la bucătărie.

O supă era bună oricând. Se făcea repede și era fierbinte. Deschise o conservă de supă de pui cu tăiței și și-o încălzi la microunde. Ce mânca oare Richard la cinele de afaceri? se întrebă ea. Mai la obiect, oare se va aștepta vreodată de la ea să-l *însoțească* la cinele de afaceri? Perspectiva nu era una plăcută. Dar se va descurca, decise ea. Dacă va fi nevoie, își va cumpăra chiar pantofi cu tocuri înalte.

Dumnezeule Mare, chestia asta devenea tot mai serioasă. Ar trebui să fugă de ea cât mai repede și cât o țineau picioarele. În loc, însă, continuă să-și soarbă supa de pui cu tăiței și să zâmbească vag, gândindu-se cât de departe ar vrea ea să meargă cu Richard, dacă el ar întreba-o asta.

Făcu un duș și se băgă în pat și se trezi puțin după răsărit, simțindu-se caldă și relaxată. Aproape că era dezamăgită; a sta

întinsă în brațele lui Richard nu era chiar atât de rău, indiferent cât de frig i-ar fi fost.

Rămase întinsă în pat o vreme, savurând căldura. Pătura electrică nu se compara cu Richard, dar trebuia să se descurce și așa. Visă o vreme cu ochii deschiși, zâmbind, când observă că lumina soarelui nu devenea deloc mai strălucitoare.

Se ridică și se uită pe fereastră. Ceața se revărsa asupra geamurilor, albă și ușor luminoasă, ca și cum ar fi fost suficient de subțire ca să permită soarelui să pătrundă prin ea. Lumina se reflecta în mod straniu, umplând toate umbrele din încăpere, așa cum face soarele pe zăpadă.

După care nu-și mai aminti să se fi dat jos din pat. Se îmbracă, punându-și obișnuitele ei șosete groase, tricoul și jeanșii. Cafeaua nu începuse încă să fiarbă – se sculase prea devreme – așa că opri ceasul și porni singură cafetiera. După care se duse în atelier, pentru că lumina asta alburie era prea neobișnuită ca să o scape.

Știa exact ce anume lipsea de pe pantofii escarpen cu tocuri înalte.

Douăzeci de minute mai târziu se dădu înapoi, clipind. Tocurile nu erau pline. O mică bilă de aur forma mijlocul fiecărui toc. Pantofii erau foarte speciali, imposibil de stilizați. Dacă ar fi văzut vreodată astfel de pantofi, și-ar fi amintit.

Și fusta... materialul era mai consistent decât îl schițase aseară. O fustă cochetă. *Neagră*. Femeia purta o rochie neagră.

Într-un colț al minții, o pufni râsul. Erau doar la New York, nu? Ce altceva în afară de negru ar mai putea purta o femeie?

Peste câteva ore, țârâitul telefonului o smulse din transă. Se înfioră și se dădu în spate, o clipă nesigură unde se afla sau ce însemna zgomotul ăsta. Apoi își dădu seama că era telefonul și

alergă să răspundă.

— Ești bine? o întrebă Richard și își dădu seama că ar fi trebuit să-l sune.

— Am fost, spuse ea, confuză, încă. Nu s-a întâmplat nimic azi-noapte. Dar azi-dimineață – am pictat. Efectiv *am știut* cum trebuia să arate pictura. Cât e ceasul?

— Nouă și jumătate.

Lucrase aproape patru ore. Își amintea foarte vag tot intervalul acesta.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Când apăru Richard, Sweeney era înfocolită în pătură, în mână cu o cană de cafea atunci scoasă de la microunde, îi era frig, dar frigul nu era insuportabil, cel puțin nu încă. Richard se aplecă să o sărute, apoi dădu să o ia în brațe, să-i tină de cald.

— Stai. Vreau să vezi mai întâi pictura.

Se duse cu ea în atelier și studiu în tăcere pânza. Scena era grafică în violența ei. Trupul femeii zăcea într-o baltă de sânge, care se scursese într-un covor de culoare deschisă. Rochia ei cochetă, neagră, fusese sfâșiată în bucăți și unul din brațe, cel pe care-l terminase Sweeney, era acoperit cu răni.

Bărbatul care stătea deasupra ei era relaxat, în mâna dreaptă cu cuțitul pe care-l folosisese și care atârna acum pe laterala lui. Începând să lucreze de la pantofi în sus, Sweeney îl completase doar până la talie. Avea pantaloni negri, poate jeanși, deși jeanșii nu se prea potriveau cu pantofii cu model. Sweeney pictase și un început de cămașă neagră.

— Un hoț, poate, își dădu Richard cu părerea, cu vocea

aceea distantă care spunea că întorsese deja butonul pe modul analitic.

— Amândoi sunt în negru, dar ea arată ca și cum ar fi fost la o petrecere. Totuși, pantofii lui nu se potrivesc; un hoț ar fi purtat bascheți, sau orice altceva cu talpă moale.

— Și mie mi s-a părut ceva ciudat cu pantofii. Arată groaznic.

Lui Sweeney nu-i plăcea felul în care pictase picioarele; erau ușor disproportionale. Dar când începuse să se gândească cum să le corecteze, imaginea mentală refuza să se formeze. Poate că era ea prea obosită acum și după ce se va odihni, se va putea concentra.

— Trebuie să termin chestia asta, spuse ea și cu toate că își auzise tonul iritat, nu mai avea ce să facă. Era la un pas de lacrimi. Trebuie să știu cine este.

— Scumpo... Richard o apucă de umeri și o întoarse spre el. Trebuie să accepți că nu vei ști decât după ce se va petrece totul. Așa a fost și cu Elijah Stokes...

— Dar chestia asta, orice o fi ea, devine tot mai puternică. Sau poate că eu devin tot mai aptă pentru ea. Ceea ce pictez eu acum se petrece în viitor, atunci de ce nu s-ar lărgi orizontul, ca să-mi permită să-i văd identitatea până să fie prea târziu?

— S-ar putea să nu mai fie vorba de un jaf care s-a sfârșit prost. Ar putea fi o crimă planificată.

— Și care ar fi diferența?

— Planul poate exista, deja. Dacă ar fi să comit o crimă, aș plănui-o până în cele mai mici detalii. Așa că ceea ce ai surprins tu poate fi un plan care există *acum*, nu în viitor.

Îi aruncă o privire ursuză, mă rog, cât de ursuză și-o putea face când tremura ca frunza.

— Nu fi atât de analitic, îi spuse ea, deși știa că avea dreptate.

— Așa m-am îmbogățit, fiind analitic. Haide; acum tot nu poți face nimic. Când o să termini tabloul, o să ai și fața criminalului. Probabil că pe ea nu o poți salva, dar poți ajuta în alte feluri.

Cu ea ferm agățată de el, Richard începu să se îndrepte spre ușă.

— Mă manipulezi, da? Urăsc să fiu manipulată. Nu fac parte dintre *artistele* acelea temperamentoase, care devin isterice la cel mai mic lucru care nu le merge bine.

— Știu, spuse el liniștitor și zâmbi la privirea feroce pe care i-o aruncă Sweeney.

O instalează pe canapea, în poala lui, cu pătura înfășurată pe după amândoi. Astăzi nu avea de gând să-și scoată cămașa, își spuse ea dezamăgită. Și nici să se întindă alături de ea. Înțelegea; tentația era deja prea mare. Transferul de căldură trupească nu era atât de eficient cu hainele pe ei, dar nici nevoia nu era atât de mare.

O ținu strâns lipită de el, absorbindu-i forța tremurului.

Cu fața îngropată la pieptul lui, Sweeney spuse:

— De data asta nu am crezut că mi se va întâmplă. Eram trează. Lucrasem aseară la tablou și mă simțisem bine, atunci de ce mi-e frig acum?

— Profunzimea implicării, poate, sau durata cât ai lucrat.

Ai încredere în Richard, își spuse ea, să vină cu o explicație rezonabilă, logică, pentru ceva esențialmente illogic. Cel puțin el o lua în serios și nu spunea că avea simple atacuri de panică sau că era isterică. O credea, în ceva ce ei însăși îi venea greu să creadă.

Rămase tăcută o vreme, lăsându-i căldura să-i intre în piele și simțind cum începe să devină somnoroasă, pe măsură ce se încălzea tot mai mult. Cu perspectiva asta în fața ei, accesele severe de frig nu mai erau un lucru atât de rău. Amintirea dății când el o dezbrăcase și se dezbrăcase – până la chiloți, îi făcu sânii să i se întărească și îi provocă o durere, adânc înăuntru. Poate, își spuse ea răutăcios, dacă ar amâna să-l cheme până când îi va fi cu adevărat, cu adevărat frig, el ar mai face asta. Își simți tot trupul înroșindu-i-se, amintindu-și explozia de plăcere pe care o experimentase frecându-se doar de el. Mai vrea asta. Cât mai des.

Stând în poala lui, descoperi ea, nu era cu mult mai bine, din punct de vedere al tentației, decât dacă ar fi stat întinși unul lângă altul. O dureau de o nevoie fizică teribilă, care o scutura cu intensitatea ei. Îi simțea în coapsă erecția tare ca piatra și numai categorica determinare o oprea să nu se răsucească astfel încât să ajungă pe ea. „Categorică” îi descria foarte bine determinarea. Care însă era foarte subțire și continua să se subțieze cu fiecare zi.

Richard îi înlătură părul de pe tâmplă și își apăsă buzele pe pielea delicată, șoptind:

— Vești bune. Candra a fixat o întâlnire pentru mâine, să semneze hârtiile. Ar fi putut-o face astăzi, dar trebuiau făcute câteva corecturi și completări. Iar eu am aranjat deja prima înfățișare la judecătoria pentru săptămâna viitoare.

Sweeney se lăsă puțin pe spate, uitându-se la el. Având în vedere binecunoscutul program supraîncărcat al Tribunalului Civil din New York, rămase uluită. El „aranjase” acest miracol.

— Cum ai reușit să faci asta?

— Banii. Cum eu îi am, oamenii vin la mine să-mi ceară favoruri. Am colectat deja numeroase datorii.

Cu mâna pe ceafa ei, îi mai aranjă o dată poziția pe el. Gura lui îi mângâie ușor tâmpla și mai departe, pleoapa.

— După săptămâna viitoare, când o să ți se mai facă frig, voi putea să te încălzesc de dinăuntru spre dinafară.

Ah, Doamne, el reușise și acum. Inima îi bătu tare și pulsul i se dublă.

— Te descurci foarte bine și așa, gâfâi ea.

— După cum tremuri, eu nu cred că mai am prea multe de făcut. Nu trebuie decât să te așez în poziție, apoi să mă las pe spate și să savurez partida de călărie.

O pufni râsul. Brațele ei erau vârate în pătura cu care o înfășurase el, dar reuși totuși să-l înghiontească cu toată forța. Zâmbind, o supuse prin simpla metodă a sărutului.

Niciodată până atunci nu se mai amuzase atâta, își spuse ea relaxându-se în brațele lui, cu capul aciuiat în umărul lui. Chiar și în aceste circumstanțe, savura fiecare moment cu el. Reuși să-și elibereze o mână și și-o petrecu pe după ceafa lui, vârandu-și degetele în părul lui. Senzația era delicioasă; părul lui, moale ca mătasea, era cald aproape de scalp și rece în partea superioară. Era clar că Richard detectase o rămășiță de revoltă în ea, având în vedere că o săruta în continuare.

Vroia ca el să-și intensifice săruturile. Așteptă să facă asta. Dar el se retrase spre spate oftând, cu fața tensionată și ea știu că și determinarea lui era la fel de mare. Ochii lui negri aveau pleoapele grele și în obraji i se ridicase o ușoară roșeață.

— Dacă chestia asta mai ține așa, nici de sărutat nu o să mai pot, spuse el răgușit.

— Dacă ține așa sau *stă* așa? glumise ea, dar și vocea ei era

răgușită.

Iar răsul lui semăna și el mai curând cu un geamăt.

— Indiferent. Amândouă.

Richard inspiră adânc prin nări.

— Vorbește. Distrage-mi atenția.

— Despre ce ai vrea să vorbim? Mintea ei era ca gelatina.

Nu știa dacă ar putea stăpâni o conversație, cel puțin nu una detaliată.

— Despre orice. *Chiar te-ai născut în Italia?*

— Chiar. Mai precis, la Florența. Mama mea simțise nevoia să facă un fel pelerinaj – în numele artei ei, înțelegi. Eu m-am născut cu două săptămâni mai devreme, ceea ce, în mod evident, i-a dat peste cap itinerariul. Cum eu nu-i puteam strica în continuare programul, am rămas în spital, în timp ce ea și-a salvat cât a mai putut din călătorie. O femeie puternică, mama mea. La două zile după nașterea mea, era înapoi pe drum. Când a fost gata să se întoarcă acasă, a trecut pe la spital să mă ia, dar la graniță a avut probleme cu actele mele – de care nu se ocupase deloc – așa că am mai stat o săptămână, până când s-a rezolvat totul.

O spusese cu umor, pentru că se obișnuise de mult cu lipsa de preocupare a mamei pentru copiii ei – nu doar pentru Sweeney, ci și pentru fratele ei. Dar Richard nu a râs. Nici măcar nu a zâmbit. Spuse, aproape fără intonație, cu o privire serioasă:

— Vrei să spui că mama ta și-a lăsat copilul bolnav în spital, iar ea și-a reluat vacanța?

— Da, în fine, asta este mama. Sweeney încercă să destindă atmosfera cu un râs stângaci, dar nu reuși.

— Și tatăl tău unde era?

— Lucra pe undeva, la un film, presupun. Nu cred c-am auzit vreodată vorbindu-se despre asta.

Fascinată, îi privi maxilarul strâns. Dacă și-l strângea mai mult, probabil că i-ar fi cedat sub presiune. Reacția lui o derutase. Ea încetase de mult să-și mai facă probleme cu comportamentul părinților ei; nici nu-l justifica și nici nu-l analiza. Spuse, încetișor:

— Hei, nu m-au bătut. Nu ne-au acordat nicio atenție, punct, dar există lucruri și mai rele.

— Ne-au?

— Am un frate bun și câțiva frați și surori vitrege, din diversele căsătorii ale tatălui meu. E posibil să se mai fi adăugat ceva la număr, de când am auzit ultima oară de el.

— Ești apropiată de fratele tău?

— Nu. El a adoptat filosofia „dacă nu-i poți învinge, devino aliatul lor”. Scopul lui în viață este să tragă iarbă și să fie la modă. Nu am mai auzit de el de... ah, cred că de trei ani, dacă nu mai mult.

— Iisuse, murmură el.

— Când m-am mutat, le-am trimis la toți câte o carte poștală, ca să aibă adresa mea actuală și numărul de telefon, dar nimeni nu mi-a răspuns. Nu știu dacă adresele lor mai erau bune. Dar familia ta?

— Eu nu mai am familie directă. Tata a murit când eu aveam trei ani iar mama mea și cu mine am locuit împreună cu bunicul. El a murit acum opt ani iar mama, acum cinci. Am doi unchi și o mătușă din partea tatălui și mulți veri majoritatea în Virginia. Din când în când mă mai duc acasă; cu ocazia diverselor reuniuni de familie și de Crăciun, uneori, dar cum Candra ura să se afle în preajma familiei mele, mă

duceam întotdeauna singur.

Numai din felul în care vorbise, Sweeney își dădu seama că lui Richard îi plăcea să fie împreună cu rudele, încercă să-și imagineze o reuniune de familie mare, gălăgioasă, unde fiecare era fericit să se vadă cu fiecare.

— Iartă-mă, dar mintea mea nu pricepe. Nu-mi pot imagina o reuniune de familie, în familia *mea*.

— Ce faci de Ziua Recunoștinței și de Crăciun?

Sweeney ridică din umeri.

— Nimic. Lucrez. Nici cu vacanțele nu stau mai bine.

— Atunci o să ne petrecem vacanțele în Virginia, spuse el.

Sweeney se ridică, surprinsă.

— Adică vrei să mă iei cu tine?

— Păi... mai mult ca sigur că n-am de gând să te las singură aici.

Rămase și mai surprinsă; era efectiv uluită. Nu se gândise la relația lor în termenii viitorului. Era atât de nouă în povestea asta cu relația, încât habar nu avea care erau așteptările normale; și în mod absolut sigur, nu se gândise unde își va petrece vacanțele.

— Tu crezi că noi vom mai fi... înțeleși? spuse ea ezitant.

— Ah, da. Tonul lui era tot atât de încrezător pe cât fusese al ei de ezitant.

— Bine. În regulă. Și Sweeney își frecă nasul.

Richard zâmbi.

— Nu mă copleși cu entuziasmul tău, spuse Richard uitându-se la ceas. Am o întâlnire pe care trebuie să o anulez, dacă...

— Nu, du-te, spuse ea repede, ridicându-se. Mi-e cât se poate de cald și de bine; savuram doar plăcerea de a sta așa.

Richard o privi, apreciindu-i culoarea. Îi luă mâna să vadă dacă mai avea degetele reci. Nu mai erau și i le sărută repede.

— Bine. Știi cum să dai de mine, dacă ai nevoie. Diseară și mâine seară am cine de afaceri, după care restul săptămânii este liber. Cred că e timpul pentru o a doua întâlnire, adăugă Richard făcându-i cu ochiul.

La unsprezece și jumătate, Candra intră în apartamentul ei. De obicei îi plăceau petrecerile, dar cea din seara aceasta nu-i făcuse nicio plăcere, deși participaseră mulți dintre preferații ei. Dar ea nu se gândise decât la ziua următoare. Mâine va semna hârtiile privind aranjamentul de divorț și nu se putea opri să nu se gândească la faptul că partea cea mai frumoasă din viața ei trecuse. Probabil că nu-l va mai vedea niciodată pe Richard. Poate că într-o bună zi va întâlni un alt bărbat care s-ar putea compara cu el, dar nu credea cu adevărat asta.

El câștigase. Iar unde exista un câștigător, trebuia să existe și un perdant, iar acela era ea. Îl jucase prost, pentru că greșise încercând să-l joace. Dacă i-ar fi redat libertatea fără cea mai mică discuție și ar fi încercat să-și salveze cât de cât demnitatea, probabil că el ar fi fost mai generos. Richard nu era omul care să fie forțat; simplu ca bună ziua.

Se simțea cumplit de obosită. Chiar dacă nu avea nicio îndoială că senatorul va veni cu banii, în clipa asta nu prea reușea să-și primească viitorul cu entuziasm.

Lăsase lumina aprinsă în living și în foaier, pentru că nu-i plăcea să bâjbâie pe întuneric, prin apartament. Altădată nu-și făcea asemenea griji, pentru că Richard era cu ea. Uneori, când nu suporta să-și petreacă noaptea singură, îl chema pe Kai, dar în seara asta preferase fie singură. EL părea să se

amuze văzându-l pe Richard cum o trata. O *să-l dea* afară. Înfațișarea lui era, fără îndoială, un atu pentru galerie, dar existau destui băieți frumoși în New York, care abia așteptau să găsească o portiță de intrare în lumea artei, și o poartă laterală era la fel de bună ca una principală.

Își lăsă gentuța scumpă, cu măregele, pe măsuta din hol și încuie. Tocurile ei făceau zgomot pe dalele din imitație de marmură din foaier și călcă pe covorul berber flocos din living, de culoarea ovăzului. Cu coada ochiului surprinse o mișcare și se întoarse în loc, panica lăsând-o o clipă fără voce. Apăsându-și mâna pe piept ca și cum ar fi putut astfel să-și potolească bătăile inimii, spuse:

— Cum dracu ai intrat în clădire?

— Am o cheie. Convenabil, nu?

— O cheie! Nu te cred. De unde să ai cheia apartamentului meu?

— Cunoști zicala, nu contează ce știi, contează pe cine știi.

— Puțin îmi pasă pe cine știi tu; nimeni în afară de mine nu mai are cheia apartamentului.

— Draga mea, se pare că greșești.

Aroganța din voce o călcă pe nervi. Își plimbă privirea în jos și în sus și întrebă cu o nuanță de dispreț în glas:

— Te duci la un bal mascat sau ai încurcat data de Halloween?

— Nu eu am încurcat-o, ci tu.

Nu avea rost să facă pe ignoranta. Oricum, Candra era prea obosită și prea furioasă ca s-o facă.

— Totul este din cauza banilor. Ascultă, nu este ceva personal. Am nevoie de bani, de mulți bani și acesta este singurul mod în care cred că-i pot obține. Este vorba doar de o

singură dată.

Asigurarea ei păru să treacă neobservată.

— Chiar credeai că o să te las să distrugi tot ce am obținut muncind din greu?

— Ai știut în ce te băgai, așa că nu face pe victima.

— Ceea ce știu este că dacă există o victimă, nu eu voi fi aceea. Cuvintele erau blânde, aproape senine. Dar nu și tonul.

Brusc alarmată, Candra dădu înapoi:

— Lasă-mă-n pace! Ieși afară din apartamentul meu!

— Draga mea, nu tu dai ordinele acum. O mână înmănușată se ridică și în ea străluci un cuțit de bucătărie.

Candra luă o decizie instantanee, fentând spre stânga, ca și cum ar fi vrut să o rupă la fugă spre ușă. Dar imediat reveni scurt spre dreapta și plonjă spre telefon. Nu era unul fără fir; preferase stilul, în locul comodității și alesese un telefon european ornamentat, un model de birou. Avu timp să apese tasta 9 înainte ca lama să coboare și să îi pătrundă în braț. Strigă și se aruncă spre spate, prinzându-și tocul drept în piciorul mășutei pentru telefon și căzând pe spate. Se rostogoli, continuând să strige și reuși să-și elibereze piciorul, înainte ca lama să-i intre în spinare. O agonie, rece ca gheața și totodată fierbinte ca focul o aduse în pragul leșinului.

Disperată, cu vederea înceteșată, Candra se aruncă înainte, departe de lama usturătoare.

— Nu, nu, nu, se auzi bolborosind. Se lansă într-o parte, încercând să se arunce în spatele canapelei ca să mai câștige timp, dar șocul o făcea stângace. Tocul ei înalt, elegant, se prinse în covor și glezna i se răsuci brutal, provocându-i o durere aproape mai mare decât cea din spinare. Pantoful îi scăpă din picior și ea căzu în mâini și în genunchi. O altă

limbă de foc o străpunse, sub omoplatul drept. Și din nou, mai jos.

Durerea o convulsionă, îi strânse trupul în agonie. Nici nu mai putea striga. Gura i se căsca într-o tăcută bătălie pentru aer, dar plămâni ei refuzau să coopereze. Reuși cu greu să se rostogolească din nou, în mâini și în genunchi și începu să se târască. Efortul era supraomenesc și totuși știa că nu era suficient. Știa.

Plonjă pe covorul gros și dădu slab din picior. Văzu din nou, printr-o ceață întunecată, sclipirea lamei și reuși să-și ridice brațul stâng. Simți șocul loviturii, dar nu durerea. Urmă apoi o altă lovitură, de data aceasta în piept; coastele îi cedară sub forța impactului. O altă lovitură, în carnea moale a stomacului.

Oftă, zbătându-se pe covor ca un pește pe pământ. Timpul încetini ca un craul lamentabil, sau poate părea doar că ar fi trecut mult timp. Durerea teribilă cedă, ca să fie înlocuită de o letargie tot mai mare. Ceva trebuie să se fi întâmplat cu toate lămpile; nu mai putea vedea decât o slabă strălucire ieșind din întuneric. Trebuia să se miște... cuțitul... dar cuțitul nu mai era acolo. Nu putea decât să zacă așa, în întuneric, simțind o răceală ciudată răspândindu-i-se în trup, simțindu-și inima bătându-i slab... slab... slab... stop.

Atacatorul îi urmări momentul morții. Dezgustătoarea eliberare de mațe și bășică era într-un fel plăcută; târfa merita să fie găsită în propriile ei dejecții jenante.

Scena fusese deja montată. Apartamentul fusese atent cercetat, dar, la naiba, nu apărură niciun pachet interesant. Asta era o problemă, una mare. A fost un lucru bun că fuseseră suficient de deștepți ca să ia măsuri.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru telefonul care anunțase

momentul în care Candra părăsise petrecerea, altfel deznodământul ar fi putut fi diferit. Fuseseră strânse toate bijuteriile și toți banii găsiți în casă. Ușa frigiderului era deschisă, ca și cum Candra ar fi intrat în bucătărie și ar fi dat aici de spărgător. Asta ar explica și folosirea unuia dintre cuțitele din setul scump pe care Candra îl ținea lângă tocător: o armă de ocazie.

Degetele înmănușate se desfăcură, lăsând cuțitul să cadă pe covor. Acolo era locul lui; nu putea fi legat de nimeni altcineva decât de victimă.

Dintr-un buzunar de la șold fu scoasă o șurubelniță. Câteva minute la ușă, cu șurubelnița, făcură ca broasca să arate ca și cum ar fi fost forțată cu grijă. Nu grav, nu suficient ca o femeie întorcându-se acasă, într-un hol vag luminat, să observe ceva, dar poliția va observa cu siguranță. O intrare neforțată ar fi însemnat fie că victima deschisese singură ușa, ceea ce însemna că vizitatorul îi era cunoscut, fie că fusese folosită o cheie. O intrare forțată însă, va indica un străin.

Banii și bijuteriile – mai ales bijuterii, foarte puțini bani – se aflau într-o geantă mică, neagră. Această geantă va fi pusă într-un loc foarte, foarte sigur – pentru eventualitatea în care va fi vreodată nevoie de ea.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Sweeney coborî din pat cu puțin după ora trei. Traversă apartamentul întunecat fără să ezite sau să se împiedice de ceva. Expresia ei era distantă, calmă; abia dacă clipea. Bătăile inimii îi erau lente și constante.

Când ajunse la pânza neterminată, aflată încă pe șevalet,

rămase în fața ei multă vreme, cu capul ușor înclinat, ca și cum și-ar fi ascultat o voce interioară.

Cu mișcări încete, ca prin vis, amestecă un pigment maroniu, intens, pe care-l închise apoi cu ceva negru. Când nuanța căpătă întunecimea și luciul nurecii, începu să picteze, tușele ei precise recreând un evantai de păr negru, răvășit pe un covor de culoarea ovăzului.

Chipul însă se dovedi mult mai greu de pictat, o expresie pe care nu o mai văzuse vreodată. Răsăritul verii târzii începea să se apropie, în timp ce ea completa un chip plăcut, acum de culoarea cenușii, cu ochii negri deschiși, în care se citea luciul morții, cu gura rujată, trasă. Atelierul se umplea deja de lumină când începu să-și pună metodic pensulele în cana cu terebentină, să înșurubeze capacele la tuburile cu vopsea, întorcându-se apoi în pat, la fel de încet precum îl părăsise.

Când Sweeney se trezi, soarele strălucea intens, în fereastră. Era ghemuită într-o minge strânsă, cu brațele petrecute pe după ea, în efortul inconștient de a-și păstra căldura. Frigul era incredibil, mai rece și mai profund decât fusese vreodată. Se scutura atât de violent încât tremura și patul sub ea.

Richard. Avea nevoie de Richard.

Reuși, gemând, să se târască la marginea patului. Cifrele roșii de pe ceasul digital erau greu vizibile din cauza luminii puternice, dar fără îndoială că trebuie să fie un unu, un zero, un trei și un patru. Zece treizeci și patru.

De ce nu o sunase Richard?

Ar fi trebuit s-o sune. Dacă nu îl suna ea, o suna el. Cât de rapid se instalase rutina lor! Cât de rapid ajunsese să depindă de el. Iar absența lui o șocă, zdruncinând noul sentiment de securitate în care abia începuse să creadă.

— Richard, șopti ea ca și cum l-ar fi putut chema. Vocea ei era slabă și subtilă.

Nu intra în panică, nu intra în panică, își spuse ea. Poți face asta. Doar nu o să moară, se asigura ea; doar credea asta. Indiferent ce reguli bizare îi guvernau spiritul, nu auzise niciodată că practicarea lor ar fi provocat moartea practicantului. Nu că ar fi avut timp să studieze aprofundat fenomenul clarviziunii și toate celelalte; oricum, ea se concentrase asupra fantomelor. Poate că un mediu, cineva cu însușiri paranormale nu are decât o singură șansă, asemeni cu masculul călugăriței.

Sună-l pe Richard. Poate că a dormit mai mult. Poate că cina de afaceri de aseară a durat mai mult.

Se întinse după telefonul de lângă pat, dar făcând asta o izbi o certitudine bolnăvicioasă. Tabloul. Începuse să constate o anumită tendință: cu cât lucra mai mult, cu atât mai frig îi era. Iar acum îi era cel mai frig.

În timpul nopții pictase chipul victimei.

Urgența o ridică în picioare. Se îndreptă poticnindu-se spre atelier, încet, stângaci. Trebuia să știe, trebuie să știe *acum*. Fiecare secundă putea conta. Richard credea că ea picta *a posteriori*, dar adânc în sinea ei nu era convinsă, iar această nesiguranță îi dădu puterea să-și țină picioarele în mișcare, chiar dacă le simțea ca și cum nu-i mai aparțineau și nu se plasau chiar acolo unde ar fi vrut ea. Traversă împleticit camera, încruntându-se din cauza efortului de a se mișca, al durerilor interne care începeau să se facă simțite.

Ajunse în sfârșit la tablou și ar fi vrut să nu fi ajuns. Rămase acolo, sângele bubuindu-i în urechi, tremurând atât de tare încât își încleștă dinții de teamă să nu i se spargă.

Candra.

Se zgâi la pânză până când începură să o doară ochii, sperând că trăsăturile se vor aranja dintr-o dată, în chipul altcuiva. Se înșela. Poate că nu era decât o asemănare superficială și cum Candra contase atât de mult în viața ei din ultimele zile, în mod firesc ajunsese la această concluzie.

Dar chipul era nefiresc de clar, cu acea calitate a fotografiei dintr-o pictură de Gerhard Richter. Și Sweeney știa că era foarte, foarte bună la portrete.

Candra.

Ah Doamne, ah Doamne.

Nu-i știa numărul de telefon. Probabil că nu era în carte, Candra îi spusese odată că nu-și va oficializa numărul. Galeria. Trebuia să fie la galerie și Sweeney știa numărul de acolo.

Reuși să ajungă în living, la telefonul fără fir de acolo. Dar telefonul sună și sună, până când, în sfârșit, răspunse robotul. Frustrată, Sweeney renunță. Mâinile îi tremurau atât de tare încât telefonul îi scăpă și când se aplecă să-l ridice, puterile îi cedară și se lăsă să cadă la podea.

Ateriză pe telefon și o muchie dură, de plastic, îi intră în coaste. Gemând, reuși să se așeze în capul oaselor, strângând telefonul în poală în timp ce forma numărul lui Richard.

Îi răspunse una dintre asistente.

— S-sânt Sweeney. Richard e acolo?

— Îmi pare rău, domnișoară Sweeney, Richard nu o să fie astăzi aici.

Asistenta ezită, apoi adăugă:

— Doamna Worth – Candra – a fost omorâtă.

— Nu! gemu Sweeney aproape plângând.

— Menajera i-a găsit trupul... când a venit azi-dimineață. Domnul Worth este la poliție, acum.

Sweeney constată că *într-adevăr* plângea. Înghiți și spuse cu o voce îngroșată:

— Spuneți-i lui Richard că l-l-l-am sunat.

— Așa voi face, domnișoară Sweeney, de îndată ce va fi posibil.

Deci Richard avusese dreptate; ea nu putea ajuta, nu putea împiedica nimic. Plângând cu suspine, Sweeney își puse capul pe genunchii adunați. La ce bun toate astea, dacă nu putea face nimic împotriva ororilor pe care le picta?

De ce să sufere acest frig sălbatic, când nu avea nicio posibilitate să împiedice lucrurile să se întâmple? Ar trebui să existe o răsplată, pentru ca toată această suferință să merite.

Mușchii picioarelor începură brusc să protesteze împotriva tensiunii și se strânsură în cârcei atât de violenți încât Sweeney țipă. Gemând, plângând, începu să-și maseze puternic picioarele până la genunchi, încercând să-și frământe mușchii, să i se relaxeze. Făcu asta iară și iară, dar mușchii ei păreau să i se înnoade din nou, imediat în urma masajului.

Văzuse odată un antrenor masând crampa unui jucător de fotbal. Își folosea ambele mâini într-o mișcare înainte și înapoi. Își ținu respirația ca să se calmeze și își așază mâinile pe o coapsă. Își simțea în palme mușchii încleștați. Din piept îi ieși un țipăt când începu mișcarea rapidă, dar în câteva secunde durerea începu să cedeze, cel puțin în coapsa aceasta.

Cu piciorul în sfârșit relaxat, începu aceleași mișcări la coapsa dreaptă. Cârcelul era mai încăpățânat, revenind de îndată ce se opri din masat. Continuă cinci minute și în sfârșit i se relaxă și coapsa dreaptă. Trupul îi era ca un balon fisurat;

tresălta în sus, fără oase, fără puterea de a mai sta în șezut.

Căldura. Trebuia să aibă căldură. Richard nu o să vină. Legal era încă soțul Candrei; va trebui să dea informații la poliție, să completeze formulare, probabil să identifice cadavrul Candrei, să facă aranjamente. Sweeney avea numărul celularului său, dar nu se punea problema să-l sune. Trebuia să aibă singură grijă de ea.

Pătura electrică nu o ajută prea mult. Cafeaua fierbinte o va ajuta, dar nu suficient. Căldura trupească era căldură umedă, pentru că trupul era compus mai ales din apă. De asta avea ea nevoie: de căldură umedă. Dușul nu va fi suficient. Avea nevoie să se scufunde în apă fierbinte.

Se târî până la baie, ca un animal bolnav. Brațele și picioarele abia îi mai funcționau și simțea cum îi încetinește mintea.

Nu mai făcuse niciodată o baie în cadă; ea nu făcea decât duș. Se uită câteva clipe lungi la maneta care închidea scurgerea, înainte de a-și da seama cum funcționa, deși, firește, știa asta. Frigul o prostise.

Porni apa caldă la maximum și urmări aburii care începeau să umple încăperea. O rămășiță de bun simț o făcu să pornească și apa rece. Apa prea fierbinte o va opări, putând chiar să o omoare; mulți oameni au murit făcând baie în cadă cu apă prea fierbinte, imersiunea prelungită provocându-le atacuri de cord. Trebuia să fie atentă.

Își vârî mâna sub robinet, binecuvântând căldura care îi curgea peste degete. Era atât de plăcut încât își vârî și cealaltă mână sub robinet, stând cu trupul aplecat peste marginea căzii, pentru că nu avea putere să se ridice.

Când cada se umplu suficient ca să ajungă la scurgerea

pentru prea plin, opri robinetul și se târî înăuntru, fără să se mai obosească să-și scoată pijamaua. Urlă aproape când se scufundă în apa mult prea fierbinte. Degetele de la picioare îi pulsau; se uită prin apa limpede, la labelle goale; erau albite de frigul care parcă le micșorase.

Se scufundă mai mult, până când bărbia îi atinse suprafața apei. În jurul umerilor îi pluteau șuvițe de păr, iar tremurul ei trimitea mici valuri care se agitau înainte și înapoi.

— Te rog, te rog, te rog, se auzi spunând, iară și iară. Te rog, fă ca asta să funcționeze. Dacă nu, va trebui să sune la 911. Poate c-ar fi trebuit deja să facă asta, dar o parte din ea refuza efectiv să creadă că frigul era chiar atât de serios.

Începu să se încălzească. Era un proces treptat, fierbințeala apei transferându-se în carnea ei. Tremurul începu să se diminueze, nu mai era continuu, permițându-i să se relaxeze între episoade. Epuizată, își întinse capul pe partea înclinată a căzii. Întotdeauna când începea să se încălzească, i se făcea somn și cu cât frigul era mai mare, cu atât mai somn i se făcea. Va trebui deci să aibă grijă să nu adoarmă în cadă.

Apa începea să se răcească. Degetele de la mâini și de la picioare începeau să i se zbârcească și deveneau tot mai rozalii. Dădu drumul la o parte din apă, apoi reporni apa caldă ca să reumple cada și se forță să rămână în șezut. Pericolul de a adormi era serios, ca și statul îndelungat în apă. Încă doar câteva minute, își promise ea.

Undeva de-a lungul acestor câteva minute începu din nou să plângă. Ca majoritatea oamenilor, Candra nu fusese nici cea mai bună și nici cea mai rea. Până când îi văzuse pe ea și pe Richard împreună, fusese întotdeauna caldă și prietenoasă. Sprijinul Candrei însemnase mult pentru cariera lui Sweeney.

Sweeney regreta felul în care se despărțiseră. Nu regreta, nu putea să regrete legătura ei cu Richard, dar momentul nu fusese cel mai bun. Dacă măcar s-ar fi finalizat divorțul, iar Candra nu ar fi fost atât de înverșunată în ce privește partajul – erau atâtea lucruri la care putea adăuga un „dacă” și niciunul dintre ele nu putea fi schimbat.

Nu avea curajul să stea mai mult în apă. Deschise scurgerea și se ridică, tremurând, în picioare. Mușchii ei erau ca macaroanele fierte. Își scoase pijamaua din care șiroia apa și o aruncă peste perdeaua dușului, să se scurgă. Să se șteargă cu un prosop însemna un efort imens. Trebui să se așeze pe capacul de la closet ca să se șteargă pe picioare.

Își tamponă capetele șuvițelor de păr din care se prelingea apa. Trebuia să se ducă înapoi în pat, cel puțin o vreme, dar nu vroia s-o facă cu părul ud. Asta însemna să-și cheme înapoi frigul. Pleoapele i se închiseră și Sweeney se lăsă într-o parte, revenindu-și în ultimul moment. Dar nici nu putea aștepta să i se usuce părul. Sigur, și-l putea tăia, își spuse ea, dar bunul simț o făcu să se răzgândească. Smulse de pe suport un prosop curat și și-l înfășură în jurul capului, vârand dedesubt toate șuvițele răzlețe. Era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Se întoarse înapoi în pat, împleticindu-se. Pătura electrică era pornită. Se ghemui goală între așternuturile minunat de calde și adormi de îndată ce i se relaxară mușchii.

Detectivul Joseph Aquino era un tip mătăhălos, cu ochi sfredelitori dar cu o expresie prietenoasă, care te invita la confidențe. Detectivul H.E. Ritenour era slab și mai puțin amenințător, cu părul de culoarea nisipului, tuns scurt, militărește și avea obiceiul să-și fixeze privirea palidă asupra suspectilor fără să clipească, până când aceștia începeau să se

foiască.

Dar Richard nu era omul care să intre în jocul acesta. El nici nu clipi, convins că disciplina inoculată prin antrenament va învinge tehnica detectivului. Se întrebă dacă Ritenour se va uita până când i se vor usca ochii.

Când veniseră acasă la el, dimineța devreme, ca să-i anunțe moartea Candreii, știuse imediat că se afla în fruntea listei de suspecti. Își păstră calmul și cooperă cu ei întru totul, reușind să funcționeze, în ciuda șocului care încercase să-i amorțească creierul.

Nu o mai iubea de mult pe Candra iar în ultimul an o urâse chiar, dar nu-i dorise niciodată moartea. Nu vroia decât să iasă din viața lui. Acum ieșise, în cel mai definitiv mod. Moartea cuiva pe care l-ai cunoscut bine îți provoca întotdeauna un șoc, ca o rană în conceptul tău despre realitate. Lumea se schimbase și o vreme va trebui să te lupți cu brusca ei alterare.

Pentru că divorțul lor nu era final, el era încă, din punct de vedere legal, responsabil pentru aranjamentele necesare. Identifică cadavrul și cu toate că mai văzuse cadavre înainte, atunci era vorba de o acțiune militară, de un război nedeclarat, în care intraseră știind că aveau să fie morți și acceptaseră riscul, mergând înainte. Dar acum era altceva.

Aceasta era femeia cu care-și împărțise viața, chiar dacă numai superficial, vreme de zece ani. Dormise lângă ea, făcuse dragoste cu ea și, cel puțin la început, o iubise. Ce resimțea acum era doar regret, un regret sincer.

Îi sună părinții, care se mutaseră din Manhattan, unde tatăl ei pierduse aproape totul în decizii proaste la bursă. Acum, Charles și Helene Maxson locuiau la marginea orașului, în condiții atât de restrânse, încât Candra preferase întotdeauna

să-i invite la ei, decât să-și petreacă o noapte în ceea ce numea ea „ceva mai mult decât o cocioabă”, deși pentru Richard, conacul din cărămidă era cu mult peste ce-și permitea majoritatea oamenilor. Dar Candra crescuse în bogăție, în timp ce Richard avea o cu totul altă perspectivă.

Din cauza circumstanțelor, Richard îi spuse calm lui Charles că va fi de acord cu el și cu Helene, în deciziile necesare. Candra era fiica lor; durerea lor era imensă. Locul și cum va decurge înhumarea vor fi la alegerea lor, ca și serviciul religios.

La fiecare pas pe care-l făcea, Richard era conștient de prezența celor doi detectivi. Unul sau amândoi erau întotdeauna prin preajmă, când vorbea la telefon. Dar reușea să-și controleze imediat resentimentele, pentru că aveau o treabă de făcut, iar statistica arăta că ori de câte ori era ucisă o femeie, fie soțul, fie prietenul erau cei implicați. Pentru că el și Candra se aflau în divorț, balanța se înclina greu împotriva lui. Așa că rămase calm chiar și când detectivii îl duseră într-un final la secție și îl instalară în camera de interogatorii, un spațiu mic, întunecat, ocupat de trei scaune și de o masă schioapă.

I se citiră drepturile și fu întrebat dacă vrea să-și sune avocatul.

— Nu, spuse el, surprinzându-i pe amândoi.

— Vreți o ceașcă de cafea sau apă? întreabă Ritenour.

— Nu, mulțumesc, spuse Richard și reuși să-și ascundă ușorul amuzament. Acesta era un truc obișnuit; să-i ofere suspectului ceva ce vroia să bea, să-i țină cafeaua în așteptare, pentru ca în curând acesta să înceapă să se foiască de nevoia de a merge la toaletă. Doar că ei nu-l vor lăsa; îl vor ține

acolo, punându-i aceleași întrebări iară și iară, poate formulate puțin altfel, în timp ce nevoile bășicii deveneau tot mai imperioase.

Se instalează cât mai confortabil cu putință pe scaunul pe care i-l arătaseră, întrebându-se dacă nu cumva picioarele din față ale acestuia fuseseră scurtate puțin, făcându-l astfel să alunece în față ori de câte ori încerca să se relaxeze. Își fixă bine în podea amândouă picioarele, ținându-le acolo.

Începu detectivul Ritenour:

— Menajera ne-a spus că erați în divorț cu doamna Worth.

— Corect. Trăim separați de un an de zile, spuse Richard pe un ton neutru.

— Divorțurile sunt lucruri afurisite. Eu am divorțat de două ori.

— Da, nu sunt ceva plăcut.

— Toți devin nervoși. Este de înțeles. Dumneavoastră ați avea multe de pierdut, nu, domnule Worth?

— În ce sens?

— Haideți, fără supărare, sunteți extrem de bogat. O femeie își poate lăsa bărbatul gol pușcă, luându-i toată truda, dacă tipul nu este suficient de deștept să se protejeze de la bun început. Nu ați avut foarte mulți bani când v-ați căsătorit cu doamna Worth, nu?

— Nu.

— Deci nu aveți motive să încheiați un contract prenuptial.

Richard spuse repede, pentru că de fapt era de partea lor și le vroia reușita:

— Domnilor, dacă mă întrebați cumva dacă m-am lăsat să pierd jumătate din tot ce posed, răspunsul este nu. Când m-am căsătorit, familia soției mele era bogată. Tatăl ei a insistat

pentru un contract prenuptial. Intenția lui era să-și protejeze banii de mine, în cazul unui divorț, dar înțelegerea a funcționat în ambele sensuri. Ea și-a păstrat ce era al ei; eu mi-am păstrat ce era al meu. Candra nu se putea atinge de nimic.

Văzu privirea rapidă schimbată între cei doi detectivi. Tocmai le picase unul dintre motive.

— Precis aveți o copie a contractului.

— O are avocatul meu, Gavin Welles. Avocata Candrei, Olivia Yu, are și ea o copie.

Cei doi își făcură câteva însemnări.

— Menajera spune că ați avut discuții cu doamna Worth, ca să ajungeți la o înțelegere.

Menajera spusese multe, se gândi Richard.

— Candra nu era fericită cu aranjamentul. Vroia mai mult. Am avut câteva discuții pe tema asta, dar în final a acceptat să semneze hârtiile. Aveam fixată o întâlnire cu avocații noștri, astăzi la ora unu, pentru semnarea documentelor.

Richard se uită automat la ceas și văzu că era deja ora două. Nu-l sunase pe Gavin să contramandeze întâlnirea, dar Gavin probabil că aflase deja. Cineva trebuie să-l fi sunat. Și pe Olivia, desigur. Una dintre prietenie Candrei trebuie să o fi sunat imediat pe Olivia, chipurile să-i dea vestea, dar de fapt încercând să mai afle ceva detalii.

Încă un motiv dispăru, odată cu vestea că doamna Worth acceptase să semneze înțelegerea. Cei doi detectivi păreau căzuți pe gânduri.

— Aveți o cheie de la apartamentul ei? întrebarea fusese pusă de detectivul Aquino, acestea fiind primele cuvinte rostite de el de la începutul interogatoriului.

Richard scutură din cap.

— Nu, nu am. Nu am fost niciodată în apartamentul ei.

— Niciodată?

— Niciodată.

Niciodată era un termen absolut, dificil de suportat. Știind că ei gândeau deja în termenii urmelor de fibre, Richard spuse:

— Avenit ea acasă la mine, de două ori, ca să discutăm și să-și ia lucrurile, dar eu nu am intrat niciodată în apartamentul ei.

Detectivii își ascuseră bine dezamăgirea. Orice contaminare cu mostre de fibre dintre cei doi avea acum o explicație. Absolut tot ce spusese Richard era ușor de verificat și ei știau asta.

— Doamna Worth era o femeie populară. Erați gelos pe prietenii ei?

Richard nu se putu împiedica. Râse. Sunetul însă nu era prea vesel.

— Nu.

— Când ea a dat divorț...

— Nu ea a dat divorț. Eu l-am dat.

— Dumneavoastră? O nouă privire rapidă între cei doi.

— De ce?

Richard nu spusese niciodată, nimănui, de ce despărțirea lui de Candra fusese atât de bruscă și de definitivă. Sweeney știa, dar numai pentru că asistase la ultima lor ceartă. Nu vroia să spună nimic împotriva Candrei acum, mai ales nu ceva care să-i rănească părinții.

— Nu vreau ca familia ei să afle. L-ar putea dura, spuse el într-un târziu.

— Ce anume, domnule Worth?

— Am aflat că făcuse un avort, în urmă cu doi ani. Nu-mi

spusese că era însărcinată.

Amândoi detectivii se lăsară pe spate, încruntându-se.

— Îmi închipui că ați fost afectat, spuse detectivul Aquino.

Richard îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Puțin. Richard nu-și putu reține nota sarcastică.

— Căsnicia noastră s-a terminat imediat. Nu am mai vrut să o văd vreodată. Am scos-o afară din casă, am schimbat încuietorile și a doua zi am băgat actele de divorț.

— Mai erați încă furios pe ea?

— Înverșunat. Plin de regrete.

— Unde ați fost aseară, domnule Worth?

— Am avut o cină de afaceri la *Four Seasons*. Și asta poate fi ușor de verificat.

— La ce oră ați plecat de acolo?

— La zece și jumătate.

— Unde v-ați dus după aceea?

— Acasă.

— Erați singur?

— Da.

— Ați dat vreun telefon, ați vorbit cu cineva?

— Nu. Am făcut niște studii de piață, la computer, mi-am rezolvat câteva mesaje pe e-mail, chestii de genul acesta. Totul este verificabil.

— La ce oră v-ați oprit din lucru?

— După miezul nopții. Aproape de ora unu, cred.

Habar n-avea la ce oră credeau ei că fusese omorâtă Candra, deși auzise pe cineva spunând că mai era încă îmbrăcată în rochia pe care o purtase la petrecere. Logic, asta însemna că momentul morții era aproape de cel al întoarcerii ei acasă. Candra era renumită că stătea până la sfârșitul petrecerilor, fie

că asta se întâmplă la miezul nopții sau la răsăritul soarelui.

— Și ce ați făcut după aceea?

— M-am băgat în pat.

— Singur?

— Da. Detectivul Aquino oftă. Detectivul Ritenour arăta obosit. Richard știa că el era primul lor bănuț, ori el le demontase toate motivele obișnuite. Ceea ce probabil că li se păruse a fi un caz simplu, cât se poate de simplu, începea să se complice.

— Am vrea să mai stați aici până când facem câteva verificări, spuse detectivul Ritenour.

— Înțeleg. Richard se uită în ochii lor cu o privire care spunea că era perfect conștient de tot ce se petrecea.

— Iar acum v-aș primi oferta de cafea, dacă mi-ați permite să merg la baie.

Cei doi zâmbiră plini de regret, dar își reveniră repede.

— Desigur. Cum o doriți?

— Simplă.

— Nu e o alegere bună, spuse Aquino ieșind. Chestia asta trebuie păcălită cu ceva.

— Îmi asum riscurile. Se gândi la Sweeney, întrebându-se, temându-se de cum și-a petrecut noaptea. Era sigur acum că tabloul pe care-l pictase ea era al Candrei. Îl completase oare în noaptea trecută? Era în stare de șoc? Avea nevoie de el?

Vroia să o sune. Nevoia era atât de imperioasă încât abia și-o putea stăpâni, dar reuși să și-o înfrângă. A le spune detectivilor despre ea însemna să o implice în toată mizeria asta. El nu fusese la locul crimei, dar dacă pictura lui Sweeney era corectă în detalii, își dădea seama că orice detectiv ar considera asta dubios. Și se întrebă dacă celălalt chip, cel al

criminalului, era în continuare neterminat.

— Pot să sun la birou? întrebă el. Sweeney ar fi sunat acolo, dacă ar fi avut nevoie de el.

— Cum să nu. Folosiți telefonul de pe biroul meu, se oferi Ritenour. Putea astfel asculta fiecare cuvânt spus de Richard. Cei doi deveniseră mai puțin bănuitori, dar suspiciunile nu dispăruseră complet. Nu, până când nu aveau să verifice tot ce le spusese el.

Richard rămase în picioare lângă birou și formă numărul. Răspunse la telefon Tabitha Hamrick, un geniu financiar în devenire.

— Tab, sunt Richard. Am primit vreun mesaj?

— Cu miile. Richard, îmi pare atât de rău. Te pot ajuta cu ceva? spuse ea oftând.

— Nu, i-am anunțat familia și le-am dat mână liberă întru totul. Trebuie să sosească. Ah, la naiba, am uitat să le fac rezervarea la hotel. Vrei s-o faci tu pentru mine? La Piaza. Plătesc eu factura.

— Desigur. Ah, a sunat domnișoara Sweeney de dimineață, l-am spus c-o să te anunț.

— Mulțumesc. Ar fi vrut să întrebe cum i se păruse Sweeney la telefon, dar nu putu.

— Pe la ce oră?

— Cred că aproape de unsprezece. Mi-am notat. Da, la zece cincizeci și șapte.

Destul de târziu. Probabil că trebuie să fi fost bine, la ora aceea. Respiră ușurat.

— Bine. Mulțumesc.

— Treceți pe aici, după-amiază?

Richard se uită la Ritenour.

— Asta o să mai dureze vreo două ore, nu?

— Corect. Ritenour ridică din umeri, scuzându-se parcă. Nu mai era chiar așa de agresiv cum fusese înainte de interogatoriu.

— Nu, nu o să ajung. Ne vedem mâine dimineată, închise și-și mișcă umerii, eliberând tensiunea din ei.

Apăru Aquino cu trei cești de cafea în mâini. Richard o luă pe cea simplă. Aquino și Ritenour le băură pe ale lor cu atâta lapte încât lichidul abia dacă mai era puțin maroniu. După prima sorbitură, Richard știi de ce. Dar în armată se obișnuise să bea cafea tare, tocmai pentru efectul cafeinei.

Cafeaua îl făcu să se gândească din nou la Sweeney și la nevoia ei de cafea. Avea nevoie de ea așa cum nu mai avusese niciodată nevoie de cineva, dar acum nu îndrăznea să se apropie de ea.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Richard încerca să-și păstreze autocontrolul, în timp ce după-amiaza abia se târa. Nu se foi; nu protestă; nu amenință. Detectivii își făceau treaba și nu era vina lor că verificarea celor spuse de el dura mai mult decât se așteptase. Nu era în mod oficial în stare de arest; judecând după atitudinea detectivilor, aceștia nu îl mai suspectau, sau cel puțin nu chiar atât de mult. Ar fi putut pleca. Dar ei continuau să-i pună întrebări care să-i ajute să creeze tabloul, întrebări despre obiceiurile și prietenii Candrei. Deși el și Candra se separaseră de un an, trăiseră împreună zece și el o știa chiar mai bine decât părinții ei.

Tabitha îi contramandase toate întâlnirile. Părinții Candrei

ajunseseră și fuseseră instalați la Piaza; vorbise cu ei la telefon – ascultat fiind de detectivul Ritenour – și se scuzase că nu-i putea vedea în seara aceasta. Soții Maxson nu erau singuri; putea auzi în fundal și alte voci și știu că imediat după instalarea la hotel, își sunaseră câțiva vechi prieteni.

Nevoia de a o suna pe Sweeney devenise coplesitoare, dar aceasta era singura nevoie căreia trebuia să-i reziste, în șocul resimțit la vestea morții Candrei, își uitase celularul acasă; nu avea cum să știe dacă Sweeney încercase să-l contacteze la numărul acela. Îl rodea faptul că nu putea lua legătura cu ea; era ca și cum i-ar fi lipsit o parte din el. Avea nevoie de ea, avea nevoie să-i simtă prospețimea personalității ei, să-i vadă onestitatea din priviri. Nu era corect din partea lui, acum că nu mai exista Candra, dar nu se putea abține să nu le compare pe cele două femei. Candra venise dintr-o familie privilegiată; ea fusese răsfățată și adorată, fiecare dorință îi fusese împlinită, întotdeauna sigură că era iubită – și *crescuse* să fie egoistă, *incapabilă să stăpânească* situații în care nu obținea ce-și dorea. Sigur, fusese incontestabil fermecătoare și prietenoasă – Dumnezeu, era șocant să se gândească la ea la timpul trecut! — Deci asemenea situații erau rare, dar când se întâmplau, Candra exploda.

Pe de altă parte, din puținul pe care i-l spusese Sweeney, ea fusese aproape total ignorată de părinții ei. Lipsa de sentimente a mamei ei pentru proprii copii era odioasă. O cunoștea pe mama lui Sweeney, deși nu personal. Dar întâlneau oameni ca ea. Pentru că era artistă, credea că acest lucru o elibera de orice responsabilitate. Probabil că era adepta drogurilor și a sexului la întâmplare și numai Dumnezeu știe la ce își expusese copiii.

Sweeney crescuse fără dragoste și se închisese în ea ca să nu resimtă suferința, nepermițându-și să se atașeze de cineva. Richard suspecta că nu ar fi reușit să ajungă atât de repede la ea dacă nu ar fi surprins-o în acest moment special, când șocul acelor episoade paranormale nu ar fi trimis-o pe ea într-o formă de șoc. Altfel l-ar fi ținut luni întregi la distanță. Dar în ciuda exemplului părinților ei, sau poate tocmai de aceea, ea refuzase stilul lor de viață periculos, imatur și se construise într-o femeie de o puternică moralitate.

Iar Richard nu vroia ca Sweeney să fie atinsă de povestea asta, nu mai mult decât fusese deja. Pictura o implicase; dacă într-un final va picta chipul bărbatului care stătea în picioare, deasupra trupului Candrei – și el nu avea motive să se îndoiască de asta – atunci acest lucru va trebui împărtășit polițiștilor. Nu era o dovadă; pânza nu va fi în niciun caz admisă ca probă la proces. Dar dacă detectivii acordau credibilitate acestei informații, ea îi va îndrepta în direcția corectă. Dacă vor ști unde să privească, vor găsi în final dovada necesară. Și poate că îi va îndrepta în direcția respectivă fără să pomenească nimic despre pictură, sau să o implice pe Sweeney.

— Doamna Worth își făcuse un testament? îl întrebă brusc detectivul Aquino.

— Nu știu, răspunse Richard smulgându-se din gândurile lui. Am avut unul, când mai eram împreună, dar imediat după despărțire eu mi-am făcut un altul. Oricum, ea nu avea prea multe bunuri. Galeria era a mea și din câte am auzit, făcuse multe datorii în ultimul an. Am consimțit să-i las ei galeria, ca parte din înțelegere, dar care nu putea fi inclusă în niciun nou testament pe care și l-ar fi făcut ea, dacă și la făcut.

— De ce? întrebă Aquino curios. De ce să-i dați galeria? Potrivit contractului prenupțial, nu trebuia să-i lăsați nimic.

Richard ridică din umeri și spuse simplu:

— Ca să aibă din ce să trăiască.

— Domnule Worth... Ritenour bătu cu pixul în birou, cu sprâncenele ridicate, în timp ce-și formula întrebarea.

— Știu că ați fost despărțiți de multă vreme, dar îl cunoașteți cumva pe vreunul dintre bărbații cu care a fost în ultima vreme? Menajera nu cunoaște niciun nume. Ne-a spus doar că doamna Worth încerca să fie cât mai discretă cu putință, de câte ori avea o relație cu cineva.

Richard nu comentă obiceiurile sexuale ale Candrei.

— Cât de mult în urmă vreți să mergem?

Cei doi se uitară unul la altul. Aquino ridică din umeri.

— De când v-ați despărțit.

— Avocatul meu are o listă.

Văzându-le surpriza, Richard adăugă:

— Mi-am făcut un obiectiv din a fi la curent, pentru eventualitatea în care aș fi avut nevoie de informația respectivă.

Cei doi deveniră mai atenți.

— Ați pus să fie urmărită?

Raportul unui investigator le-ar putea fi de un ajutor de neprețuit, spunându-le unde se ducea și când și cu cine se vedea.

— Da, dar nu cred că v-ar putea fi de folos. Nu se vedea cu cineva mai mult decât cu alții. Candra nu avea legături pe termen lung. Atracțiile ei erau de moment iar ea era mai preocupată de satisfacerea propriului apetit, decât pe cel al partenerului. Kai, asistentul ei de la galerie, era probabil cel

mai frecvent partener, dar asta pentru simplu fapt că era la îndemână.

Urmă o nouă ciulire a urechilor investigatoare.

— Cum se scrie numele lui? întrebă Ritenour.

— K-a-i. Numele de familie este Stengel.

— Credeți că era îndrăgostit de ea?

— Kai nu se iubește decât pe el. Nu îl pot vedea omorând-o, pentru că așa ceva nu i-ar servi deloc interesele, îi dădusem Candrei mână liberă în ce privește galeria și ea angajat pe cine a vrut, dar moartea ei, survenită înaintea încheierii divorțului, ar fi însemnat că galeria se întorcea la mine iar Kai își imagina că în acest caz ar fi rămas fără slujbă.

— Din cauza relației lui cu soția dumneavoastră?

Richard scutură din cap.

— Pentru că este o pisică maidaneză.

Detectivul Aquino spuse:

— Domnule Worth, scuzați-mă că vă întreb, dar un bărbat ca dumneavoastră... cum ați suportați să știți că soția dumneavoastră avea asemenea legături?

Ochii lui Richard rămaseră reci.

— După prima oară, nu mi-a mai păsat câtuși de puțin.

— Dar ați rămas căsătorit cu ea.

— Depusesem un jurământ în fața altarului.

Iar el luase în serios aceste jurăminte. Ar fi rămas căsătorit cu ea, încercând să găsească partea bună a unei situații proaste, dacă ea nu ar fi făcut avortul acela. O luase la bine și la rău, dar „răul” nu implica și avortarea unui copil.

Îl sună pe Gavin, care le trimise raportul complet al detectivului particular, pe faxul secției de poliție. Gavin se oferi să vină acolo în cazul în care Richard ar fi avut nevoie de

protecție legală, dar Richard îi spuse că nu avea nevoie. Chiar înainte de a se deconecta, noaptea trecută, într-o dusese o ofertă electronică pentru brokerul lui, folosindu-și numărul de pașaport drept cod, iar providerul lui putea și el să verifice timpul cât a fost on-line, deci avea acoperire în cazul în care detectivii ar mai fi avut vreun dubiu. Nu avea nici motivul și nici oportunitatea și cooperase cu ei cât s-a putut de mult.

Când se uită din nou la ceas, limbile trecuseră de șapte și jumătate. Era obosit și înfometat, pentru că le refuzase oferta de fursecuri vechi sau uscățele cu unt de arahide, de la automat. Detectivii arătau mai obosiți decât se simțea el, dar continuau cu încăpățănare. Le aprecia persistența, dar nevoia de a se convinge că Sweeney era bine devenea tot mai puternică, minut de minut.

Își stăpânise toată ziua emoțiile, până când se simți ca o oală sub presiune, cu valva în poziția închisă. Uciderea Candrei îi stărnise un cazan cu emoții; mai întâi, șocul provocat de moartea ei violentă. Urmase apoi furia rece, atât de puternică încât o putea simți agitându-se în el, cerându-i să acționeze. El fusese obișnuit cu violența, dar misiunile lui militare fuseseră îndreptate împotriva altor grupuri militare sau teroriste, oameni care semnaseră știind care erau riscurile și care era înarmați și gata să-l ucidă ei, dacă ar fi putut. Candra nu fusese un combatant, era neînarmată, neantrenată, inconștientă de ce o aștepta. Incorectitudinea atacului îl revolta.

Nu îl deranja faptul că i se puneau întrebări. Dar îl deranja cumplit faptul că nu putea să o vadă pe Sweeney, sau măcar să ia legătura cu ea. Alegerea fusese a lui, în dorința de a o proteja de acest infern al suspiciunilor și întrebărilor, dar asta nu însemna că era mai puțin furios că trebuise să facă această

alegere. Dacă detectivii i-ar vedea tabloul, ar putea-o aresta, ori el ar face orice ca să evite acest lucru.

Pentru că era tot mai disperat să o vadă, se închise și mai mult în el. Dacă își trăda cât de puțin sentimentele, le-ar fi alimentat din nou suspiciunile, prelungindu-și inutil șederea aici.

În sfârșit, puțin după ora opt, detectivul Aquino se întinse obosit și spuse:

— Ne-ați ajutat foarte mult, domnule Worth. Vă mulțumesc pentru răbdare. Majoritatea oamenilor se enervează, dar a fost necesar să vă punem câteva întrebări.

— Știu. Am înțeles. Nu mai sunt suspect?

— Absolut tot ce ne-ați spus s-a verificat. Serverul internetului dumneavoastră a verificat timpii cât ați fost online azi-noapte, în perioada critică – și vă mulțumim că le-ați acordat permisiunea să ne ofere aceste informații, fără să trebuiască să recurgem la formalități oficiale. Ceea ce ne-a scutit mult timp.

— Candra nu a meritat ce i s-a întâmplat. Indiferent care au fost diferendele între noi, nu a meritat asta. Spunând acestea, Richard se ridică și își întinse mușchii obosiți.

— Dacă mai aveți întrebări, mă găsiți acasă.

— O să-i spun unei patrule să vă conducă acasă. Se oferi detectivul Ritenour.

— Mulțumesc, dar nu este nevoie. O să iau un taxi.

Să-l cheme pe Edward să-l ia, însemna pierdere de timp; la vremea când ajungea Edward aici, el putea fi deja acasă.

Ieșind din secție, se duse la colțul străzii, dar aici traficul părea să fie foarte rar. Două blocuri mai departe era o stradă mai circulată, așa încât își continuă drumul. Tensiunea din el

devenea tot mai intensă. În mai puțin de treizeci de minute va fi acasă. Va vorbi cu Sweeney. Se gândi să se oprească direct la ea, dar prudența îl opri. Orice contact direct cu ea va atrage asupra ei o nedorită atenție. Oricum detectivii vor afla de ea, până la urmă – în funcție de cui i-ar fi spus Candra că o văzuse cu el – dar orice minut de întârziere era important. Poate că la noapte îl va picta pe ucigaș și atunci va avea o direcție spre care să-i orienteze pe polițiști.

Simțea nevoia unui duș, după care să se ducă la Piaza, să se vadă cu Helene și cu Charles. Respectul și bunele maniere îl obligau să facă asta, deși nu prea credea că mai avea în el vreun rest de bune maniere. Era obosit iar contactul cu ei va fi stânjenitor, din cauza divorțului. Când juleai moartea cuiva, îți venea să te descătușezi, încercând să-ți ușurezi durerea, dând vina pe ceva sau pe cineva, iar el și-o putea ușor imagina pe Helene acuzându-l printre lacrimi că dacă fata ei ar fi locuit în continuare cu el, nu ar mai fi murit, pentru că nu s-ar mai fi întors singură acasă. Ori el nu avea răbdarea, acum, să suporte așa ceva. O să-i sune mai bine după ce va fi vorbit cu Sweeney și atunci le va spune că mâine la prima oră va fi la ei.

Dar pe primul loc era Sweeney. Până când nu va ști că era bine, nu se putea gândi la nimic altceva.

— Ticălosul, spuse detectivul Aquino închizând obosit un dosar și lăsându-se pe spate, în scaun. De fapt, dintre ei doi el era cel mai nerăbdător, mai dur, dar cum aspectul lui îi făcea pe oameni să aibă încredere în el, îi rămânea lui Ritenour să joace de obicei rolul durului.

— Nouă din zece, într-un divorț, soțul este cel care-și ucide nevasta. Părea totul perfect și ce avem în schimb?

— Un rahat, asta avem, spuse Ritenour, începând să enumere punctele pe degete. Știa amândoi punctele, dar poate că le va fi de folos să le enumere cu voce tare.

— Worth este cel care a dorit divorțul. Are un contract nupțial care-i protejează averea, deci nu are de ce să se îngrijoreze pentru asta. Ea i-a făcut zile fripte cu partajul, dar astăzi avea întâlnire cu avocații ca să semneze hârtiile, deci și asta a picat. El se afla azi-noapte la computer, la ora aproximativă a întoarcerii ei acasă, iar momentul decesului, estimat de medicul legist, ar fi cam tot pe acolo. Știi care este primul lucru pe care-l face o femeie când intră pe ușă? Își aruncă din picioare pantofii cu tocuri. Dar doamna Worth a rămas încălțată.

— Ai dat vreodată de un tip atât de calm, de tare?

Aquino își frecă ochii. Promise telefonul anunțând crima Worth cu puțin înainte de șapte dimineața și de atunci lucrase nonstop.

— Nimic nu l-a atins. Și ne-a arătat numai ce a vrut el să vedem.

— Joey, nu el a făcut-o, spuse Ritenour.

— Scena arăta al naibii de urât. Ca și cum ar fi surprins un hoț, dar de fapt...

— Dar de fapt arată ca și cum cineva a vrut să arate așa.

— Da. Locul nu a fost răvășit cine știe ce. Și zgârieturile alea de pe încuietoare. Arată ca și cum ar fi fost făcute intenționat. Al naibii de sigur că nu au nicio legătură cu spargerea broaștei.

— Încă un punct în favoarea domnului Worth, spuse Ritenour. Nu mă înțelege greșit; nu sugerez că ar fi ceva ce ar fi putut face el. Dar domnul Worth mi-a părut genul de om

care dacă ar fi vrut ca scena să pară o spargere, atunci ar fi arătat într-adevăr ca o nenorocită de spargere.

— Da, înțeleg. Dar cine a făcut-o, a fost al naibii de înfuriat pe ea. Un spărgător nu ar fi hăcuit-o în halul ăsta.

Spunând asta, Aquino își trase în față un raport preliminar.

— A înjunghiat-o de trei ori în spate, ceea ce înseamnă că ea fugea de el. Răni de apărare pe braț; încerca să se lupte cu el. Apoi, când a căzut la pământ, tipul a continuat să o hăcuiască.

— Nicio urmă de asalt sexual. Chiloții erau la locul lor; raportul preliminar nu indică urme de spermă. Prietenii ei spun că a plecat de la petrecere neobișnuit de devreme, deci timing-ul nu putea fi plănuit. A plecat singură.

Ritenour căscă, uitându-se în notițele lui, cu ochi înroșiți.

— Cuțitul făcea parte dintr-un set din bucătărie și a fost lăsat la locul crimei. Fără amprente. Avem nenumărate urme pe butonul de la ușă, o parte, de la degetul mare al doamnei Worth și foarte multe cu amprentele menajerei.

— Nu pare nici să fi fost un amant respins. Apetitul ei era mare. Au existat mulți bărbați, dar niciunul în mod special.

— Dar poate că unul dintre ei a vrut să fie special. Știi povestea cu strugurii acri. Dacă nu-i pot avea eu, bla, bla, bla. Există cineva de pe lista aia cu care obișnuia să se vadă regulat, apoi a încetat să se mai vadă?

Ritenour mâzgălea în carnețel. Ca toți detectivii, el și Joe jucau tenis între ei cu ideile. Acest du-te vino declanșa uneori o nouă abordare.

— Nimeni, atât de recent, spuse Aquino. Prezența pe listă a Senatorului McMilian este interesantă, dar cum probabil nu ar fi vrut ca nevastă-sa să știe ceva, nu cred că ar fi ucis ca să păstreze secretul.

— Ca să nu mai vorbim că el habar n-are de existența listei ăsteia.

— Ca să nu mai vorbim. Cei de la Asigurări ne-au trimis lista cu bijuteriile asigurate de ea, ca să putem vedea ce lipsește?

— Nu încă. Ne-o faxează mâine dimineață.

— Haide să recapitulăm.

— Am mai recapitulat de două ori deja, Joe.

— Binedispune-mă.

Aquino se lăsă pe spate și își duse mâinile la ceafă.

— Tipul intră în casă prin efracție. Bijuteriile sunt deja la el. Poate se gândește să ia televizorul și instalația stereo, dar este singur, așa că mă îndoiesc. Este în bucătărie, căutând în frigider. Mulți oameni își ascund lucrurile în frigidere și congelatoare; ei cred că este un loc original, așa încât, firește, un hoț bun caută întotdeauna acolo.

Ritenour preluă firul.

— Ea intră, îl surprinde, el se panichează. Dar bijuteriile sunt deja la el și este mai puternic decât ea; o poate șterge când vrea el. Nu are de ce să o ucidă, decât dacă ea îl cunoaște.

— Cum ar fi o cunoștință care încearcă să facă rost de bani pentru droguri? Asta ar putea ține, dacă nu ar exista hăcuiala aia extra. Ticălosului i-a plăcut s-o facă. Ceea ce mă aduce înapoi la scenariu. Crima a fost deliberată, cred eu și restul a fost doar înscenare. Nu cred că a fost un spărgător.

— Și atunci înseamnă că tipii de pe listă sunt variantele.

Ritenour se uită din nou pe listă.

— Iisuse, doamna noastră n-a glumit deloc. Problema este, cred eu, că niciunul dintre numele astea nu se află pe lista

sistemului de pază al clădirii.

— Ce, tu crezi că un tip care plănuiește o crimă o să se semneze în registrul pazei cu numele adevărat?

— Și atunci cum a intrat? *Cineva* trebuie să-i fi confirmat sosirea, altfel nu i-ar fi dat nimeni drumul înăuntru. Și atunci ar fi trebuit să-și dea numele adevărat.

— Sau cineva din clădire a lucrat cu el.

Se uitară preocupați unul la altul. Intrau într-un teritoriu periculos, cu o teorie a conspirației și ei știau asta. Crima fusese mult prea personală. Așa că se opriră la enigma modului în care a intrat ucigașul într-un bloc de lux, cu pază douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Continuară să se uite unul la celălalt. Ritenour ridică din sprâncene.

— Ne trebuie lista cu chiriașii recentți.

— Da, al naibii ce ne trebuie.

— Poate că numele nu este corect, dar noi vom căuta un bărbat singur și dacă vom avea pozele tuturor tipilor de pe lista amanților ei, există șansa ca paznicii să îl poată recunoaște pe unul dintre ei, printre noii chiriași.

Dintr-o dată energizați, puseră mâna pe telefoane. Ora târzie lucra împotriva lor, totuși. Nu se afla nimeni în biroul blocului, care să le dea lista noilor chiriași. Obținerea fotografiilor celor de pe listă le va lua și ea timp; fotografiile celor care aveau permise de conducere puteau fi obținute de la Serviciul Circulație, dar mulți dintre cei care locuiau în oraș nu conduceau mașina, din cauza traficului obositor. Mai exista și posibilitatea ca tipul să fi locuit dincolo de râu, în New Jersey, sau în Connecticut. Amândouă aveau legături perfecte cu orașul.

— Iisuse, mormăi Aquino uitându-se pe lista amanților

doamnei Worth. Chestia asta ne poate ține ocupați tot restul anului. Ai numărat câți tipi sunt aici? Femeia asta trebuie să fi avut creier de muscă, cu SIDA și cu atâtea altele. Uită-te aici. Am numărat douăzeci și trei de tipi *noi*, doar în ultimul an; apoi mai sunt și toți cei vechi. Se culca cu câte unul cel puțin de două ori pe săptămână, în medie.

— Viața mea sexuală ar trebui să fie atât de activă, spuse Ritenour posomorât.

— Te-ar ucide stresul. Ah, la naiba, în seara asta n-o să mai aflăm nimic. Eu unul plec acasă. Pe mâine, spuse Aquino ridicându-se și întinzându-se.

— Cea mai bună idee pe care ai avut-o astăzi. Urmându-i exemplul, Ritenour își luă haina.

— Nu ne oprim și noi undeva, la o bere?

— Ne, du-te tu. Eu sunt terminat.

Amândoi erau divorțați și singurul lucru care-i aștepta acasă erau rufele murdare. Berile sunau tentant. Dar ceva îl rodea pe Aquino, deși nu-și dădea seama ce anume. Ceva în legătură cu Richard Worth. Nu că l-ar fi bănuit că el era criminalul; omul nu avea motiv și nu avusese nici oportunitatea. Dar era prea controlat; nu se foise, nu făcuse niciun gest cât de mic, nu se enervase, nicio emoție vizibilă când identificase trupul soției lui – mă rog, în-curând-fosta-lui-soție – și având în vedere avortul și toți ceilalți bărbați, putea înțelege de ce Worth nu dădea o ceapă degerată pe ea. *Nimic*. Niciun semn că ar avea măcar un nerv în corpul lui. Fusesse răbdător și dispus să-i ajute, dându-le acces la internetul lui, pentru ca ei să poată obține informațiile mult mai repede decât prin canalele legale. Aquino știa că nu avea motive să fie bănuit și nu era, nu chiar, era doar sentimentul acela inexplicabil că Worth

ascundea ceva, că exista un capăt liber care trebuia securizat.

Își luă neglijent la revedere de la Ritenour, apoi își strecură carcasa în spatele volanului sedanului de un maroniu indescriptibil, dat lui spre folosință. Dintr-un impuls, decise să se ducă acasă la Richard Worth, doar ca să vadă ce ar putea găsi. La naiba, ar putea chiar parca și urmări o vreme locul. Puțină curiozitate nu strica niciodată unui detectiv.

Richard îi dădu taximetrului douăzeci de dolari și nu așteptă restul, repezindu-se afară din taxi și luând-o în sus pe scări. Când renovase parterul vilei ca să-l transforme în birouri, adăugase o intrare separată pentru angajații lui, sub scările care duceau sus, spre partea principală a casei. Nivelul la care se afla biroul era la demisol, cu ferestrele la nivelul străzii, protejate cu bare de oțel. Intră în hol, un pătrat de unsprezece pe unsprezece, pavat cu dale de ardezie din import. Covorul din mijloc era un covor turcesc, vechi de două sute de ani, țesut atât de des încât nu se lăsă sub apăsarea pașilor lui, când îl traversă.

Verifică robotul din living, pentru mesaje. Erau unsprezece și le ascultă grăbit, trecând repede mai departe după ce recunoștea vocea. Sweeney nu se afla printre acestea, îi formă numărul și ascultă țârâiturile, numărându-le în cap. La cea de a șasea răspunse robotul. Vocea ei recită numărul; apoi termină cu un scurt „Lăsați un mesaj.” în mod normal s-ar fi amuzat. Dar acum îi era rău de îngrijorare. La naiba, pe unde era?

Sweeney nu intenționase să se plimbe atât de mult. Episodul

sever din dimineța asta îi lăsase o stare de amețeală, de parcă ar fi fost drogată, chiar și după ce se trezise din somnul de moarte, de trei ore. Se plimbase prin apartament ore în șir, nu că ar fi așteptat ca Richard să o sune, dar dacă? Probabil că avea să fie mult prea ocupat cu aranjamentele, așa încât nu se aștepta să o sune mai devreme de două zile, cel puțin.

Pe la asfințit totuși, începu să simtă că nu mai putea sta în casă niciun minut în plus. Procesele gândirii ei erau lente și stângace, ca și cum ar fi fost drogată și credea că puțin aer proaspăt o va ajuta să-și limpezească mintea. Neavând încredere în doamna vorbăreață care spusese că afară era o temperatură plăcută de aproape optsprezece grade, își puse pe ea o haină din denim și ieși în stradă.

Nu avea în minte nicio destinație. Mergea, doar. Locuia la marginea cartierului Lower East Side și zona era plină de culoare, mai ales de varietate umană. Chiriile relativ mici atrăgeau artiști și studenți cu miile. Actorii și muzicienii gravitau mai ales în Greenwich Village, dar o parte din cei ce nu-și găseau nimic aici, sfârșeau în Lower East End. Chipurile erau fascinante, tineri și bătrâni. Un cuplu tânăr ieșise la plimbare, împingând un cărucior cu un copilăș în el, mândria și mulțumirea citindu-li-se pe fețe. Întrezări fețișoara ca o floare a bebelușului și mânuțele lui minuscule, împreunate la marginea păturicii și simți o nevoie aproape dureroasă de a atinge puful care-i acoperea căpșorul.

Un adolescent scosese la plimbare o încurcătură de câini de toate mărimile, de la un ciobănesc englezesc care se uita chiorâș prin clauza lui de păr, la un teckel care alerga de două ori mai mult, ca să țină pasul cu ei. Un zâmbet mare lumina fața băiatului care era efectiv târât de-a lungul trotuarului: era

pe patine cu rotile. Iar câinii păreau fericiți să fie de ajutor.

Treptat, vecinătatea începu să se schimbe. Sweeney se uita la mărfurile expuse în vitrine, se opri la o mică patiserie pentru un bușeu cu scorțișoară și multă înghețată deasupra, apoi o cafea, ca să spele totul și o porni apoi mai departe, cu mâinile în buzunare, cu briza ușoară flirtând cu buclele ei.

Încerca să nu se gândească la Candra. În mod deliberat nu permitea imaginii din pânza ei să i se formeze în minte. De fapt aproape că nu se gândea la nimic, continua doar să meargă.

Și totuși nu rămase surprinsă când se uită în jur și recunoscuse vilele luxoase și clădirile înalte, cu apartamente, din Upper East Side. Mersese pe jos cel puțin două mile, poate mai mult; nu știa câte blocuri constituiau o milă. Richard locuia aici, într-o vilă dincolo de Park Avenue. Candra locuise și ea undeva tot pe aici; Kai îi spusese odată că noul apartament al Candrei era în zona asta; nu-și amintea în ce bloc.

Sweeney nu urmărise știrile, doar vremea. Știrile locale vorbeau probabil numai despre crimă; asemenea lucruri nu se petrec în fiecare zi în blocurile cu apartamente de lux și cum Candra era foarte cunoscută în societate, moartea ei violentă devenea cu atât mai mult un subiect favorit. Sweeney nu dorise să vadă sau să audă comentariile speculative.

Singurul lucru pe care-l vroia ea era să-l vadă pe Richard.

Înaintă pe stradă și se opri câteva momente să se uite în sus la vilă. Fusese o dată aici, în urmă cu trei sau patru ani când, aflată în oraș, fusese invitată de Candra la o petrecere care era deja în plină desfășurare. Sweeney stătuse exact atât cât să pretindă că soarbe puțină șampanie, să o salute pe Candra și apoi s-o șteargă.

Prin fereastra cu ventilator de deasupra ușii se vedea lumină. Se uită îndelung la fereastră, întrebându-se dacă el era acasă sau dacă lumina era aprinsă ca să-i facă pe oameni să creadă că era cineva înăuntru.

Ce idee proastă. Dacă ei *era* acasă, precis mai erau și alți oameni cu el. Prieteni veniți să-i prezinte condoleanțe – sau poate nu, având în vedere circumstanțele. Dar în mod clar vor încerca să afle detalii odioase, bârfe fierbinți pe care să le poată împărtăși cu alți prieteni, a doua zi, la o cafea.

Nu trebuia să intre. Doar să sune la ușă, să-i spună... să-i spună o prostie, cum ar fi că tocmai se gândise la el, sau să-i prezinte regretele ei, ceva de genul acesta. Poate că el avea personal de serviciu și nu deschidea chiar el ușa. În acest caz îi va lăsa un mesaj. El o să știe că trecuse pe aici, iar asta era ce conta, de fapt.

Urcă treptele și apăsă butonul soneriei, apoi își vârî mâinile înapoi în buzunare, stând cu capul aplecat, cu briza serii răvășindu-i părul în timp ce aștepta să se deschidă ușa.

Care se deschise atât de brusc încât ea sări în loc, speriată.

Deasupra ei, Richard se holba la ea.

— Unde dracului ai fost? urlă el.

Sweeney clipi.

— M-am plimbat.

— Te-ai plimbat? repetă el. De la tine, de la apartament?

— Da. Am vrut doar să fac câțiva pași... și am ajuns aici.

Se uita în jos la ea cu fața împietrită, dar cu ochii negri strălucind de o emoție indescifrabilă.

— Intră, spuse el dându-se înapoi ca ea să poată trece pe lângă el și, după o ușoară ezitare, Sweeney se supuse.

În mașina lui, treizeci de metri mai jos, detectivul Aquino ridică din sprâncene și notă în carnețel ora sosirii femeii. Fără niciun motiv special, doar din pură curiozitate de polițist.

Nu se atinseseră, dar se simțea că între ei exista o legătură indefinisabilă. Deci Worth avea o dulcică; nu exista nicio lege împotriva acestui lucru. De fapt, după o separare de un an, omul ăsta ar fi trebuit să fie un sfânt ca să nu aibă și el o prietenă.

Ceea ce-l intriga pe Aquino era de ce nu pomenise niciodată numele unei alte femei, în timpul interogatoriului. Worth era un om discret – Aquino înțelesese asta – dar totuși le spusese despre avortul soției lui. A avea o prietenă era ceva cu mult mai puțin delicat decât a oferi o asemenea informație. De fapt, legătura lui cu o altă femeie ar fi fost un alt punct în favoarea lui, făcându-l și mai indiferent la aventurile soției.

Dar Worth nu pomenise nimic despre prietena lui și Aquino găsea asta interesant.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Holul era pavat cu dale de un cenușiu închis, peste care era întins un covor gros, cu cele mai intense culori pe care le văzuse Sweeney vreodată. S-ar fi oprit aici, dar Richard întinse mâna, invitând-o astfel să îl preceadă și ea se supuse stânjenită. Expresia lui era împietrită, ca și cum nu ar fi vrut-o aici, dar era prea politicos ca să i-o spună. Sweeney își vârî mai adânc mâinile în buzunare, simțindu-se ca un intrus.

Tot ca un intrus se simțise și data trecută când mai fusese

aici. Sigur, atunci se aflase sub stresul socializării – relative – dar nici acum nu se simțea mai confortabil. Luxul o făcea nervoasă. Copil fiind, ea fusese întotdeauna cea care vărsa sucurile pe fața de masă brodată, unică, sau se mânjea cu vopsea pe bluza de mătase, sau călca exact pe o pată de cerneală care se împrăștia pe cel mai scump covor. Mama ei arbora întotdeauna un ton dramatic, spunând că lumea ar fi cu mult mai în siguranță dacă Paris ar fi ținută într-o cușcă, după care își cerea mii de scuze pentru stângăcia copilului. O vreme, Sweeney chiar fusese terifiată la gândul că mama ei o va închide cu adevărat într-o cușcă.

Își depășise această spaimă, dar sincer, ea chiar era asul accidentelor. Stângăcia ei era declanșată, probabil, tocmai de obiectele scumpe. Așa că alese acum să meargă prin mijlocul încăperii, ca să evite atingerea de lampa aceea frumoasă.

Livingul spațios se afla la dreapta. Intră acolo, cu Richard venind tăcut în urma ei. Avea senzația vagă că era mânată. Nu trebuia să fie aici; nu numai că nu se simțea la locul ei aici, dar în mod cert nu era momentul. Își imaginase prea multe despre relația lor, care era mult prea nouă și neformată, pentru ca ea să-și imagineze ceva.

Totuși, în ciuda disconfortului, Sweeney, ca întotdeauna, era atentă la culori și observă imediat că încăperea era altfel. Candrei îi plăceau tonurile neutre, discrete; acum însă totul era mai viu, mai substanțial. Și nimic nu arăta mai ieftin decât piesele înlocuite.

Rămase în mijlocul încăperii, schimbându-se nervos de pe un picior pe altul.

— Așează-te, îi spuse Richard.

— Nu pot.

La naiba, nicio îmbunătățire în minciunile ei sociale. Își auzea parcă tonul atât de evident fals din voce.

— Știu că n-ar trebui să fiu aici. Acesta este un moment al tău de intimitate și eu apar așa...

— Stai jos, spuse Richard din nou, doar că de data asta cuvintele sunaseră ca și cum ar fi fost mârâite.

Alese un jilț mare, cu brațe și se cocoță pe marginea pernei. Pe măsuta alăturată se aflau un fel de statuete. Își vârî ambele mâini între picioare, ca nu cumva să le lovească, întâmplător.

Nu-i plăcea să se simtă stânjenită în prezența lui Richard. Acasă la ea, sau pe teritoriu neutru, se simțea cât se poate de relaxată, cu el. Aici, pentru prima oară deveni dureros de conștientă de uriașa prăpastie financiară dintre ei. Nu văzuse niciodată la el nici cea mai mică urmă de snobism, deci deosebirea trebuia să existe în ea, iar a sfida snobismul era la fel de irațional ca a fi snob.

— Nu știu ce gândești, dar nu-mi place expresia ta.

Cel puțin tonul lui era acum ironic, nu mârâit. Richard stătea încă în picioare, uitându-se în jos la ea cu o expresie de nepătruns.

— Mă gândesc că nu aparțin acestui loc.

Acesta era adevărul gol-goluț, fie că-i plăcea sau nu, lui Richard. Sweeney își fixă privirea pe un aranjament floral, studiind culorile, ca să se liniștească.

Richard ridică din umeri.

— Nici eu.

Uimită, își ridică privirea spre el.

— Dar este locul tău.

— În adâncul sufletului meu am rămas același băiat de la țară; nu aici vreau să fiu; aici locuiesc, doar.

Sweeney nu părea dispusă să-și ia privirile de la el. În lumina discretă, mângâietoare a lămpilor, ochii lui întunecați erau negri și nici el nu-și lua privirile de la ea. Simți fiorul conștientizării apropierii lor, întotdeauna prezent când era cu el. Încercă să uite de el; nu era momentul.

— Toată ziua am fost la poliție. Mi-a fost rău de grijă pentru tine, dar nu te-am putut suna.

Vocea lui era joasă, controlată.

Sweeney spuse repede:

— Te înțeleg. Nu m-am așteptat să mă suni. Și mă simt perfect. Până la urmă mi-a venit ideea să mă târăsc în cada cu apă fierbinte și să stau acolo, să mă încălzesc.

— Mai bine te-aș târî în pat cu mine, de câte ori simți nevoia să te încălzești.

Cuvintele se așternură între ei ca un fir cu viață în el. Tresări în ea, șocată și înțelese. El nu se uita la ea spunându-și că nu avea ce să caute acolo; el o privea cu intensitatea unui bărbat care vrea să facă sex. Aici. Acum.

Se pomeni dintr-o dată în picioare, împinsă de o tensiune atât de acută încât era aproape dureroasă. În ea se luptau nervii și nevoia. Doar această afirmație bruscă a lui o excitase, trupul ei pregătindu-se pentru el. Sâni o dureau și fără să se uite în jos știu că sfârcurile i se întăriseră. Simțea între picioare o căldură lichidă, dureros de plăcută, își încleștă mușchii interiori împotriva durerii dar constată că de fapt și-o intensificase.

Acceptase și savurase forța atracției pentru el. Iubise acele săruturi sălbatic de frustrante, atingerea tentantă a pielii lui, amestecul intoxicant al senzației de a fi pe muchia pericolului, cu siguranța de a se simți totuși sigură în brațele lui. Oricât de

mult și-ar fi dorit împlinirea de a face efectiv dragoste cu el, se simțea totodată liniștită de abținerea lui. Nu îi era ușor să i se abandoneze, ori, ceea ce dorea el acum, era tocmai abandonul ei total. Ceea ce o înnebunise atât de mult în teorie, în realitate părea destul de înfricoșător.

— Cred că ar trebui să plec, izbucni ea întorcându-se s-o facă.

Mâinile lui i se închiseră în jurul taliei, prinzând-o înainte de a putea face un pas.

— Eu cred c-ar trebui să rămâi.

O trase tare lângă el, coapsă la coapsă, pulpă la pulpă, cuibărindu-și erecția dură în moliciunea pântecului ei.

— Nu mă dorești? murmură el aplecându-și capul ca să-i sărute tâmpla și mai jos, adâncitura sensibilă de sub ureche.

I se tăie respirația. Dacă-l dorea? îl dorea mai mult decât își dorise vreodată ceva, sau pe cineva. Doar că abia acum începea să-și dea seama cât de mult îl dorea și asta nu numai în sensul fizic. Tocmai acest lucru era cel mai înfricoșător, să constate cât de important era el pentru ea, pe plan emoțional. Copil fiind, își iubise familia și dorise cu disperare ca și ei să o iubească, în schimb, dar această dragoste nu apăruse niciodată și de atunci nu-și mai permisesese să fie vulnerabilă.

Dar era prea târziu acum pentru prudență, își spuse ea sălbatic. Deja îl iubea. Trupul ei se și topea, lipit de al lui, în căutarea acelei plăceri totale pe care i-o oferise o dată.

Nu-i putea acorda permisiunea pe care i-o cerea el, cel puțin nu în cuvinte. Panica și excitarea se amestecau într-o goană intensă care o sugruma. Așa că își duse mâinile în sus, de-a lungul pieptului lui, împreunându-le pe după gâtul lui, ridicându-se pe vârfuri, ca să-i aciuiască erecția între pulpele

ei, iar asta era toată permisiunea de care avea el nevoie.

Brățele lui se închiseră pe după ea și gura i-o acoperi pe a ei, tare și vorace. Limba i se mișca adânc în gură, luând-o pe a ei și Sweeney înțelese cât se abținuse el până acum. Până acum. Sweeney avea senzația că era strivită și devorată, doar că ce făcea el nu o durea deloc. Singura durere pe care o simțea, era durerea golului.

Richard îi scoase haina pe mâini în jos și-i dădu drumul să cadă. Își făcu apoi loc cu mâinile pe sub bluza ei, închizându-și-le pe sâni ei, cu palmele fierbinți și aspre pe sfârcurile întărite. Tot trupul i se arcui sub atingerea lui și se auzi scoțând sunete slabe, găfâite. Totul se învârtea, scăpând sub control, alergând prea repede.

— Richard, găfâi ea, un strigăt slab, sau o rugămintă, nu știa exact.

Richard îi smulse bluza peste cap și în clipa următoare zăcea întinsă pe spate, pe canapeaua supradimensionată. Zece secunde mai târziu era goală, pantofii și șosetele duse, jeanșii și chiloții trași în jos și aruncați. Mâinile lui erau pe pulpele ei, desfăcându-i-le.

Se uita ameită la el îngenunchind între picioarele ei, cu un genunchi pe canapea, cu celălalt picior proptit pe dușumea, trăgând de închizătoarea pantalonilor. Își simțea trupul pulsând de așteptare, sângele alergându-i fierbinte și gros prin vene, ca să se adune în ventrele ei. Richard se întinse peste ea și Sweeney își propti mâinile pe pieptul lui, simțindu-i inima bubuind sub palma dreaptă. Ochii li se întâlneau, ai ei larg deschiși, ai lui amenințător de micșorați și privirile li se încleștară și rămaseră așa, în timp ce el o pătrundea, împingând tare și adânc.

O invadă panica. Era o durere puternică, ascuțită, ca și cum ar fi fost din nou virgină. Își ținu respirația ca să-și sufoce un strigăt, înțepenindu-se sub el. Richard mormăi o înjurătură indinstinctă, retrăgându-se puțin și refăcându-și drumul înapoi, până la prăsele. Durerea a fost doar momentană, reacția corpului ei la neobișnuita invazie; cea de a doua împingere a lui îi smulse un alt strigăt, de data aceasta ascuțit de plăcere.

— Dumnezeule, spuse el cu vocea înăbușită, cu trupul încremenit și încordat, ca și cum o nouă împingere i-ar fi zdruncinat autocontrolul și nu s-ar mai fi putut opri să nu termine.

Sweeney își împreună picioarele pe după talia lui, ridicându-și pelvisul ca să-l poată primi mai adânc în ea. Respira repede, întrerupt, găfâit. Îl simțea atât de gros și de dur în ea, încât își spuse că nu ar fi suportat ca el să se mai miște și totuși crezu că ar exploda dacă nu ar face-o. Se simțea fierbinte, incandescentă, căldura fierbându-i în vene. Își încordă mușchii interiori în jurul lui, încercând să-l atragă mai adânc. Trupul lui se flexă și cu un sunet gutural se repezi înainte, plonjând atât de adânc încât ea aproape că țipă; apoi Richard rămase încă o dată nemișcat. Ea se arcui în sus, săpând cu unghiile în mușchii de pe pieptul lui.

— Du-te naibii! Fă-o odată! strigă ea sugrumat.

El îi apucă încheieturile mâinilor și i le desprinse de pe pieptul lui, trântindu-le jos pe pernă și ancorându-i-le peste capul ei. Se întinse peste ea, transpirația lucind pe fața lui și în adâncurile întunecate ale ochilor lui citi că începea să-și piardă controlul.

Și atunci începu să împingă puternic în ea, făcând-o să se zguduie sub impact. Strânsoarea mâinilor lui pe ale ei o arcui

în el, o ridică pentru el. Cu fiecare împingere. Căldura și tensiunea din ea creșteau, vintrele îi pulsau, coapsele i se roteau înainte și înapoi, luând tot ce îi oferea el. Termină repede și puternic, strigând și gemând, iar el continuă să o călărească fără milă și tensiunea începu să se reconstruiască în ea, de îndată ce-i încetară spasmele. Trupul lui mare înțepeni peste ea, apoi se cutremură, repede, cumplit. Inima îi bătea atât de tare, încât o putea simți izbindu-se de cutia ei toracică. Fiecare mușchi din ea era ca untul, moale și neajutorat. Richard rămase întins greu peste ea, strivind-o în canapea și ea ar fi putut zăcea acolo fericită, pentru totdeauna. Plăcerea pe care o simțise cu el înainte, nu se compara cu cea pe care o resimțise făcând cu adevărat dragoste. Era în culmea fericirii și totodată epuizată, ca și cum ar fi putut muta munții din loc dacă ar fi reușit să se miște, dar momentan nu-și dorea nimic mai mult decât să zacă așa acolo, cu greutatea lui Richard peste ea, simțind tremurul din mușchii aceia puternici și știind că ea îi fusese îndeajuns ca el să fie satisfăcut.

Asta era, înțelese ea, ce simțeau femeile întotdeauna în asemenea momente, cu bărbatul pe care-l iubeau. Era mai dulce decât își imaginase ea în acele scurte, rare momente în care își permitea să se gândească la ce ar putea pierde cu statutul ei de femeie solitară.

Richard își înălță capul. Părul lui era negru de sudoare, expresia trădându-i triumful și posesiunea și o satisfacție cât se poate de masculină.

— Ești bine?

Vocea lui era joasă și guturală.

Sweeney înghiți, reușind să spună:

— Mie-mi spui? Eu n-am prea avut practică.

Un zâmbet scurt îi aprinse fața.

— Eu aș spune că ești al naibii de minunată.

Îi eliberă brațele și-și balansă greutatea într-un cot, cuprinzându-i fața în mâini și sărutând-o cu înceată, adâncă deliberare, mimând cu limba micile izbituri dintre picioarele ei, care-l țineau semi erect și în ea. Sweeney se strânse sub el, țesuturile ei interioare fiind aproape prea sensibile ca să mai suporte această blândă stimulare.

El înțelese și se retrase din ea atât de blând încât lui Sweeney îi veni să plângă. El se ridică înapoi în genunchi și-și rearanjă pantalonii, apoi se ridică în picioare, se aplecă și o ridică în brațe. Stătea întinsă în brațele lui ca o ofrandă goală, agățându-se de umerii lui, în timp ce el o căra afară din living și sus pe scări.

— Sper că poți rămâne peste noapte, pentru că eu nici pe departe nu am terminat cu tine, îi șopti el.

— Nu... patul Candrei...

— Ea nu a dormit niciodată în patul ăsta, o asigură el, blând dar implacabil. Și nici în camera asta. Am renovat-o și am remobilat-o. Și Richard deschise cu umărul un set de uși duble și traversă cu ea o mare întindere de parchet scump, lucios, pe care erau aruncate covoare de culoarea nestematelor, spre un pat suficient de mare ca să poată dormi în el șase persoane. Îi lăsă picioarele să-i cadă, pentru ca ea să stea acum în picioare, dar continuând să o țină lipită de laterala lui, în timp ce el se aplecă și dădu cuverturile în lături.

Genunchii îi tremurau.

— Aș vrea să mă spăl, spuse ea. Avea nevoie de un halat, sau de un prosop, de orice, ca să se poată acoperi în locurile strategice. Niciodată nu se simțise atât de goală ca acum, sau

mai conștientă de trupul ei.

Richard încremeni.

— La naiba! Nu am avut prezervativ, spuse el încetișor.

Se uitară unul la celălalt și Sweeney deveni acum conștientă de umiditatea dintre picioarele ei. Își făcu repede niște calcule.

— Cred că suntem siguri. Au trecut aproape trei săptămâni de la ultimul meu ciclu.

Avu un scurt moment de nebunie, o urmă de regret că timing-ul nu fusese mai bun – sau mai prost. Dar în clipa asta nu putea decide care dintre ele.

Richard deschise un sertar de la noptieră și scoase de acolo o cutie cu prezervative, pe care o puse pe masă.

— Amândoi avem nevoie de un duș. Baia este acolo. Și o întoarse, arătându-i direcția spre două uși albe, cu jaluzele.

Vroia să facă duș împreună cu ea. Vroia să facă mai mult decât atât, având în vedere prezervativul din mână. Inima începu să-i bată cu putere în timp ce se îndrepta spre baie, cu toată demnitatea pe care reuși să și-o impună, deși își simțea obrazii arzându-i. Când ajunseră în baie, el își scosese toate hainele de pe el, cu excepția pantalonilor și a boxerilor, lăsându-le aruncate ca pe o potecă, dinspre pat spre baie.

Sweeney se opri în ușă. Baia lui era mai mare decât a ei. O cadă pătrată, cu jacuzzi, se afla drept în fața ei, cu prosoape albe, groase, stivuite pe polița de ceramică alăturată, lângă un bol din cristal plin cu săpunule rotunde, multicolore, în partea dreaptă, o ușă de sticlă se deschidea spre dușul spațios. Pe jos era placat cu dale lucioase de un maroniu roz discret, care părea să strălucească sub luminile puternice. În partea stângă se afla un spațiu privat pentru closet, iar la stânga ei se întindea un cabinet lung, lung, cu două lavoare, de un maroniu

bogat, lucios. Deasupra lavoarelor se arcuiau baterii aurii. În fața dușului și a căzii erau aruncate carpete moi, groase.

— Este de-a dreptul decadent, se pronunță ea.

O mână largă, moale, se plimbă peste curbele fundului ei.

— Mă bucur că îți place.

Nu doar că îi plăcea baia; era înnebunită după ea. Culorile erau minunate. Un maron întunecat ar fi fost groaznic, dar acest maroniu era atât de adânc și de bogat încât îi venea parcă să se afunde în el. Auriul bateriilor părea să arunce pete de aur pe suprafața cabinetului, făcând-o să strălucească.

Deschise ușa dușului și se uită înăuntru.

— Wow!

Cabina dușului era de cel puțin zece metri pătrați, placată în marmură striată cu maroniu și roz. De o parte și de alta a cabinei se afla câte o baterie de duș, astfel poziționate încât să te limpezească simultan în față și în spate.

Mâna de pe fundul ei deveni mai insistentă, forțând-o să intre în cabină. Se întoarse și se trezi în fața unui bărbat în pielea goală. I se tăie răsuflarea. Îl văzuse ea deja aproape dezbrăcat și și-l imaginase ea complet gol, dar realitatea era cu mult mai frumoasă decât imaginația ei. Richard avea un trup minunat, dar era ceva mai mult decât atât; arăta exact așa cum trebuie să arate un bărbat, după părerea ei, matur și mușchiulos și interesant. Întinse impulsiv mâna și și-o închise în jurul penisului lui întărit, auzindu-i doar pe jumătate oftatul de plăcere, concentrându-se în schimb asupra felului cum îi tresărea în mână drugul gros.

— Dacă nu ești atentă, nu o să mai ajungi să faci dușul ăla, spuse Richard.

— Este atât de important? șopti ea.

— Eu încerc să fiu atent și romantic.

Sweeney își dădu capul pe spate, ridicând din sprâncene, curioasă.

— Romantic?

Mă gândesc la asta de o săptămână întreagă, plănuiind ce-o să fac.

O mână îi rămase pe instrumentul lui. Cealaltă îi mângâie pieptul păros. Respirația îi ieșea ușor gâfâit printre buzele întredeschise.

— Și mă rog, ce planuri romantice ți-ai făcut?

— De fapt, nu este decât unul.

— Unul? Și care anume?

— Să te reglez de să-ți sară capacele, spuse el pe un ton oarecare și când Sweeney se lăsă pe spate scuturată de hohote de râs, el îi îndepărtă prudent mâna de pe sexul lui. Prinzând-o complet neajutorată, o mână complet în cabină și dădu drumul la apă.

Mai făcuse duș cu o femeie, aici, își dădu ea seama; capetele de duș erau astfel reglate încât să o bată de la talie în jos, ca să nu i se ude prea mult părul. Câteva minute mai târziu, cu mâinile lui alunecoase de săpun plimbându-i-se peste tot pe corpul ei, Sweeney recunoscă și că se pricepea să spele o femeie. Alte câteva minute după aceea, îi demonstra și că știa despre cum se face sex sub duș. Era repede și dur și carnal, cu ea lipită de peretele de marmură, în timp ce el o regula. Termină repede, zvârcolindu-se și mișcându-se în brațele lui. După care abia dacă se mai putea ține pe picioare și el o sprijini în timp ce o ștergea și se ștergea cu prosopul. El era încă tare, pentru că nu terminase și înțelese că a doua oară el o să ajungă mult, mult mai lent la orgasm și că ea se putea

aștepta la o ședință de dragoste lungă. Nu știa dacă să se bucure sau să ceară îndurare.

Apoi el o cără în pat și toate gândurile de a cere îndurare îi dispărură complet din minte. Richard petrecu mult timp sărutând-o, din cap până-n picioare. Îi supse sfârcurile până când aproape gema de plăcere și frustrare; degetul lui explora și mângâia între picioarele ei. Apoi înlocui degetele cu limba și ea termină din nou, țipând sub intensitatea senzațiilor. O lăsa să se odihnească puțin, apoi o rostogoli pe burtă și o luă pe la spate. Era atât de tumefiată încât el i se păru imens de mare, abia reușind să intre în ea; era acut conștientă de fiecare centimetru al lui, cercetând-o tot mai adânc. Loviturile lui lente îi frecau trupul de cearșafuri și de mâna pe care el și-o vârâse sub ea, așa încât fiecare mișcare o freca de degetele lui, păcătos de știutoare.

A patra oară termină odată cu el, după care rămaseră întinși, lipiți unul de celălalt, capul ei aciuat pe umărul lui și mâinile lui mângâindu-i leneș fesele, sânii, coapsele și pieptul și pulpele, ca și cum nu s-ar mai fi putut sătura de ea. Închizând ochii, ascultă bătăile inimii, ale lui și ale ei, pe măsură ce deveneau tot mai lente, reglându-se până când începură să bată la unison, două inimi, un singur ritm.

— Spune-mi dacă vrei să dormi, șopti el după o vreme, rostogolindu-se deasupra ei.

Îl simți explorând. Dar fără să intre încă și ea știu că nu o va face dacă i-ar spune că era obosită.

— Nu, șopti ea apucându-i spatele în mâini și ridicându-și coapsele, pentru ca el să intre câțiva centimetri înnebunitori.

— La noapte să nu mă lași să dorm.

Îi ajunseseră atâtea crime și picturi și senzația că viața ei era

la dispoziția capriciilor unei puteri nevăzute, neștiute. Vroia să-și înece simțurile în simțurile lui Richard, să se piardă în pura plăcere fizică.

Și el făcu întocmai cum i se ceruse. De vreo două ori a crezut că ațipise, sau poate nu, poate era doar amețeața împlinirii. Richard făcu dragoste cu ea la nesfârșit și chiar când se odihneau, ei rămânea în ea. Când deveni prea uscată ca să-l mai poată primi, el folosi un lubrifianț ca să-și ușureze drumul în ea. O împingea cu putere și de câteva ori țipă, de teamă că nu va mai putea suporta, dar de fiecare dată constata că putea și în noaptea aceasta Richard ținu frigul de parte de ea.

Stăteau întinși unul lângă altul, tăcuți, când cerul începu să se lumineze. Richard îi îndepărtă mângâietor părul de pe față, cu o atingere infinit de tandră.

— Vorbește-mi despre pictură.

Sweeney se încordă, încercând o clipă să reziste acestei intruziuni urâte în fericirea momentului. Apoi oftă, acceptând să se întoarcă la realitate.

— L-am terminat chipul.

Constată că trebuia să înghită, ca să poată continua.

— Când m-am trezit și am văzut-o, am sunat la galerie, dar nu mi-a răspuns nimeni. Nu aveam numărul ei, așa că am sunat la tine – și am aflat că am întârziat.

— Nu te acuza. Detectivii apreciază că a fost omorâtă pe la miezul nopții. Când ai terminat tu tabloul, deja era prea târziu.

Richard îi spusese asta cu un ton grav, luându-i bărbia în mână și întorcându-i fața spre el.

— Eu... Cuvintele îi rămaseră în gât. Știa că el avea dreptate. Având în vedere ora la care se dusesse la culcare și

timpul cât i-a trebuit ca să termine chipul, Candra sigur că era deja moartă. Artistul din ea știa asta. Femeia însă, omul din ea se simțea ca și cum ar fi trebuit să facă ceva, orice i-ar fi stat în putere.

Simțea tensiunea din el zornăindu-i prin mușchi și comunicând cu ea prin mâini.

— Dumnezeu, câte griji mi-am făcut pentru tine, spuse Richard pe un ton de violență găuită, strângând-o s-o strivească, la pieptul lui.

— Sunt bine. Îi sărută clavicula și-și spuse cât de minunat era să se simtă caldă și în siguranță și atât de atent satisfăcută. Dragostea pentru el o umplea, umflându-i parcă inima. Își întoarse gândurile înapoi la subiect.

— Nu o să te mint; a fost cât se poate de rău, dar m-am descurcat. Nu trebuie să-ți faci griji; asta dovedește că pot face față și singură.

Ochii lui negri scânteiară.

— Nu ar fi trebuit să te descurci singură. Eu trebuia să fiu acolo.

— Nu ai putut. Tu a trebuit să... a trebuit să te ocupi de Candra.

Gâtul i se strânse din nou.

— A fost soția ta vreme de zece ani. Știu că trebuie să fii tulburat.

Richard scoase un sunet aspru din beregată și îi dădu drumul, rostogolindu-se pe spate, uitându-se în tavan.

— Nu îi jelesc moartea, dacă asta întrebi cumva. Nu pot fi atât de ipocrit încât să simulez îndurerarea. Poate lumea crede că ar trebui, dar nu am de gând să montez un spectacol pentru ei.

Sweeney simți în el puterea și mânia frustrantă și-i oferi aceeași alinare pe care i-o oferise și el, cuprinzându-l în brațe și mângâindu-l încet pe față, pe piept.

— Sigur că nu. Nu ar fi cinstit.

Richard se uită în jos la ea.

— Nu ai lucrat deloc la chipul bărbatului?

Sweeney scutură din cap. Încercă să pară indiferentă. Dar ochii ei se umplură de groază pentru ce avea să urmeze și știu că episodul de ieri dimineață încă nu fusese cel mai dur.

Era rândul lui să mângâie.

— Am vrut să te sun, dar mi-am petrecut toată ziua la poliție, șopti el.

— Știu. Știam că ai de făcut aranjamente...

— Ca să nu mai spun că eram primul suspect.

Pupilele i se dilată.

— Ce?! Ar fi sărit din pat dacă el nu i-ar fi controlat impulsul trupului, ținând-o lipită de el.

— Eram cea mai logică persoană. Când este ucisă o femeie, de obicei soțul sau prietenul au făcut-o. Noi eram în divorț. Iar ei trebuiau să mă excludă ca suspect.

— Și te-au exclus?

— Da. Nu am avut nici motivul și am putut dovedi că nu m-am mișcat de aici.

— Cum?

— Computerul. Eram on-line și serverul are înregistrați timpii.

Sweeney închise ochii, ușurată. Își înclină puțin capul, frecându-și obrazul de pieptul lui. Spuse:

— Trebuie să plec. Știu că ai un milion de lucruri de făcut astăzi. Și... nu ar trebui să duc pânza la poliție?

— Nu, spuse el cu fermitate. Promite-mi că nu o să faci asta.

— De ce?

— Tu chiar îți imaginezi că ei te vor crede că ai pictat-o în somn? Scumpo, *tu* vei deveni suspectul principal, cel puțin o vreme. Și nu vreau să treci prin asta; în plus, dacă se vor concentra asupra ta, vor pierde timp, când s-ar putea ocupa să-l identifice pe adevăratul ucigaș. Când o să termini tabloul și vom vedea pe cine ai pictat, atunci o să mă gândesc la o cale de a-i îndrepta pe polițiști în direcția bună. Promite-mi, spuse el frecându-și degetul mare sub bărbia ei.

— Bine. Presupun că toată povestea este cam în ceață, la ei, nu?

— Nu mai mult decât orice episod din *Zona Crepusculară*.

Zâmbetul ușor strâmb de pe fața ei se lărgi, deveni mai natural.

— Chiar atât de rău?

— Chiar atât de rău. Când o să pictezi chipul ucigașului, atunci o să găesc eu o cale să-i îndrept pe polițiști în direcția bună, dar mai mult decât atât nu te vreau implicată.

Afară, în mașina lui, detectivul Aquino căscă și se întinse, luptându-se cu nevoia de a dormi. Tare, tare mult simțea nevoia să se ușureze, tare, tare mult simțea nevoia să bea o cafea. O să fie ca dracu' să stea toată ziua treaz. Ar fi trebuit să se ducă acasă, știa asta. În fond, ce naiba conta dacă Worth avea o gagicuță?

Dar curiozitatea era marele lui păcat și vroia să știe mai multe despre femeia asta. Vroia să știe cine era și unde locuia și de ce venise pe jos, aparent neașteptată, după care stătuse

toată noaptea.

Poate că nu era nimic, dar iarăși, își spuse el, presimțirea lui lucrase și altădată. Avea de gând să vadă ce se va întâmpla cu aceasta.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Richard o trimise acasă cu taxiul. Sweeney se pregătise să se întoarcă pe jos, de vreme ce nu-și luase geanta aseară, când se hotărâse să iasă la plimbare. Nu avea în buzunarele de la jeanși decât câțiva dolari mototoliți și ceva mărunțiș, suficient pentru autobuz, dacă ar fi obosit de mers pe jos. Dar Richard se uită la ea în timp ce comanda taxiul și asta a fost. Plăti șoferul, o sărută și o ajută să urce în taxi ca și cum ar fi fost o regină.

A fost plăcut că nu trebuise să se întoarcă acasă pe jos, recunoscându-i ea intrând în apartament. Genunchii ei erau periculos de moi și toți mușchii, slăbiți. Se gândi să tragă un pui de somn, dar groaza o ținu trează. Nu credea că ar putea face față unui alt episod de pictat în somn și frigului cumplit care-i urma. Nu, nu acum. Nu era pregătită pentru acest stres, nici fizic și nici psihic. Se gândi la pictura cu golul acela mare, unde ar trebui să se afle chipul asasinului și capul începu să o doară, junghiuri ascuțite străpungându-i tâmplele. Nu vroia nici măcar să intre în atelier, să lucreze la o altă pânză, numai să nu vadă scena crimei. Nu vroia să se gândească la Candra moartă sau să-și imagineze groaza pe care a simțit-o în ultimele ei minute de viață. Vroia să fie liniștită o vreme, să-și adune forțele pentru finisaj. Vroia să se gândească la Richard, să-și rememoreze scenele de dragoste și incredibila noapte pe

care o petrecuse cu el.

Vroia să savureze, să se minuneze de miracolul de a-l iubi. *Iubea*, total și din toată inima ei, când nici prin cap nu-i trecuse că i se va întâmplă vreodată așa ceva. Se simțise atât de mândră de abilitatea ei de a se concentra în totalitate asupra muncii, convinsă că era imună la tumultul emoțional numit iubire. Ha! Nu doar că nu era imună; era, când era vorba de Richard, o cucerire ușoară.

Mai mult, abia aștepta ocazia să-i poată demonstra cât de ușoară era.

Dar acum avea în fața ei o zi în care să nu facă nimic, sau aproape nimic. Nu avea curaj să se culce și nici de lucru nu-i venea să se apuce. Era prea obosită să iasă afară, să facă schițe. Asta însemna că nu-i rămânea decât televizorul, lectura și spălatul rufelor. Înclină spre lectură, dar spălatul rufelor îi stătea pe conștiință. Promițându-și că se va apuca de rufe după o oră de citit, puse la făcut o cafetieră plină și se instalează, în mână cu o carte supradimensionată, despre folosirea vopselelor acrilice.

Țârâitul soneriei o smulse brutal din studiul culorilor strălucitoare. Mormăind în barbă, știind că nu putea fi Richard și deci era ceva enervant, se duse la ușă și se uită prin vizor. În hol se aflau doi bărbați în costume,.

— Cine este? întrebă ea cu ochiul pe vizor.

— Detectivii Aquino și Ritenour, de la Departamentul de Politie din New York.

Răspunsese mătahălosul care se afla mai aproape de ușă, folosind fraza întregă și nu doar inițialele. Cei doi bărbați își prezentară legitimațiile în fața vizorului, ca și cum ea le-ar fi putut citi.

Nu aveau cum să știe despre tabloul ei, de vreme ce numai ea și Richard știau, dar în mod evident, cineva le spusese despre relația dintre ea și Richard. Oftă și deschise ușa. În fond, nu-și făceau decât treaba, verificând toate posibilitățile, dar tot nu se simțea bine.

— Domnișoara Paris Sweeney? întrebă polițistul mătăhălos. Sprâncenele lui Sweeney se încruntară brusc, feroce.

— Doar Sweeney, mârâi ea.

Polițistul păru ușor uimit, dar imediat, înșelătoarea indiferență își reluă locul.

— Putem intra?

Omul arăta mai obosit decât se simțea ea, cu cearcăne negre sub ochi și cu pielea cenușie.

Arăta proaspăt bărbierit, părul îi era încă ușor ud, ceea ce însemna că făcuse un duș și probabil își schimbase hainele, dar asta nu-i putea ascunde epuizarea. Celălalt detectiv, subțire și cu părul nisipiu, părea mult mai odihnit, dar nu și prietenos.

— Doriți o oală cu cafea? întrebă ea în timp ce polițiștii se așezau, pentru că tipul mătăhălos chiar arăta ca cineva care avea nevoie de multă cafeină.

— O ceașcă de cafea, vreau să spun.

Detectivul cu părul nisipiu arboră expresia aceea împietrită, cu privirea sălbatică, a cuiva care încerca să nu râdă. Detectivul Aquino îi aruncă o privire urâtă.

— V-aș rămâne recunoscător. Cu zahăr și smântână. Mult, din amândouă.

— La fel și mie, spuse detectivul Ritenour.

Își turnă din nou în ceașca ei și le pregăti și lor două, punând suficient zahăr ca să trimită un copil să sară garduri timp de zece ore și destulă smântână să le crească colesterolul cu

câteva puncte. Probabil că beau toată ziua cafea atât de proastă încât trebuiau să-i acopere gustul.

Puse ceștile pe o tăviță și traversă camera, punând tăvița pe măsuta de cafea. Spunându-și că nu avea motive să fie nervoasă, se așeză și-și luă ceașca. Care era procedura la un interogatoriu? Oare ea era cea care trebuia să-i invite să înceapă?

Începu, fără ajutorul ei, polițistul mătăhălos, după o remarcabilă sorbitură de cafea.

— Domnișoară Sweeney, îl cunoașteți pe Richard Worth?

Sweeney îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Da, sigur că îl cunosc, altfel nu ați fi aici.

Polițistul tuși.

— Știți că soția lui, cu care se afla în divorț, a fost omorâtă noaptea trecută.

Fusese o afirmație, nu o întrebare.

— Da.

— O cunoșteți și pe doamna Worth?

Ochii lui Sweeney se întunecară.

— Da, repetă ea încet. O cunosc de ani de zile. Îmi expuneam lucrările în galeria ei.

— Ah, sunteți pictoriță.

— Da.

— Ca să vezi... Dumneavoastră l-ați pictat? întrebă polițistul uitându-se la un peisaj mare, de pe perete.

— Nu.

Ei nu-i plăcea să-și atârne lucrările pe pereți. Când se relaxa, îi plăcea să se uite la ceva făcut de altcineva.

Odată epuizat gambitul conversațional, reveni asupra subiectului.

— Doamna Worth nu era fericită de relația dumneavoastră cu domnul Worth, nu?

Administratorul, își spuse Sweeney. Scena aceea din holul clădirii.

— Mi-a spus că nu-i păsa, dar când a venit aici, într-o dimineață și ne-a văzut împreună, s-a enervat.

Era încântată de acest eufuism.

— Când a fost asta?

Deci știau. Stătuseră deja de vorbă cu administratorul. Puneau întrebări ale căror răspunsuri le cunoșteau deja, să vadă dacă le va spune adevărul.

— În urmă cu câteva zile.

— De când aveți o relație cu domnul Worth?

Sweeney clipi des, mai surprinsă de întrebare decât ar fi fost majoritatea oamenilor.

— Nu știu. În ce zi suntem astăzi?

Cei doi se uitară scurt unul la altul.

— Joi, spuse detectivul Ritenour.

— Atunci, de o săptămână. Așa cred. Am pierdut șirul zilelor.

— O săptămână, răsună ca un ecou vocea lui Aquino, notând ceva în carnețel.

— Noaptea trecută ați rămas acasă la domnul Worth. Sweeney se înroși. Super. Acum știau și ei cât de ușoară era.

— Da.

— Unde ați fost alaltăieri noapte, domnișoară Sweeney? Ah, în sfârșit intrau în miezul problemei. Sweeney simți un ghimpe de alarmă. Fusesse singură aici, fără telefoane, fără martori – fără alibi.

— Aici.

— Singură?

— Da.

— Poate că ați ieșit să luați puțin aer curat înainte de culcare, ceva de genul acesta?

— Nu. Nu mi-am părăsit apartamentul.

Ritenour își frecă nasul.

— Ați sunat pe cineva, ați vorbit cu cineva?

— Nu.

— Ați fost vreodată la doamna Worth, la apartament?

— Nu. Nu știu exact unde stătea.

— Ați mai avut vreun contact cu doamna Worth după scena de acum câteva zile? Fiind atât de supărată, v-a mai sunat după aceea, poate să vă amenințe, mă rog, știți cum fac oamenii când e vorba de probleme de inimă?

Frazeologia lui era încântătoare. Sweeney se amuză o clipă să audă un polițist vorbind despre „probleme de inimă.” Apoi se scutură.

— Nu. Atunci a fost ultima oară când am mai văzut-o sau am mai vorbit cu ea.

— Ați auzit de cineva care, să spunem așa, îi purta sâmbetele doamnei Worth?

Doar Richard, dădu ea să spună. Slavă Domnului, el se lămurise deja cu ei.

— Nu, Candra și cu mine am fost asociate de afaceri, nu prietene. Dar o plăceam. Până la scena de alaltăieri, nu am văzut-o niciodată altfel decât politicoasă și prietenoasă cu toată lumea.

Amândoi îi zâmbiră.

Închizându-și carnețelul, detectivul Aquino spuse:

— Astea au fost toate întrebările. Vă mulțumim pentru

timpul acordat, domnișoară Sweeney.

— Cu plăcere.

Îi conduse la ușă.

Plecând, Aquino se opri și se întoarse spre ea:

— Vă gândiți cumva să plecați din oraș, domnișoară Sweeney? În cazul în care am mai avea întrebări.

— Nu. Nu plec nicăieri.

Cum plecară, Sweeney luă telefonul să-l sune pe Richard, dar îl puse la loc, renunțând. La ce bun să-i facă griji cu asta? Detectivii își puseseră întrebările; atâta tot. Sigur, nu avea cum să dovedească faptul că nu-și părăsise apartamentul toată noaptea, dar nici nu fusese vreodată acasă la Candra, deci nu puteau exista probe care să o lege de crimă. Nu avea de ce să-și facă griji.

În ciuda celor mai bune intenții de a sta departe de atelier, după prânz și după rufe, începu să se gândească la pictură. Ieri nu o studiasse cu adevărat, uitându-se la ea doar atât cât să o recunoască pe Candra. Nu vroia să se mai uite la tablou dar știa totuși că trebuia. Trebuia să-l termine. Polițiștii nu păreau să aibă indicii solide, altfel nu ar fi chestionat-o; prin urmare, dacă nu termina tabloul, ucigașul ar putea rămâne departe de crimă.

Data trecută – acum două zile? Trei? — Lucrase la pânză trează fiind. Dacă ar putea face asta din nou, șocul asupra sistemului ei nu ar mai fi atât de puternic și frigul nu ar mai fi atât de cumplit. Nu vroia să mai treacă prin ce trecuse ieri dimineață, deși acum știa că putea depăși și singură criza.

Totuși, când intră în atelier nu se putu convinge să se ducă direct la pânză. Se plimbă de colo, colo, uitându-se la celelalte picturi în lucru, la altele terminate, amintindu-și ce anume

fusese dificil sau fascinant, la fiecare. Pentru ea, a se uita la lucrările ei era ceea ce pentru alți oameni era să se uite la un album cu fotografii, retrezindu-și amintiri din vremuri trecute.

Într-un final ajunsese și la pânza neterminată și încremeni în loc, izbită de forța puternică a lucrării. Teroarea Candrei din ultimele ei minute părea să iasă din pânză, ca și nimicnicia morții. Iar în atitudinea bărbatului care stătea în picioare deasupra ei se simțea amenințarea, un fel de satisfacție, care îi dădea o stare de greață.

Se uită îndelung, intens, la spațiul gol unde ar fi trebuit să se afle chipul bărbatului.

Soneria de la ușă o făcu să sară în sus, ca o intruziune șocantă. Își pierdu concentrarea, senzația tot mai intensă de a vedea ceva ce nu se afla acolo. Mormăind, se duse la ușă.

Vizitatorul ei neașteptat era Kai, cu brațele pline cu pânze făcute sul. Când Sweeney deschise ușa, spuse:

— Bună. Ți-am adus chestiile astea. Cei de la înrămări au încercat să le trimită înapoi la galeria care firește, este închisă, așa că m-au sunat pe mine. Candra mi-a spus să ți le trimit înapoi, dar mi-am zis, ce naiba, de ce ce să nu ți le aduc chiar eu? Cine știe dacă și când se va mai deschide galeria?

O privea ca și cum ar fi așteptat de la ea să-i spună ce planuri avea Richard cu galeria, dar cum ea habar n-avea, ridică doar din umeri.

— Aici, spuse ea deschizând drumul spre atelier.

— Apropo, s-a vândut și ultima dintre vechile tale lucrări.

— E bine. Pune-le aici, spuse ea făcând loc lângă perete, pentru suluri.

Kai făcu ce i se spusese, privind în jur la celelalte tablouri pe care le terminase ea.

— Hei, sunt chiar super. O să faci o avere; așteaptă și o să vezi.

— Sper, spuse ea zâmbindu-i.

— Ai o lumină grozavă, aici. Kai se apropie de ferestrele uriașe și se uită afară, jos în stradă. Apoi se întoarce și văzu pictura.

Orice urmă de culoare îi dispăru din obraji. Se zgâia la tablou cu gura căscată, cu ochi șocați.

— Dumnezeule, izbucni el.

— Să nu spui la nimeni. Stânjenită, Sweeney se schimba de pe un picior pe celălalt, neputând să-l privească în ochi.

— Când ai... Ai făcut asta într-o zi și jumătate?

Sweeney se strânse în ea, dar trebuia să iasă cu o explicație rezonabilă pentru pictură și nu găsea nimic.

— Nu, lucrez la ea de câteva zile.

— Ce? Cum?

— Eu... Mintea i se înceteoșă. Furioasă pe ea că nu știa să mintă, spuse:

— Jur pe Dumnezeu, Kai, dacă suflă o vorbă despre asta, îți smulg fiecare fir de păr din cap.

— Dacă suflă o vorbă?

Kai se uită de la ea la pictură și înapoi, ca și cum nu-i venea să creadă ce vedea.

— Sunt un fel de mediu, lansă ea, brusc.

— Un fel de?

— Am început să pictez lucruri care încă nu s-au petrecut. Când o să-l termin pe ăsta, o să vedem cine a omorât-o.

Sweeney se uită la el.

— Iar pe tine să nu te prind că spui ceva, cuiva, despre asta.

Kai începuse să se îndepărteze cu spatele de ea, spre ușă.

— Nu, spuse el.

— Kai, înțelege-mă. Poliția nu trebuie să afle nimic. Nu, încă.

Kai trase adânc aer în piept.

— Înțeleg. Nu o să le suflu nimic polițiștilor, jur.

Apoi râse, un răs tremurat. Și spuse:

— Ticălosul. Cine s-ar fi așteptat la așa ceva?!

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

— Crede-mă, l-am văzut eu.

— Imposibil. Te înșeli.

— Cu așa ceva nu te înșeli, spuse Kai enervat.

— Nu există medii; astea sunt doar vorbe de clacă. Tabloul fusese deja pictat și când a auzit despre Candra, i-a pus doar chipul ei, acolo.

— Atunci explică-mi de unde a știut Sweeney cum era îmbrăcată Candra. Doar am văzut-o pe Candra la petrecere, ți-amintești? Știu cum era îmbrăcată. Sweeney i-a pictat rochia, pantofii, bijuteriile, totul, întocmai.

— Este de necrezut. Trebuie să fi aflat, într-un fel.

— *Nu* există altă posibilitate. Nu-mi pasă dacă tu crezi sau nu în existența mediilor; pictura există – pentru că am văzut-o eu. Iar tu trebuie să decizi ce dracului ai de gând să faci cu ea.

— Să fac? Ce e de făcut? Eu nu știu ce se petrece. Tu însă, pe de altă parte, o să-ți faci datoria civică și o să spui la poliție despre această foarte interesantă pictură a lui Sweeney, care nu ar fi putut exista decât dacă ea l-a văzut pe criminal sau dacă a fost chiar ea acela. Iar dacă ei îi vor lua tabloul, ea nu-l va mai putea termina.

— Nu crezi că polițiștii vor fi interesați să o lase să termine chipul?

— De ce ar face-o?

Kai avea senzația că se izbea cu capul de o stâncă. Începu să enumere pe degete.

— A: La început, poliția va crede că ea a ucis-o, dar din nefericire nu există altă dovadă în afară de tablou, care să o lege de crimă. B: Ea le va demonstra cum a pictat pânza și când o vor crede, îi vor studia fiecare tușă de pensulă.

— Ceva ce nu va fi admis ca probă la proces.

— Nu, dar când vor ști încotro să se îndrepte, chiar crezi că nu vor găsi o mică dovadă, un firicel cu care să te lege ca pe un curcan de Crăciun?

— Nu, nu cred. Orice vor găsi va arăta spre altcineva, iar tu știi asta.

— Și cum rămâne cu nenorocitul ăla de chip al tău? spuse Kai printre dinții încleștați. Odată ce-l vor avea, nu crezi că le va trece prin cap să arate tabloul pazei imobilului? Și atunci ce-o să se întâmple?

În sfârșit, pericolul situației începu să-i devină evident. Se uitară o vreme în tăcere, unul la celălalt.

— Bine, pericolul trebuie evitat. Dar eu tot cred că tu trebuie să mergi la poliție; asta va îndepărta de tine orice suspiciune. Iar ei nu o vor lăsa să termine tabloul care, astfel, nu va mai putea fi considerat o probă împotriva ei, iar poliția nu își va asuma acest risc.

— Și dacă și-l va asuma?

— Atunci vom recurge la plasa noastră de siguranță. Cu dovezi fizice puternice și cu banda aceea ca motiv, crezi că poliția va mai crede într-o pictură stranie? Sigur, el va trebui

să moară și să lase un bilet de sinucigaș, prin care să spună de ce a făcut-o. Mare păcat.

Kai se relaxă. Logica planului era reconfortantă. Pentru prima oară de când văzuse tabloul în apartamentul lui Sweeney, simțea că va reuși totuși să scape din această capcană.

— Și mai există și pasul cel mai evident.

— Care? întrebă Kai.

— Cum, care? Uciderea lui Sweeney, desigur. *Înainte* să termine tabloul.

Târziu în aceeași după-amiază, Sweeney le deschise din nou ușa detectivilor Aquino și Ritenour. Cum le văzu privirile reci și chipurile impasibile, lui Sweeney i se strânse stomacul. Știa exact ce făcuse Kai.

— Ticălos bârfitor, mormăi ea.

I se adresă detectivul Aquino.

— Domnișoară Sweeney, cu permisiunea dumneavoastră am vrea să ne uităm puțin prin apartament. Dacă insistați, într-o oră putem obține mandat de percheziție, dar dacă cooperați, totul va merge mult mai ușor.

Mai ușor pentru el, adică. Ceea ce era probabil foarte important pentru el; nici el nu părea să fi dormit astăzi.

Sweeney oftă.

— Pictura este în atelier. Vi-o aduc acum.

— Dacă nu vă supărați, o să vă însoțim, interveni Ritenour și amândoi veniră după ea.

Era atât de obosită încât nu-i păsa, sau aproape nu-i păsa. Toată ziua se luptase cu nevoia de a dormi, în speranța că își va petrece și noaptea aceasta cu Richard, care o va proteja

într-un fel de ce i se va întâmpla în somn. Dar dacă asta se va întâmpla acasă la el, înseamnă că nu va reuși să picteze, nu? De câte ori însă se gândea să evite terminarea tabloului, intervenea conștiința, ca și cum ar fi plănuit să lase un criminal în libertate. Trebuia să termine pictura. Dar ar fi vrut foarte mult ca Richard să fie cu ea când o va face, să o ajute să treacă prin coșmarul care va urma. Asta însemna că el trebuia să fie aici.

Acum însă, *unde* va dormi era o întrebare discutabilă, iar o vreme, probabil că nu va dormi deloc. Asta dacă următorul ei pat nu va fi la pușcărie.

— Aici, spuse ea îndreptându-se spre tablou. Cei doi detectivi se plasară discret în spatele ei, de o parte și de alta, în cazul în care ea ar încerca să facă o prostie, cum ar fi să fugă. Nu îi privi, cât timp ei studiară pictura. Știa exact ce vedeau ei și ce gândeau ei.

— Domnișoară Sweeney, spuse Ritenour pe un ton indiferent, vreți să ne spuneți cum ați știut despre detaliile scenei crimei?

— Nu o să mă credeți, spuse ea neajutorată.

— Puneți-ne la încercare.

— Nu am știut. Am pictatul totul în somn. Și Sweeney rămase nemișcată, ca un animăluț cu un lup adulmecând la intrarea vizuinei lui.

Expresii traduse prin Da, *desigur*, fluturară pe chipurile lor.

— Am vrea să veniți cu noi la secție. Tabloul acesta va fi luat ca probă... Aquino continuă să vorbească, dar Sweeney nu-l mai asculta. Încercă să-și înfrângă panica ce amenința să o sugrume. Ei nu puteau dovedi că ea o ucisese pe Candra, pentru că nu o făcuse ea. Încercă să se agațe de acest gând.

— L-am pictat în somn, repetă ea cu încăpățânare. Uneori merg în somn și când mă trezesc, descopăr că am pictat ceva. Stați puțin – mai am un tablou, al unui vânzător de hot dogs care a fost omorât acum câteva zile. Numele lui este Elijah Stokes. Există un martor care a văzut un bărbat fugind de la locul crimei, deci eu nu puteam avea nicio legătură cu uciderea lui.

Sweeney se repezi în debara și scoase de acolo pictura, având grijă să nu se uite la chipul care purtase întotdeauna cea mai blândă expresie pe care o pusese vreodată Dumnezeu pe fața cuiva.

Ritenour luă pânza și o examinează încruntat. Spuse:

— Nu-mi este cunoscut cazul. O să verificăm.

Nu credeau nimic din ce le spunea ea. Își dădu seama prea târziu că ar putea fi acuzată și că ar fi participat la uciderea lui Elijah Stokes, dacă nu făcea ceva. Toată ziua îi fusese minunat de cald, dar acum simți un fior rece străbătându-i spinarea. Începu automat să-și frece brațele.

— Acesta nu este singurul lucru ciudat care mi se întâmplă.

Dar ei nu o mai ascultau, mintea lor închizându-se față de orice explicație le-o putea ea da, exceptând evidența: ea fusese la locurile faptei. Panica îngheță într-o masă rece și i se fixă în capul stomacului. Totuși, trebuia să continue să încerce.

— Vă rog, luați-vă geanta și pantofii, îi ceru detectivul Aquino.

Ceea ce și făcu, dar își mai luă și o haină peste sveter, sub privirile neîncrezătoare ale detectivilor. La amiază fuseseră 27 de grade și încă mai era cald afară. Totuși, ea nu putea simți nicio căldură internă, doar frigul groazei care se difuza în ea. Încercă să se controleze, încercă să rămână calmă, pentru că

doar astfel se putea ajuta.

Aquino îi luă geanta și se uită prin ea, apoi i-o dădu înapoi și o luă de braț.

Sweeney le spuse, cât putu ea de calm:

— Ascultați-mă, când o să ne urcăm în mașină, fiți atenți la semnalele semafoarelor.

— Întotdeauna suntem, spuse Ritenour ironic, în timp ce o escortau afară din apartament.

Tremurând ca frunza, Sweeney spuse cu voce sacadată:

— Nu, vreau să spun, la ce se întâmplă. Nu va trebui să vă opriți. Când o să vă apropiați, semafoarele vor trece pe verde. Și veți găsi un loc gol chiar în fața secției.

Avea senzația că spunea prostii, dar nu se putea opri.

Aquino spuse politicoș:

— Dacă este așa, oamenii v-ar plăti o avere numai să mergeți cu ei în mașină.

O instalară pe bancheta din spate a sedanului anonim.

Observă că portierele din spate nu aveau clante, dar barem nu exista o plasă de sârmă în fața ei. Picturile fură băgate în portbagaj. Se forță să stea liniștită, impunând o fărâmiță de control asupra lumii care se fărâmița în jurul ei. Era oare oficial arestată, sau o luaseră doar ca să-i mai pună întrebări? Nu cunoștea procedura, nu știa ce avea să urmeze. Poate c-ar trebui să sune un avocat, își spuse, dar pe cine vroia ea să sune era Richard. Avea nevoie de el. El însă fusese deja chestionat de polițiști și a-l suna, însemna să-l târască din nou în toată porcăria asta.

Semaforul din colțul străzii se făcu verde.

— Ați văzut? S-a făcut verde, spuse ea.

— Da, li se mai întâmplă uneori, spuse Aquino sarcastic. Și

următorul semafor se făcu verde. Și următorul. Sweeney rămânea însă tăcută, ne mai subliniind evidența. Or să fie ei atenți și singuri, acum.

În fața lor traficul se rărea, mașinile își schimbau banda de mers, virând spre alte străzi. Și Sedanul nu trebuia să-și încetinească viteza, păstrându-și ritmul constant. Când și cel de al șaptelea semafor se făcu verde, Ritenour se întoarse și-i aruncă o privire indescifrabilă, dar nici el și nici Aquino nu comentară fenomenul.

În timp ce virară spre secție, o mașină ieși din parcare, exact în fața clădirii. Sweeney avu impresia că Aquino trăsese o înjurătură urâtă în barbă, dar nu era prea sigură.

Secția fierbea de lume. Vopsea verde scorojită, birouri din metal, fișete, strigăte și înjurături și râsete, bărbați și femei, toți înarmați, în uniforme albastre: Sweeney vedea totul ca prin ceață. Se pomeni repede stând pe un scaun foarte inconfortabil, într-o cămăruță întunecoasă, cu gândurile roindu-i prin minte, dar fără nicio idee strălucită care să o scoată din oala asta.

Frigul îi înăsprea pielea și începu să tremure. Își puse haina și se ghemui în ea. Deci șocul era, așa cum îi spusese Richard, reacția trupului ei la ceva tulburător. Probabil că în momentele în care picta scenele respective era parțial protejată de somn, dar când se trezea, reacția o izbea brusc.

— Domnișoară Sweeney, unde vă aflați alaltăieri noapte? Ritenour se uita la ea cu ochi duri, cu tonul rece.

Răspunse clănțănind:

— Acasă. Lucrurile astea ciudate au început să se petreacă acum un an. Chestii mărunte. Luminile semafoarelor, locurile din parcări, lucruri dintr-astea. Așa cum ați spus, semafoarele

mai trec uneori și pe verde. Și ocazional, fiecare mai prinde câte un verde. Și plantele mele, care au început să înflorească în afara sezonului.

Vocea lui Ritenour deveni la fel de dură ca și privirea lui.

— Domnișoară Sweeney, arăt eu ca unul căruia să-i pese de plante?

Nu, arăta ca unul care ar fi vrut să adauge câteva adjective spurcate, înaintea plantelor.

Sweeney deschise gura să-i spună despre fantome, dar și-o închise la loc. Nu i-ar ajuta câtuși de puțin cazul.

— Am început să pictez la tablou acum câteva zile; nu știu exact, când. Nu țin șirul zilelor. Când m-am trezit, am văzut că pictasem pantofii, doi, unul de bărbat și unul de femeie.

Sweeney strânse din dinți ca să nu mai clănțănească.

— Vreți puțină cafea? o întrebă Aquino și ea încuviință recunoscătoare din cap. Aquino părăsi camera și Sweeney își întoarse privirile spre Ritenour.

— După c-câteva zile, am știut că p-pictam scena unei c-crime, dar nu știam a cui – nu ajunseseam la chip-puri. Ieri dim-mineată, când m-am s-sculat, am văzut că o pic-pic-tasem pe C-Candra. Am încercat să o sun, să o avertizez – la galerie, dar nu a răs-spuns nimeni. Numărul de acasă nu este în c-carte. At-tunci l-am sunat pe Richard la birou, să-i aflu numărul și as-sistenta lui mi-a spus despre C-Candra că m-murise.

Tremura violent, clănțanind din dinți. Oasele și mușchii începură să o doară. Mâinile, care stăteau pe masă, deveniseră de un alb-albăstriu transparent, ca și cum i s-ar fi scurs tot sângele din corp.

— Dacă așa este, de ce nu ne-ați spus nimic ieri dimineată?

Fără voia lui, Ritenour devenise interesat. La secție veneau tot timpul oameni pretinzând că aveau ceva special, că știau despre crime încă necomise, spunând că aveau capacități paranormale și sperând să le apară numele la știri. Din experiența lui, de regulă chiar ei erau făptașii. Oamenii sunt ciudați.

— Știam c-că nu o să mă c-credeți.

Nu, *pe dracu'*. Dădu el să spună, dar se controlă la timp. Ce naiba se petrecea cu ea? Se comporta ca și cum ar fi ținut-o într-un frigider, înfocolită în haina aia, când aici erau pe puțin douăzeci și trei de grade. Și nu se prefăcea; până și buzele i se albăstriseră.

Se încruntă și părăsi încăperea. Aquino se întorcea tocmai cu cafeaua. Ritenour îi spuse partenerului său:

— Se petrece ceva cu ea. Îngheață de frig. Încep să cred că va trebui să chemăm medicii, să o trateze de hipotermie.

— La naiba!

Chemarea medicului ar fi oprit interogatoriul. Firește, ea nu trebuia decât să-și sune avocatul și ei nu i-ar mai fi putut pune nicio întrebare până la sosirea acestuia, dar din cine știe ce motiv, ea nu făcuse acest lucru.

— Poate c-o s-o mai încălzească puțin cafeaua.

Reveniră în cameră. Sweeney stătea exact așa cum o lăsase Ritenour. Aquino îi puse cafeaua în față. Sweeney încercă să ridice cana, dar mâinile îi tremurau atât de violent încât lichidul i se revărsă pe mâini.

— Avem pe aici paie de băut? mormăi Ritenour. Aquino ridică din umeri. O priveau amândoi cuprinzând cana cu ambele mâini, aplecându-se, încercând stângaci să soarbă din cafea, cu ceașca încă pe masă. Aquino era el un dur, dar

aruncându-i o privire, Ritenour văzu că partenerul lui părea destul de preocupat.

Cafeaua parcă o ajută puțin. După câteva sorbituri reuși să ridice cana fără să mai împrăștie cafeaua peste ea.

Ritenour începu din nou.

— Domnișoară Sweeney, știați că domnul și cu doamna Worth semnaseră un contract prenuptial?

— Nu, de ce să știu? spuse ea uluită.

— Aveți o legătură cu domnul Worth. În mod normal, o femeie este interesată de situația financiară a unui bărbat, mai ales dacă se gândește că acesta ar putea pierde la divorț jumătate din tot ce are.

— Eu... Noi...

Sweeney se bâlbâi.

— Noi abia am început să ne vedem. Nu ne-am...

— Sunteți destul de implicați încât să fi petrecut noaptea trecută la el. Banii se află în spatele multor lucruri pe care le fac oamenii, spuse Aquino.

Sweeney își ridică privirea spre ei.

— Dar Candra a acceptat să semneze hârtiile. Am dedus că nu era fericită cu înțelegerea, pentru că vroia ca eu să vorbesc cu Richard să-i crească suma stabilită, dar deși nu știam despre ce sumă era vorba, nu putea fi jumătate din tot ce avea el.

Cel puțin asta era logic. Îi putea vedea că erau de acord.

Ritenour își frecă bărbia. Avea un ceas interesant, genul celor care îți dau ora exactă la Timbuktu, cu tot felul de butoane și gadgeturi. Uitându-se la el, lui Sweeney îi veni o idee.

— Cât este ora?

Ritenour se uită la ceas.

— Șase patruzeci și trei.

— Vă pot dovedi că sunt...

Dar nu putu spune mediu. Se abținu, convinsă fiind că ei ar fi respins în mod automat orice era legat de acest cuvânt.

— Ați văzut ce s-a întâmplat cu semafoarele. Ați văzut. Și asta se întâmplă de fiecare dată. Dar mai am o posibilitate de a vă arăta că eu... cunosc lucrurile înainte de a se întâmpla.

— Da? Cum? Păreau sceptici, dar cel puțin nu respinseseră ideea a priori.

— Există vreun televizor pe aici? în curând începe *Jeopardy!*

— Și? întrebă Aquino.

— Nu există reluări. Așa că nu am cum să-l mai fi văzut. De acord?

Ritenour ridică din umeri.

— De acord.

— Ce ziceți dacă o să vă spun totul, înainte de a se anunța?

Sweeney sorbi și ultimele urme de cafea. Încă mai tremura, dar cel puțin dinții nu-i mai clănțăneau.

— Și atunci veți putea măcar admite că există posibilitatea ca eu să fi pictat scena aceea în somn?

— Adică vreți să ne demonstrați că aveți abilități paranormale, ha?

Sweeney își pierdu cumpătul. Era obosită și îi era frig și greață de îngrijorare și aproape de capătul răbdării. Izbucni:

— Nu, nu asta vreau. Ce vreau eu este să mă duc acasă și să mă bag în pat, dar mă tem că o să mă scol în somn și o să pictez din nou ceva. Am obosit să tot fac asta. Dacă vreți să știți cine a ucis-o pe Candra, dați-mi înapoi pânza aia

nenorocită și lăsați-mă să o termin, poate la noapte.

O privire în tăcere. Le întoarse privirea, sfidătoare. Apoi Aquino arătă brusc cu capul spre ușă și cei doi ieșiră din nou. Sweeney își lăsă capul în mâini, întrebându-se cât va mai putea rezista.

Aquino și Ritenour rămaseră afară, în dreptul ușii.

— Ce zici? întrebă Aquino.

— Și ce ne doare? Haide să ne uităm la *Jeopardy!*

— Și ce-o să ne dovedească asta? Că este bună la ghicit răspunsuri?

— Așa cum spunea, o să ne arate dacă cel puțin are sau nu, ceva abilități paranormale. Nu spun că așa crede în prostiile astea. Spun că... Spun că este interesant. Nu trebuie să acceptăm tot ce ne îndrugă ea, dar trebuie să verificăm. Nu că pictura ar fi singurul lucru pe care să ne bazăm; laboratorul analizează acum fibrele și când vom avea raportul lor, vom ști sigur dacă sau nu fibrele provin din apartamentul ei.

— Cu alte cuvinte zici că-ți place *Jeopardy*, și că vrei să vezi show-ul.

Ritenour ridică din umeri.

— Spun că nu ne doare dacă o lăsăm să se uite la el. Să vedem ce poate face.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Apărură cei trei concurenți și o voce din off îi prezentă, spunându-le numele și locul de rezidență. Apăru Alex Trebeck și anunță că toți cei trei erau nou-veniți, pentru că un cvintuplu campion se retrăsese în în timpul showului de ieri.

— Numărul trei, spuse Sweeney inhalând aburii unei alte

cești cu cafea, pe care și-o ținea sub nas. Cei doi detectivi abia dacă se uitară la ea. Stăteau pe niște jafuri de scaune, cu bucăți de umplutură din spumă de polistiren ieșind prin rupturile vinilinului, într-o cămăruță întunecată, cu cești de cafea și pahare pentru băuturi nealcoolice, aruncate peste tot. O mașină de cafea, un automat pentru dulciuri și unul pentru răcoritoare ocupau o groază de spațiu și umpleau încăperea cu zumzetul lor permanent. Televizorul avea o diagonală de treizeci și trei de centimetri, dar imaginea și sunetul erau cât se poate de clare.

Nu erau singurii din încăperea. Polițiștii fiind o adunătură zgomotoasă, oricine avea câteva minute libere găsea o scuză să vadă ce se mai petrece pe acolo. Trei uniforme și încă două costume li se alăturaseră. Când Aquino mârâi că ăsta nu era un afurisit de circ, unul dintre costume ridică din umeri și spuse:

— Hei, și nouă ne place *Jeopardy!*

Alex citi categoriile.

— *Inventatori.*

— Cyrus McCormick, spuse Sweeney.

— „*Micile*” Filme, unde ghilimele presupuneau că fiecare răspuns trebuia să conțină cuvântul „mici”.

— „Micile Femei”, spuse Sweeney.

— Puteam ghici și eu, spuse un ofițer în uniformă.

— Atunci de ce n-ai făcut-o? îl întrebă un altul.

— Liniște! lătră Aquino.

— *Colegii și Universități.*

— Tulane, spuse Sweeney strângând mai tare ceașca. Una era să facă asta în apartamentul ei, alta, să ghicească corect aici, când acest lucru devenea important. Poate că într-adevăr, avea doar *noroc* la răspunsuri.

— *Afaceri și Industrie.*

— Trei-M.

— *Matematică.*

— Numere prime.

— Și în sfârșit, *Autostrăzi și Drumuri secundare.*

— I-Zece și l-nouăzeci, spuse Sweeney și așteptă tensionată ca prima concurentă să aleagă.

— Matematică, pentru o sută, spuse concurenta numărul unu.

Concurenta cu numărul trei încinsese butonul sunând, chiar dacă ceilalți doi le apăsau și ei, înnebuniți, pe ale lor.

— Numerele prime, spuse ea.

În încăperea întunecată din secția de poliție se lăsă tăcerea. Una câte una erau anunțate și celelalte alegeri și de fiecare dată Sweeney dădea răspunsul corect. Uneori abia avea timp să răspundă, înainte să apară răspunsul pe ecran, dar reușea de fiecare dată. Concurenta numărul trei era în formă; chiar dacă nu suna prima, era întotdeauna pregătită, în cazul în care una dintre celelalte două se poticnea. Înainte ca prima reclamă să întrerupă concursul, numărul trei câștigase de două ori mai mult decât numărul unu și doi la un loc.

— Eu cred c-am văzut destul, spuse Aquino ridicându-se în picioare.

— Poate tu, eu unul vreau să văd și restul show-ului, răspunse unul dintre detectivi.

Tremurând, Sweeney se ridică și îl urmă pe Aquino afară din încăpere, cu Ritenour imediat în spatele ei.

Din nou în camera de interogatoriu, Aquino mormăi:

— În regulă. Deci poți face asta. Și chestia cu semafoarele. Sunt impresionat, dar nu convins. Convinge-mă.

Sweeney se uită neajutorată la el.

— Să vă conving? Abia dacă pot crede eu, care trăiesc toate astea. Nu vă pot spune ce-o să se întâmple mâine și nu vă pot citi gândurile. Eu pictez în somn și văd stafii – ah, la naiba, termină ea cu voce slabă, văzând privirile acelea pe care i le aruncau din nou. Nu intenționase să le vorbească despre stafii. Nu avea cum să dovedească faptul că le văzuse, pentru că nu avea martori, nu? Dacă nu ar fi fost atât de obosită, ar fi avut mai mult autocontrol.

— Stafii! repetă Ritenour.

— Uitați c-am spus asta.

— Ah-ah, o să uit să și mănânc toată săptămâna.

Își dori ca el să nu fi pomenit despre mâncare. Încercase să ignore foamea, care era încă un disconfort adăugat la faptul că îi era frig și că era moartă de oboseală. Făcu un gest de lehamite.

— Nimeni altcineva nu le vede, deci nu contează. Ele nu supără pe nimeni; de cele mai multe ori nici măcar nu salută. Deși Elijah Stokes mi-a dat numele fiilor lui, pentru ca eu să le pot trimite schița pe care i-o făcusem.

— Elijah Stokes.

— Vânzătorul de hot dogs, care a fost omorât. Cealaltă pânză. V-ați interesat de cazul acesta?

— O să văd ce pot afla. Probabil că s-a ocupat altă secție de caz. Unde a fost omorât? întrebă Ritenour.

— Nu știu, spuse Sweeney căutând în memorie. Dar unul dintre fiii lui vă poate spune. Îi cheamă... Daniel... nu, David. David și Jacob Stokes. Sunt avocați, amândoi.

Ritenour ieși din încăpere. Sweeney se lăsă pe speteaza scaunului incomod și închise ochii, frecându-și fruntea acolo

unde începea să se formeze o migrenă.

— Mai știe cineva de tablou? întrebă Aquino și ea deschise ochii, surprinzându-i privirea sfredelitoare.

— În afară de domnul Stengel, firește.

— Ste...? Ah, Kai. Nu-i auzise numele de familie decât de vreo două ori și de fiecare dată i-l uita.

— Dar domnul Worth? El a fost la dumneavoastră în apartament. A văzut tabloul?

Să nu pomenească de Richard era un lucru; să mintă un polițist era altceva. Spuse, aproape imperceptibil:

— Da. Știe despre el de la bun început.

Aquino ridică din sprâncene.

— De la bun început... de acum câteva zile?

— Da.

— Mă întreb de ce nu a considerat de cuviință să ne spună și nouă ceva, ieri...

— Nu a vrut să mă implice. Știa că va urma asta, șopti Sweeney. Zicea că atunci când voi termina tabloul și vom ști cine este criminalul, sau vom avea cel puțin o descriere, vă va orienta într-un fel în direcția bună.

Aquino se înfurie.

— Frumos din partea lui. Nu prea-mi place să-mi spună civilii cum să-mi fac treaba.

Sweeney dădu cu palma în masă, dintr-o dată la fel de furioasă ca și el.

— Și ce ați fi spus, domnule detectiv, dacă Richard ar fi venit și v-ar fi spus, „Ah, apropo, femeia cu care mă văd are abilități paranormale și tocmai pictează tabloul crimei”? L-ați fi crezut mai mult decât mă credeți pe mine?

Aquino își puse amândouă mâinile pe masă și se aplecă spre

ea, agresivitatea citindu-i-se în fiecare linie a matahalei lui de trup.

— Meseria mea nu este să cred tot ce mi se spune.

— Nu, dar este meseria dumneavoastră să recunoașteți adevărul când vi se strigă în față.

Se aplecă și ea în față, cu nasul cât mai aproape de al lui.

Spre surprinderea ei, Aquino ridică din sprâncene, spunând cu blândețe:

— Până una alta, înclin să vă cred.

Asta când credea că nu avea vânt la pupa. Sweeney se lăsă pe spate, simțind că se dezumflă, fără urmă de indignare.

— Adevărat?

— Mi-ați demonstrat posibilitatea. Nu am crezut că puteți, dar ați dovedit tot ce ați spus. Luminile semaforului trec pe verde, locurile de parcare se eliberează și puteți câștiga o groază de bani jucând la *Jeopardy!* Ce faceți este mult peste legea mediei probabilității. Deci dacă puteți face toate astea, atunci...

Aquino ridică din umeri.

— Atunci și pictura este posibilă.

Sweeney nu știa ce să spună. O clipă crezu c-o să plângă, dar nu. Era prea obosită pentru un asemenea efort.

— Spuneți-mi ceva. De ce nu v-ați chemat un avocat?

— Aș fi făcut-o, dacă m-ați fi arestat cu adevărat. Dar nu am fost arestată, nu?

— Nu, dar dacă n-ar fi existat *Jeopardy!* ... cine știe.

— Aș vrea să dau un telefon.

— Vreți un avocat, acum?!

— Nu. Vreau să-l sun pe Richard.

— Cred c-o să-l sun chiar eu, spuse Aquino.

În timp ce-l așteptau pe Richard, Ritenour se întoarse cu o copie a raportului de investigație asupra crimei Elijah Stokes, cu diagrama scenei, cu tot. Descrierea îmbrăcămintei se potrivea cu tabloul lui Sweeney, ca și rana de la cap, locul și poziția corpului. Fusese arestat un punk-ist de nouăsprezece ani și pe o cămașă ascunsă sub patul acestuia s-a găsit sânge care se potrivea cu grupa sanguină a lui Elijah Stokes.

Detaliile picturii erau straniu de precise și Sweeney nu ar fi avut nicio altă cale decât cea descrisă de ea, pentru a ajunge la ele.

Richard nu apăru făcând comentarii furioase, zgomotoase; era prea deștept pentru asta. Și nici nu venise cu cine știe ce mare avocat după el, deși Sweeney nu se îndoia că oricând ar fi putut scoate unul din mânecă. Era îmbrăcat în costum cu cravată, ceea ce, având în vedere ora, însemna că fusese împreună cu părinții Candrei, să se ocupe de ultimele aranjamente, sau poate chiar primind prietenii veniți să-i prezinte condoleanțe.

Dădu mâna cu cei doi detectivi, dar în tot acest timp nu-și dezlipi privirea de pe Sweeney și când o văzu îngrămădită în haină, nu făcu niciun efort să-și ascundă îngrijorarea. Sweeney se ridicase în picioare văzându-l și acum Richard se apropie de ea, descheindu-și haina de la costum. Când o cuprinse în brațe, se simți învăluită de căldura hainei lui și-și petrecu mâinile pe după talia lui, la căldură. Își îngropă fața în curba umărului său, atât de ușurată de căldura și de prezența lui, de conștientizarea faptului că nu mai era singură, încât aproape că se prăvăli pe el.

— Trebuia să mă fi anunțat, îi spuse el încet.

— Iar nouă ar fi trebuit să ne spuneți de ieri, de tablou, spuse Aquino.

— Aș fi făcut-o, dacă aș fi știut că aș fi scutit-o de asta.

— Într-adevăr ați văzut pictura în progres, cu câteva zile înainte de a fi fost omorâtă doamna Worth?

— Da. Am văzut-o de la bun început, când pictase doar cei doi pantofi.

Richard își ridică privirea spre detectivi.

— Eu nu am fost la locul faptei, dar dumneavoastră mai aveți hainele cu care era îmbrăcată Candra în noaptea aceea, așa încât îmi puteți spune dacă Sweeney a pictat cu acuratețe hainele. Rochia era neagră și pantofii erau escarpen, cu mici sfere de aur în tocurile înalte. Corect?

— Corect.

El verifica acum tot ce le spusese ea, înțelese Sweeney. Richard nu mai venise la ea de la moartea Candrei, deci nu avea cum să fi văzut pictura, după crimă. Ceea ce tocmai descrisese el era ceea ce pictase ea înainte de crimă. Iar ei știau că el nu văzuse hainele nicăieri altundeva.

— Da, da, spuse Aquino frecându-și ochii roșii. Iar dacă nu ați conspirat împreună să comiteți crima, pentru motive pentru care numai Dumnezeu le poate ști, de vreme ce nu aveți niciun motiv pe care să fi reușit eu să-l găsesc, domnișoara Sweeney nu mai este suspectă.

— Și pictura? Nu vreți să o termine? întrebă Richard.

Îi simți mâinile strângând-o mai tare când pusese întrebarea și știu că era îngrijorat pentru tot prin ce trecuse ea, dar nu avea altă opțiune.

După o încuviințare din cap a lui Aquino, Ritenour spuse:

— Oricum, pictura nu este admisă ca probă în instanță, dar

dacă putem identifica individul, vom avea o pistă care să ne ducă unde trebuie.

— Dar dacă niciunul dintre noi nu-l va recunoaște? întrebă Sweeney.

— Cu o bună descriere fizică, îl vom putea compara cu banda camerei de supraveghere, care ne spune data și ora. Suprapunând timpul cu registrul de semnături al pazei, îl avem pe tavă.

Richard părea gânditor.

— Dacă aș vedea banda, poate că l-aș recunoaște.

— Până acum, noi nu l-am recunoscut, spuse Aquino. Am reușit să obținem fotografiile ale aproape tuturor tipilor de pe listă...

— Ce listă? îl întrerupse Sweeney.

Dar toată lumea o ignoră.

— ... dar paza nu l-a recunoscut pe niciunul dintre ei și nu l-am putut identifica pe bandă. Continuăm să ne ocupăm de cei care s-au înregistrat ca vizitatori, dar până acum au plecat cu toții.

— Până una, alta, pictura este singura noastră șansă, spuse Ritenour.

Richard confirmă din cap.

— O să rămân cu ea, peste noapte. Nu am de gând să o las singură. Kai o fi trâmbițat deja vestea în tot orașul, cu siguranță, și cine a omorât-o pe Candra, a aflat deja despre pictură. În plus, vă pot suna imediat ce îi va fi terminat chipul.

Ceva în vocea lui Richard trebuie să-i fi alertat pe detectivi. Aquino spuse:

— Domnule Worth, dacă vă gândiți la gesturi eroice, trebuie să vă spun că eu nu cred că este o idee bună. Dacă,

întâmplător, domnișoara Sweeney s-ar afla în pericol, va trebui să vă concentrați asupra siguranței ei și să ne lăsați pe noi să ne ocupăm de criminal.

— Prima mea preocupare este să am grijă de ea, spuse Richard și Sweeney se întrebă dacă detectivii au observat că nu fusese în mod obligatoriu de acord cu ei.

În seara aceasta conducea Edward.

— O ducem pe domnișoara Sweeney acasă.

— Foarte bine, domnule.

Detectivii îi restituiseră ambele pânze și Edward le luase în față, cu el. Picturile îl impresionaseră atât de mult încât efectiv păruse deconcertat o clipă, apoi expresia lui reveni la normal și se ocupă de ele cu indiferență, ca și cum ar fi fost simple peisaje.

Odată așezați, Richard îi căută mâna lui Sweeney și-și împleți degetele cu ale ei.

— Ți-a fost frig, spuse el.

Sweeney îi strânse mâna.

— Am fost speriată. Dar nu a fost atât de rău ca celelalte episoade. Mi-au tot adus cafea și m-am descurcat.

— Dacă m-ai fi sunat imediat, multe puteau fi evitate.

— Pe de altă parte, de îndată ce au fost martori la abilitatea mea la *Jeopardy*, au început să mă creadă.

Richard îi aruncă o privire încurcată.

— *Jeopardy!*

— Una din noile mele abilități. O să-ți arăt, odată.

Mâinile lor împletite se odihneau pe coapsa ei dreaptă.

Oasele degetelor lui se mișcau ușor, înainte și înapoi.

— Părinții Candrei și câțiva prieteni de-ai lor sunt la mine

acasă. Am reglat aranjamentele privind serviciul funerar – ei vor să o înmormânteze aproape de unde locuiesc – dar acum se pregătesc să se întoarcă la hotel. O să-l rog pe Edward să-i ducă, iar eu o să-mi iau niște schimburi, mă sui într-un taxi și vin la tine.

Dacă ar fi avut un suflet nobil, își spuse ea, i-ar spune că știe câte are pe cap și că o să se poată descurca perfect și singură. Doar că nu va fi cătuși de puțin nobilă, pentru că era obosită să înfrunte nopțile singură și pentru că vroia să fie cu el.

În plus, nu trecuse neobservată remarca lui Richard cum că ucigașul Candrei ar putea deja fi la curent cu pictura. O parte din ea nu putea crede că se afla în pericol, dar logica îi spunea că inteligent era să nu-și asume riscuri inutile. Ea dormea foarte profund; putea să nu audă dacă cineva pătrundea în apartament decât dacă ar fi intrat, ca în filme, spărgând geamul de lângă patul ei. Dar după ce toată noaptea trecută stătuse trează, era atât de epuizată încât niciun geam spart nu ar fi sculat-o.

De parcă i-ar fi urmărit gândurile, așa cum i se întâmpla adesea, Richard spuse:

— Ai reușit să dormi puțin, astăzi?

— Nu. Dar tu?

— Eu am dormit câteva ceasuri, după prânz.

Sweeney îi invidie atât somnul cât și forța; părea neatins de oboseală, la fel de alert ca întotdeauna.

— O să poți dormi la noapte, îi promise el încetișor.

Sweeney îi strânse mâna și își potrivi vocea suficient de jos ca să nu fie auzită de Edward.

— Nu *toată* noaptea, sper.

— Cred că-ți pot garanta asta. Și Richard îi strânse înapoi

mâna și Sweeney rămase într-o tăcere mulțumită, tot restul drumului.

De partea cealaltă a străzii, la câteva uși mai jos de clădirea cu apartamente în care locuia Sweeney, se afla un mic restaurant italian. Restaurantul era popular în cartier, cu un flux constant de rezidenți din apropiere, care veneau să-și ia mâncare la pachet. Kai reuși să-și facă loc la o masă la fereastră, așezându-se astfel încât să-i poată vedea pe toți cei care intrau în clădire.

Se lăsase implicat în planul uciderii Candrei în parte dintr-un impuls, pentru că era o ticăloasă și oricum ea plănuia să-l concedieze. Totuși, tentația cea mai mare o reprezentaseră banii. O sută de mii de dolari nu însemna cine știe ce pentru mulți oameni și era al naibii de puțin față de milionul pe care-l pretinsese Candra; dar ar însemna diferența dintre alți câțiva ani de munci prost plătite și de suplimentare a venitului, făcând modeling pentru cataloage sordide de desuuri, ceea ce implica de obicei regulatul unei hoașce osoase care se credea sexy pentru că avea putere asupra tinerilor care aveau nevoie de slujbele asigurate de ea.

Cu o sută de mii putea renunța la muncă, își putea termina cursurile de arte și putea începe să-și facă un nume în pictură. Kai nu avea nicio îndoială că era talentat. Știa că lucrările lui erau mult mai bune decât cele mai multe rahaturi care se vindeau prin galerie, cu ajutorul lui, iar acum va fi susținut de un nume foarte influent, care îl va expune în cea mai prestigioasă galerie din oraș. El nu avea de gând să înceapă de jos și să mărească treptat prețurile; el o să ceară o mică afurisită de avere încă de la început; existau mulți proști bogați

dispuși să cumpere tablouri scumpe doar pentru că le plăcea ideea că nimeni altcineva nu și-ar fi permis să le cumpere.

Totul ar fi perfect dacă nu ar exista pictura aia blestemată a lui Sweeney.

Îi părea rău pentru asta. O plăcea pe Sweeney. Era amuzantă și cinstită și nu-l privise niciodată ca și cum nu ar fi fost altceva decât o bucată de carne. Și era și cu adevărat talentată, cu o înclinație spre realism, ceea ce însemna că fiecare portret al ei era o fidelă recreare a subiectului. Păcat că a început să aibă și capacități paranormale.

Așa că o aștepta acum să se întoarcă acasă. Spre deosebire de un alt anumit partener, care nu era chiar cea mai realistă persoană pe care o cunoscuse vreodată, el nu se aștepta ca poliția să o rețină în baza tabloului. Doar nu erau atât de idioți; fără o dovadă materială, de la locul crimei, care să susțină pictura, ar fi convins greu orice procuror să preia cazul în justiție. Pe de altă parte, dacă ea ar fi reușit să-i convingă de adevărul spuselor ei, poliția ar fi așteptat cu sufletul la gură să termine tabloul. Nu era suficient să scape doar de tablou; existența lui nu conta, ci doar dacă avea sau nu să fie revelată și celălalt chip. Sweeney ar ști imediat cine este și atunci totul se va duce de râpă.

Ori el nu-și putea permite să se întâmple așa ceva.

Fusese floare la ureche să intre în apartamentul ei. Stătuse la pândă până la sosirea polițiștilor; apoi, după ce aceștia plecară cu ea, așteptă ocazia să se strecoare în clădire împreună cu mulțimea celor care se întorceau acasă de la muncă, în timp ce idiotul ăla de administrator era ocupat să urmărească la televizor nu știu ce idiot de joc, ridicând rareori capul.

Își acordase timp să controleze clădirea. La etajul

apartamentului lui Sweeney nu exista o fereastră, în hol, care să se deschidă spre scara de incendiu, dar exista un astfel de acces la etajul de mai jos. După ce se asigurase de asta, luase liftul spre etajul de deasupra lui Sweeney, în eventualitatea în care cineva ar fi fost atent la ce etaj se va fi oprit liftul, apoi se repezise în jos pe scări, la nivelul ei.

Nu fusese ușor să pătrundă în apartamentul ei, pentru că Sweeney încuiase ambele yale. Ascultase la ușa vecină și când se convinsese că nu se auzea niciun zgomot dinăuntru, riscase să sune la sonerie. Nimic, iar vecinii ăștia nici măcar nu se obosiseră să încuie yala suplimentară, având încredere în încuietoarea clanței, pentru deschiderea căreia nu avusese nevoie de mai mult de zece secunde.

Se strecurase înăuntru și ascultase o clipă, să se asigure că nu era nimeni sub duș sau ceva de genul ăsta. Convins că apartamentul era gol, deși poate nu pentru multă vreme, întorsese la loc încuietoarea clanței, pentru cazul în care ocupantul își va face apariția înainte ca el să-și fi terminat treaba.

Intrase într-un dormitor minuscul, care se afla pe partea apartamentului lui Sweeney și ieșise afară pe fereastră, spre scara de incendiu. Ghemuindu-se în fata uneia dintre ferestrele uriașe care dădeau în atelierul lui Sweeney, folosisse un cutter pentru sticlă ca să taie o gaură în geam, imediat lângă încuietoarea acestuia. În cazul în care cineva l-ar fi observat, ar fi pretins că lucra la scara de incendiu, verificându-i îmbinările și alter rahaturi dintr-astea.

Încuietoarea ferestrei era înțepenită. Folosindu-se de cuțitul lui, reușise să o forțeze. Apoi lăsase în jos, la celălalt nivel, scara de incendiu. Cineva ar putea observa asta, dar cum scara

nu coborâse până la nivelul străzii, nimeni nu va fi foarte alarmat.

Odată totul reglat, se strecurase înapoi în apartamentul vecinului și ieșise, la fel de neobservat cum intrase. După care nu mai avea decât să aștepte întoarcerea acasă a lui Sweeney.

Flirtă cu chelnerița din micuțul restaurant, se prefăcu că citește un ziar, își mănâcă încet pastele și apoi comandă un desert și cafea. Răbdarea îi fu răsplătită puțin după nouă, când Mercedesul lui Richard Worth opri încet în fața clădirii cu apartamente și amândoi, Sweeney și Richard, coborâră din mașină. Richard luă de pe bancheta din față două pânze și intră în clădire împreună cu Sweeney. Câteva minute mai târziu ieși singur și fără pânze.

Kai plăti nota și o părăsi pe chelneriță cu un bacșiș gras și un zâmbet insinuant, care conta mai mult pentru încrederea în ea, decât o tunsoare bună. Traversă apoi strada și ocoli blocul până când putu vedea cele două ferestre uriașe de la atelierul lui Sweeney. Se aprinseră luminile, dar unghiul era prea ascuțit pentru el, ca să poată vedea ce făcea acolo. Apoi luminile se stinseră la loc; nu lucra la pictură. Asta era bine.

Era încă prea devreme pentru ea să se culce, dar Kai decise să intre înapoi în clădire, de îndată ce o va putea face. Trebui să aștepte douăzeci de minute până să apară un cuplu tânăr și prinse ușa înainte de a se închide la loc. Administratorul se uită în jur când auzi bâzâitul ușii, dar îi văzu pe cei doi tineri și se întoarse la televizorul lui fără să-l fi observat pe Kai.

Toul a mers cât se poate de lin. Urcă pe acoperiș și se instalează răbdător, urmărind luminile și traficul, ascultând claxoanele și sirenele, vocile îndepărtate care erau purtate până sus la el. Orașul nu era niciodată tăcut, niciodată liniștit. Kai iubea

energia orașului. Cu cât aștepta mai mult, cu atât mai mic era riscul de a da de probleme. Oamenii vor dormi în paturile lor, liniștiți, în siguranță și dacă cineva s-ar trezi din întâmplare când el va coborî segmentii scării de incendiu între etaje, ca să își poată pregăti fuga în stradă, va ajunge prea târziu la fereastră ca să-l vadă.

Cu siguranță că va ajunge prea târziu ca să o salveze pe Sweeney.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Sweeney era atât de obosită încât abia mai putea gândi, dar dușul fierbinte o învie suficient ca să se poată concentra asupra mâncării. După o supă fierbinte și jumătate de sandviș cu unt de arahide, se simți aproape umană – aproape. Numai faptul că aștepta reîntoarcerea lui Richard o mai ținea trează. Se gândi să se așeze pe canapea până la venirea lui, dar știa că ar adormi instantaneu și n-ar mai auzi soneria.

Se plimbă prin atelier, fără să se mai obosească să aprindă luminile. Cu ferestrele alea imense, în cameră se revărsa suficientă lumină de la iluminatul stradal, de la reclamele cu neon și de la celelalte clădiri, pentru ca ea să se poată strecura fără probleme printre lucruri. Se plimbă prin cameră, oprindu-se în fața unor pânze, atingându-le pe altele, ca o mamă care-și culcă seara copii. Se opri în fața tabloului Candrei, așezat pe șevalet și se uită multă vreme la el. Încercă să intre în mintea ucigașului; la ce se gândea, oare, stând așa deasupra Candrei? Ce fel de om era el, să se bucure de moartea violentă a unei femei?

Ea luase cunoștință, instinctiv, despre alte detalii din tablou,

cum ar fi aspectul pantofilor, dar când încerca să înțeleagă esența criminalului, avea senzația că se izbea de un zid de cărămidă. Era ceva acolo, de partea cealaltă a zidului, doar că ea nu putea ajunge acolo.

Probabil că nu va termina niciodată tabloul, își spuse ea. Probabil că îi putea picta în stare de transă doar pe cei pe care-i cunoștea, cei ale căror imagini se aflau deja în banca memoriei ei. Dacă ucigașul era un străin, probabil că va rămâne pentru totdeauna așa.

Richard se întoarse în mai puțin de o oră. Lăsă jos un mic pachetel și se întoarse să încuie ușa. Sweeney stătea nemișcată, uitându-se la el. Se schimbase din costum în jeansi și T-shirt negru și înregistrând fiecare detaliu, Sweeney uită dintr-o dată că era obosită. Așa îl văzuse ea întotdeauna cu ochii minții, nu ascuns după un costum scump. Mânele scurte, strâmte, se lipeau de brațele mușchiuloase, maxilarul îi era umbrat de barba crescută și era cel mai tare, cel mai sexi bărbat pe care-l văzuse ea vreodată.

— Asta este. Trebuie să te pictez exact așa, spuse ea ușor distrată, în timp ce în minte i se și contura schița.

Se uită în jur ca și cum și-ar fi căutat carnetul de schițe. Chiar făcu doi pași spre atelier, când el își petrecu un braț pe după ea și o ridică în sus, trăgând-o spre el.

— Nu în noaptea asta, *Sweetie*. E timpul să te duci la culcare. Și Richard începu să o ducă spre dormitor.

Poate pentru că gura lui era atât de aproape de urechea ei; poate că se produsese în sfârșit un declic în mintea ei, Sweeney își întoarse capul să se uite la el.

— Mi-ai spus „*Sweetie*”.

Richard ridică din sprâncene.

— Firește. Cum credeai că-ți spun?

— Pe numele meu. Sweeney.

Îi plantă un sărut iute pe gura bosumflată.

— Ți-am spus, refuz să-i spun femeii cu care mă culc, pe numele ei de familie. Cu atât mai mult, femeii pe care o iubesc. Dacă nu-ți place „*Sweetie*”, o să ne gândim la altceva.

O spusese cu atâta gingășie, iar ea era atât de obosită, încât aproape că adormi acolo.

— Cred că „*Sweetie*” este în regulă, începu ea să mormăie, apoi încremeni în brațele lui. Richard aproape s-o scape. Se opri, o depuse jos, apoi o întoarse astfel încât să fie cu fața la el și-și petrecu amândouă brațele pe după ea, ridicând-o din nou.

Sweenie își puse mâinile pe umerii lui, făcându-și curaj.

— Ai spus cumva că mă iubești, sau ai aruncat doar cuvintele așa, de dragul conversației?

— Nu, am spus-o în mod categoric.

Era un moment definitiv în viața ei. După treizeci și unu de ani de viață, în sfârșit se îndrăgostise, dar nu de un tip oarecare. Nu, se îndrăgostise până peste urechi de un tip tare, sexi și bogat, care tocmai îi spusese că o iubea. Nimeni altcineva din viața ei nu-i mai spusese aceste cuvinte. Simțea că ar trebui să facă ceva romantic și dramatic, cum ar fi să bea șampanie și să lanseze focuri de artificii, ca să marcheze momentul.

— Ah. Și eu te iubesc, spuse ea, clipind somnoroasă.

— Știu, spuse el sărutând-o delicat. O depuse în picioare, lângă pat și începu să o dezbrace ca pe un copil. Și-ar fi dorit să aibă o cămașă de noapte sexi pentru el, dar nu avea decât pijamale din flanel. Cu el în pat, nu ar mai avea nevoie de

pijamae groase ca să-i fie cald.

O băgă în pat, o înveli și se dezbracă și el, vârandu-se apoi lângă ea. Și-ar fi dorit acum să aibă un pat regesc pentru el, să se simtă mai confortabil. Dar al ei era doar de regină și suspecta că picioarele lui atârnavă afară.

Se întoarseră unul spre celălalt ca un magnet spre oțel, atrași de o irezistibilă forță. El îi mângâie sânii, întărindu-i sfârcurile și tăindu-i respirația.

— Trebuie să dormi, șopti el, dar era tare ca stânca.

Își închise mâinile în jurul erecției lui, mângâindu-l cu aceeași atingere ușoară pe care o folosise el pe sânii ei.

— Mai am nevoie de tine, spuse ea.

Richard își puse un prezervativ și se rostogoli peste ea. Sweeney își desfăcu picioarele, primindu-l între ele. Richard încercă intrarea în trupul ei, cu tija groasă și fierbinte.

Sweeney nu așteptă, nu putea aștepta. Își strânse picioarele pe după el și-și ridică coapsele pentru ca el să se poată strecura în ea.

Plăcerea părea să se difuzeze încetișor prin trupul ei, fără acuitatea și urgența din noaptea trecută. Loviturile lui erau lente și profunde, ca și cum ar fi vrut să savureze fiecare centimetru din ea. Sweeney găsi ritmul și i se alătură și în ciuda absenței nevoii urgente, trecură parcă doar câteva momente înainte ca fierbințeala și frecarea să atingă nivele insuportabile. Se agăță de el, unghiile săpând adânc în spinarea lui și din beregată îi ieșeau mici strigăte, cu fiecare mișcare pe care o făcea Richard în ea. El își împreună brațele sub picioarele ei, aplecându-se peste ea, sprijinindu-și greutatea în mâini, ținându-i picioarele larg desfăcute, să aibă acces total în ea și ca ea să nu mai poată controla nici viteza și

nici profunzimea loviturilor. Avea senzația că-i intra direct în inimă și termină la cea de a treia lovitură profundă. El rămase acolo și se cutremură violent, când propriul lui orgasm îl sfâșie în două.

Sweeney moțăia deja, dar se trezi puțin când el se retrase grijuliu din ea și se rostogoli afară din pat.

— Unde pleci? murmură ea întinzându-se să-l mângâie pe spate.

— La baie, să-mi iau geanta și să aprind luminile, spuse el și răspunsul i se păru atât de prozaic încât o pufni râsul, vârându-și fața în pernă, când lenea somnului o cuprinsese din nou.

Totuși, nu adormise complet la întoarcerea lui. Se vârî în brațele lui, tremurând puțin când simți aerul rece pe umerii ei goi, în ciuda căldurii care o cuprinsese peste tot, în partea de jos.

— Dă-mi T-shirtul tău, spuse ea somnoroasă și Richard se întinse peste marginea patului să-l ia de pe jos.

Sweeney se ridică, și-l trase pe ea și se instalează înapoi în brațele lui.

— Perfect, acum pot să dorm.

— Era și timpul, mormăi el, dar simți amuzamentul și mulțumirea fizică din tonul lui și adormi, simțindu-se mai în siguranță decât fusese vreodată.

Se trezi brusc, cu inima bubuindu-i, cu fiecare mușchi, încordat.

Imposibil să fi dormit mult. Avea senzația că trecuse foarte puțin timp. În orice caz nu mai mult de o oră. Ceva o trezise, ceva ce-i făcuse pielea ca de găină, o reacție asemănătoare cu cea pe care ar fi avut-o dacă ar fi dormit într-o grotă, cu mii de ani în urmă și s-ar fi trezit la auzul unui tigru amușinând la

intrare. Ascultă cu atenție, întrebându-se dacă nimerise bine comparația. Să fie cineva în apartament?

Mintea ei repetă zgomotul nefamiliar, nedefinit. Nu fusese imaginația ei. Nu fusese un zgomot puternic, nimic mai mult decât o zgârietură, o șoptă de sunet. Ca niște pași. Ca o fereastră care se ridică în sus. Ori una dintre ele, ori amândouă. Venind dinspre atelier.

Îl scutură pe Richard și-l simți imediat alert.

— Am auzit ceva, șopti ea.

Richard se rostogoli gol din pat, fără un zgomot, ca uns. Lăsându-se jos, îi făcu semn să i se alătore, ducându-și un deget la buze să-i indice tăcere, ambele gesturi cât se poate de vizibile în lumina incoloră care venea prin fereastră.

Ea încercă să-i imite mișcarea, fără salturi și mișcări bruște, care să facă zgomot. Se dădu jos din pat fără scârțaituri trădătoare de saltea, doar cu șopta cearșafului marcându-i plecarea. T-shirtul lui, care i se strânsese în jurul taliei, îi coborî peste coapse, fără însă să o protejeze de răceala aerului nopții, care-i învăluia picioarele goale. Remarcă frigul dar uită repede de el, întorcându-și atenția spre ușa deschisă a dormitorului, așteptându-se să vadă dintr-o clipă într-alta intrând o siluetă întunecată, amenințătoare.

Richard se lăsă jos lângă geanta mică pe care o adusese cu el, nescăpând o clipă ușa din ochi, în timp ce scormonea în ea. Când se îndreptă, lumina făcu să strălucească stins o armă uriașă din mâna lui. Richard întinse mâna stângă și o trase pe Sweeney în spatele lui. Ținând-o strâns de talie, să se asigure că ea rămânea cu și în spatele lui, alunecă fără zgomot spre o poziție în spatele ușii, dar nu atât de aproape încât aceasta să-l lovească dacă cineva ar fi deschis-o complet, apoi așteptară.

Pe el nu-l putea auzi respirând, în schimb își auzea ca un ecou, în urechi, propria-i respirație și precis că inima îi bătea suficient de tare ca să se audă. Încercă să respire atentă prin gură, ca să elimine cel mai mic zgomot. Și ascultă.

Auzea ticăitul ceasului din living. Auzi vaietul îndepărtat al unei sirene. Nu mai auzi repetându-se zgomotul acela ca o zgârietură.

Dar Richard nu se relaxă, nu renunță la poziția lui de alertă. El era mai aproape de ușă, trupul lui blocându-l pe al ei; auzise el oare ceva și ea, nu?

Apoi simți pe cineva chiar de partea cealaltă a ușii, fără să intre în dormitor, doar uitându-se înăuntru.

Ușa se deschise larg spre peretele pe care era poziționat patul. Din cauza aceasta nu putea vedea mai mult decât partea dinspre picioare, decât dacă ar fi trecut de prag. Sweeney era acut conștientă de patul gol. Se va uita și va ști că îl auziseră și că se aflau undeva în apartament, sau va presupune că nu era nimeni acasă și că ea pur și simplu nu-și făcuse patul? Va intra în dormitor, sau...

Ușa se lovi tare de perete, sunetul explodând în tăcerea întunecată.

Richard se lăsă jos, mișcându-se deja, înainte ca ușa să se lovească de perete, strânsoarea lui pe talia ei trăgând-o și pe ea jos, odată cu el. O orbi, o asurzi o explozie. Încă una, mai aproape, urmând-o atât de strâns pe prima încât sunetele se contopiră parcă într-unul singur. O izbi un șoc ciudat, o mică explozie de aer pe piele.

Împușcături.

Înțelesese imediat, dar deja nu mai rămăsese nimic în afară de mica reverberație din urechile ei și mirosul iute de cordită,

care-i ardea nările.

Auzul și vederea începeau să își revină. Și îl văzu acum, căzând moale, în pragul ușii. Îl auzi, un geamăt gutural, inuman. Aerul îi ieșea tremurat din plămâni, ca dintr-un balon care se dezumfla. Și atunci îi simți mirosul.

Sweeney se sufocă, dar luptă împotriva bilei care i se ridicase în gât.

— Ești bine? o întrebă Richard cu vocea sugrumată de groază, întorcându-se în loc să se uite la ea.

— Da, reuși ea să croncăne. Richard se ridică din poziția pe vine și se duse la pat, aprinzând veioza.

Sweeney strânse din ochi, aproape orbită din nou. Înainte ca ochii ei să se adapteze la lumină, Richard era la telefon, cu privirea fixată asupra trupului întins în prag. Spuse, calm, persoanei de la celălalt capăt al firului:

— Aici Richard Worth. Kai Stengel tocmai a pătruns în apartamentul lui Sweeney și a încercat să ne omoare.

Kai?

Împietrită de uimire, Sweeney clipi de câteva ori și se uită la cadavru, apoi își dori să n-o fi făcut. Kai zăcea cu fața în jos în pragul dormitorului, cu capul întors spre ea și cu ochii deschiși, fixați în pustietatea morții. Sub el se strânsese o baltă mică, roșie, dar peretele și cadrul ușii erau stropite cu sânge.

— Nu-ți face probleme. L-am împușcat. E mort, spuse Richard.

În timp ce el puneă înapoi receptorul în furcă, Sweeney se ridică în picioare tremurând și se întoarse spre el, dorind instinctiv să se aciuiască în brațele lui. Îngheță. De-a lungul brațului și pieptului lui șiroiau pârâiașe roșii, izvorând din partea de sus a umărului stâng.

— Ah, Dumnezeuule, ești împușcat!

Richard se uită la umărul lui.

— Doar puțin, spuse el calm, prinzând-o în clipa în care se năpustea spre el.

Sweeney se eliberă din strânsoare și îl împinse jos, pe marginea patului și spuse aprig:

— Nu poți fi împușcat „doar puțin”. Este ca în cazul unei sarcini: ori ești, ori nu ești însărcinată. Stai aici.

Sweeney se răsuci în loc și fugi. Trusa ei de prim ajutor se afla în baie, în dulăpior. Ca să iasă din cameră trebuia să sară peste trupul lui Kai, dar nu ezită decât o fracțiune de secundă. Richard sângera și nevoia urgentă de a avea grijă de el depășea orice altceva. Era atentă unde-și punea picioarele, dar nu încetini.

Când se întoarse, înarmată cu trusa de prim ajutor și cu un prosop mare și cu unul de mâini, Richard își trăsese jeanșii și intra acum în pantofi.

— Ți-am spus să stai jos! aproape că tună Sweeney.

— Nu, nu mi-ai spus. Mi-ai spus să stau aici. Și sunt aici.

Tonul lui degajat o înfurie. Dar Richard se așeză la loc pe marginea patului și o lăsă să-l tamponeze cu un pansament de tifon, pe partea de sus a umărului.

— Este doar o arsură; nici măcar n-are nevoie de copci.

Vocea lui răsună atât de îndepărtată, încât Sweeney îi aruncă o uitătură năpraznică. Fața lui era inexpresivă, ochii reci și atenți, în timp ce se uita la Kai. Își aminti că fusese ranger și brusc știu că el mai ucisese și altădată, că acesta era modul în care opera, într-un schimb de focuri.

După un timp, îndepărtă pansamentul și văzu că el avusese dreptate; rana de pe umărul lui era ca o jupuitură lungă,

sângerândă. Se auziră sirenele vuind, mai aproape, tot mai aproape; păreau să fie chiar jos, apoi zgomotul se opri brusc. Sweeney luă prosopelul umed și începu să spele rana. Richard i-l luă din mână.

— Mă ocup eu de asta, spuse el și-și strecură mâna liberă pe sub T-shirt, să o mângâie pe funduleț. Tu mai bine ți-ai pune ceva pe tine, dacă nu vrei ca polițiștii să-ți vadă fundulețul ăsta drăgălaș.

Sweeney se încruntă la el, dar se duse la dressing și scoase de acolo o pereche de jeanși, trăgându-i pe ea fără să se mai obosească să-și pună și chiloți. Tocmai la timp; primilor polițiști nu le trebuise decât un minut să intre în clădire și să urce la apartamentul ei. Richard se furișă în timp ce ea își trăgea fermoarul și sări peste Kai, să ajungă la ușa de la intrare înainte ca izbiturile puternice să o arunce la pământ.

În apartament se năpustiră patru ofițeri în uniformă. Sweeney întrezări expresiile avide de pe chipurile vecinilor care se înghesuiau în hol, în fața ușii și apoi Richard o trase în bucătărie, părăsind amândoi scena, pentru ca polițiștii să-și poată face treaba.

Următoarele patru ore au fost un tumult. Detectivul Ritenour apărură imediat în urma polițiștilor în uniformă, bătându-i cu două minute pe cei de la Serviciul de Ambulanță. Era îmbrăcat, dar cămașa era șifonată și cravata atârna strâmb. Richard îi sunase pe detectivi, nu sunase la 011. Apărură și alte uniforme, ambulanța și detectivul Aquino. Apartamentul era plin de lume. Stațiile radio cârâiau. Și continuau să sosească...

Richard o ținu în bucătărie, așezată cu spatele la ușă, ca să nu vadă ce se petrecea dincolo. Doi paramedici se uitară la

rana lui de la umăr și-i aplicară o cremă cu antibiotic și un pansament. El se termină singur de spălat, în chiuvetă, frecând sângele închegat cu un prosop de hârtie și refuzând orice al tratament medical.

Aquino și Ritenour le luară declarațiile. Găsiră fereastra din atelierul ei, pe unde intrase Kai. Nu a fost pusă nicio întrebare despre cum a tras Richard, în autoapărare.

— Cred că o să descoperim că el a omorât-o pe doamna Worth, spuse Aquino. Probabil că a avut un adevărat șoc când a văzut pictura domnișoarei Sweeney. L-a luat prin surprindere, altfel ar fi încercat să scape chiar atunci de dumneavoastră. Apoi, cred că și-a imaginat că poate arunca totul în spatele dumneavoastră, spunându-ne despre pictură.

— Dar de unde a știut că nu m-ați arestat? întrebă Sweeney uluită.

Aquino ridică din umeri. Răspunse Ritenour.

— Poate că a sunat la secție, sau poate că a stat la pândă. Cum, nu are importanță. În mod clar, în seara aceasta a venit aici cu gândul să vă ucidă, doar că dumneavoastră l-ați auzit ridicând fereastra și nu erați singură.

Aquino se uită caustic la Richard.

— În orașul New York portul de armă fără permis este ilegal.

Richard ridică din umeri, fără ca fața lui să trădeze cea mai mică urmă a disconfortului cauzat de rană.

— Am permis, spuse el.

Aquino păru și mai caustic.

— Așa s-ar părea. Ați făcut o treabă a naibii de bună. O singură lovitură, drept în inimă. Aveți antrenament, nu?

— Militar. Din armată, spuse Richard.

— Da? Ce unitate? Și eu am fost în armată, spuse Ritenour.

— La Rangeri.

Sweeney văzu cum li se schimbă expresiile și cei doi se lăsară pe spate, în scaunele lor.

— Ticălosul n-a avut nicio șansă, spuse Ritenour încet.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

— Ești la capătul puterilor, spuse Richard brusc, ridicându-i fața în sus. Sweeney era albă ca hârtia, atât din cauza oboselii cât și a stresului; ochii ei erau lipsiți de viață și înconjurați de cearcăne atât de negre încât arătau ca niște vânătăi.

— Ia-ți niște haine. Mergem acasă la mine.

Aquino se ridică în picioare.

— Mă ocup eu de totul. Sper că nu vrea să se ducă în dormitor. Aveți nevoie de ceva de acolo?

Sweeney dădu din cap. În mod normal nu le-ar fi permis unui străini să cotrobăie prin hainele ei, dar acum nu-i mai păsa. Omul avea dreptate; nu vroia să intre în dormitor. Poate că niciodată nu o să mai intre acolo.

— Am o geantă pe raftul de sus, din dressing. Aruncați-mi câteva lucruri în ea.

— O să trebuiască să semnați o declarație, dar asta mai poate dura câteva ore. Dormiți puțin, dacă puteți. Ritenour se opri, apoi adăugă:

— Media o să fie peste tot, știți asta.

— Da, știu. Richard își frecă bărbia. Există vreo posibilitate să ținem pictura departe de presă?

Deci Sweeney nu va deveni subiect de tabloid, asta vroia el spună.

— Se poate. Nu văd de ce am pomeni-o. Reporterii vor broda probabil pe latura amoroasă, vor face să pară totul ca o ceartă între îndrăgostiți.

Părinții Candrei erau deja destul de loviți de moartea ei, dar acum senzaționalul se va dubla iar relația ei cu Kai va fi analizată și disecată public.

Ritenour spuse, mai mult pentru el:

— Mă întreb de ce a omorât-o. Poate că n-o să aflăm niciodată.

— Dacă a făcut-o el, spuse Sweeney prin ceața epuizării.

Cei doi bărbați se uitară lung la ea, privirea lui Richard poposind mai mult decât a lui Ritenour.

Detectivul o întrebă:

— Ce te face să spui asta? Dacă nu el a omorât-o pe doamna Worth, atunci nu avea motiv să se îngrijoreze din cauza picturii și prin urmare nici să încerce să vă omoare pe dumneavoastră.

Sweeney ridică din umeri. Nu știa de ce spusese asta. Încercă să-și imagineze chipul lui Kai în pictură, dar zidul de cărămidă era încă acolo, refuzând să-i permită conturarea imaginii.

Aquino reveni peste câteva minute, cu geanta.

— Una dintre polițiste a împachetat astea, spuse el, ca și cum ar fi vrut ca Sweeney să știe că nu el se ocupase de desuurile ei.

— Mi-am spus că o femeie știe mai bine de ce are nevoie o altă femeie.

— Mulțumesc, spuse Sweeney. Se întinse să ia geanta, dar mâna lui Richard ajunse prima la ea. Dacă greutatea genții i-a supărat umărul, pe chipul lui nu se citi nimic.

— Nu are rost să chemați un taxi. O să vă ducă o patrulă.

Richard încuviință din cap și o cuprinse pe Sweeney pe după umăr.

— O să vă sun mâine dimineață, mai târziu.

— Chiar târziu de tot, răspunse Aquino și căscă. O să încerc și eu să dorm puțin. Sfatul meu este să scoateți telefonul din priză și să dormiți cât puteți de mult.

— Am nevoie de pictură, spuse Sweeney în timp ce Richard începuse deja să o îndrepte spre ușă.

— Draga mea, nu este nevoie...

— Îmi trebuie tabloul, repetă ea, înfigându-se în călcâie și trăgând de el să-l oprească. Nu putea gândi clar; se clătina pe picioare, dar știa că nu putea lăsa pânza aici.

— Sunt reporteri afară...

— O s-o înfășor într-o pânză. Eliberându-se, Sweeney se târî în atelier și scoase tabloul de pe șevalet. Avea întotdeauna pregătite fâșii de tifon ca să curețe și să acopere tablourile și înfășură pânza într-una. Richard se afla imediat în urma ei, pas după pas, urmărind-o îngrijorat, dar ea era prea obosită ca să-l liniștească. Nu mai avea decât atâta putere cât să facă strictul necesar, ori a lua tabloul cu ea era necesar.

Îi escortă un polițist prin mulțimea de privitori și reporteri înghesuiți în hol. Flașuri se aprinseră în ochii ei și întrebări peste întrebări erau urlate spre ei, dar nici Sweeney și nici Richard nu făcură niciun efort să le răspundă. El a fost recunoscut; cineva îl strigă pe nume. El nu răspunse, atent doar la ea și la a scăpa de acolo. Ba chiar a înjurat în barbă, dar Sweeney a fost singura care l-a auzit.

Patrula de poliție reuși să scape de cei doi reporteri care încercaseră să se țină după ei și îi depuse pe Richard și

Sweeney în fața vilei, fără incidente. Ținând strâns pânza, Sweeney se uită la trepte, întrebându-se dacă va reuși să le urce, ca să nu mai vorbească de toată scara din interior.

— Vino, *Sweetie*, îi spuse Richard cu voce blândă, ademenitoare.

— Nu sunt copil și mă simt foarte bine, spuse Sweeney încruntându-se la el.

— Sigur că nu ești.

Acum o alinta. Ura să fie alintată și era cât se poate de convinsă că putea urca treptele și fără ajutorul lui. Totuși, nu vroia să fie nerecunoscătoare, așa că se sprijini de el, urcându-le.

Richard descuie ușa, intrară, apoi restartă sistemul de alarmă.

— Lasă pânza aici.

— Nu, o vreau sus.

Până la urmă Richard decise că pierdea mai mult timp dacă încerca să o convingă; lăsă geanta la picioarele scării și o ridică în brațe, cu pictură cu tot.

— Umărul tău! protestă ea, zvârcolindu-se să se dea jos din brațele lui.

— Stai cuminte până nu mă lovești.

Sweeney încremeni, clipind în sus spre el cu ochi mari, de bufniță și fără să-și miște un mușchi, în timp ce el urca scara. Dacă nu ar fi arătat atât de total obosită, lui Richard i-ar fi venit să râdă.

O depuse în pat și Sweeney adormi înainte ca el să-i fi scos pantofii.

Îi scoase jeansii, dar o lăsă în T-shirtul lui. Se dezbracă și el și în timp ce o învelea, era gata să se prăbușească alături de ea.

Se urcă în pat prin cealaltă parte și o strânse la piept, la dreapta lui, decis să uite de durerea din umăr, concentrându-se în schimb asupra bucuriei de a o avea vie în brațele lui și în patul lui.

Soarele era sus, strălucind vesel, când Sweeney îl trezi cu mișcări agitate. Richard deschise un ochi și se uită la ceas. Șapte și jumătate.

— Culcă-te la loc, șopti el. Dar Sweeney nu-i răspunse, continuând să-și miște capul și să tragă de cuverturi. Îl cuprinse un fior când își dădu seama că ea *dormea*.

Sweeney se strecură afară din pat, cu mișcări atât de curgătoare încât ajunsese departe de atingerea lui, înainte ca el să poată reacționa. Rămase în picioare lângă pat, cu ochii deschiși dar straniu de inexpressivi. Părea dezorientată, ca și cum ar fi vrut să se ducă undeva, dar nu știa cum să ajungă acolo.

Richard se dădu jos din pat și-și puse brațele pe după ea, scuturând-o încetișor, să o trezească.

— *Sweetie*. Trezește-te, scumpo. Astăzi nu trebuie să pictezi. Urcă-te înapoi în pat.

A trecut mult până ca ea să-i răspundă, clipind des și uitându-se în sus la el.

— Ce este?

— Ai avut un moment de somnambulism. Richard își păstră tonul calm și o băgă înapoi în pat. Sweeney recăzu imediat într-un somn greu, stând liniștită în brațele lui. Richard își permise să ațipească, dar nu-și lăsă garda jos. Ea era într-un loc necunoscut și putea cădea pe scări, dacă începea să umble în somn. Se trezi la fiecare mișcare a ei, readucând-o în brațele lui, în siguranță.

Pentru că nu vroia să o lase singură în pat, la zece și jumătate o trezi. Sweeney reuși să se uite la el printr-un singur ochi, dar spre ușurarea lui era complet trează.

— Sper că m-ai trezit să facem sex, pentru că altfel nu ai avea nicio scuză, mormăi ea.

Ochii lui Richard se aprinseră, oferindu-i mai puțin de o jumătate de secundă de preaviz, înainte de a o întoarce pe spate și a se urca pe ea.

— Glumeam doar... începu ea, apoi oftă când el împinse tare, cu o lovitură puternică, ce-l trimise până-n prăsele. Aproape că țipă și sfârcurile i se umflară. Rapida ei excitare îl înnebuni și mai mult, erecția întărindu-i-se până la punctul durerii.

— Iisuse, gemu el cu voce horcăită, aproape dincolo de sunet. Mai împinse câteva lovituri și începu să termine, trupul arcuindu-i-se și cutremurându-se, în timp ce se revărsa în ea. Ea strigă din nou și mușchii interni începură să i se strângă convulsiv în jurul penisului, ungându-l cu orgasmul ei.

Richard se simți după aceea ca o epavă umană, zăcând întins pe spate, incapabil să se miște. Nu-și amintea să i se mai fi întâmplat vreodată să termine atât de repede și atât de puternic, nici ca adolescent, când își imaginea sexul ca o cursă spre linia de finish. Ea se mișcă înaintea lui, dându-și de pe ochi o buclă încâlcită și ridicându-se în capul oaselor.

— Asta nu a fost corect, îl acuză ea, dar vocea ei era răgușită de satisfacție. Fă-o din nou și fă-o corect, de data asta.

— Poate în visele tale, reuși el să mârâie, făcând-o să râdă. Bine, poate diseară.

— Este o promisiune. Și Sweeney sări jos din pat, în timp ce Richard observă în gând că de fapt el făcuse toată treaba.

Sweeney își scoase T-shirtul și se îndreptă spre baie și vederea curbei fundulețului ei i-a fost de ajuns să-l scoată din pat și să o urmeze sub duș.

Richard își puse un costum și cravată, știind că la secția de poliție va avea de făcut față unei baterii de reporteri. Până acum nu se obosiseră, doar pentru că numărul lui privat de telefon nu era înregistrat, dar își spuse că nu-i va lua mult unui reporter întreprinzător să-l obțină. Probabil că telefonul de jos, din birou, suna încontinuu.

O sună pe Tabitha pe intercom și constată că ghicise corect.

— Spune-le că în două ore o să fac o declarație, la secția de poliție și că tu nu știi nimic în plus.

— Nu știu, spuse ea nefericită.

— Și ia un prânz lung, adăugă el.

— În sfârșit, o idee bună.

Îl sună pe Edward și-l rugă să vină cu mașina, apoi o sărută pe Sweeney care-și pusese ținuta obișnuită, combinația de jeanși și tricou și stătea acum pe pat, cu picioarele încrucișate, privindu-l.

— O să-mi iau celularul cu mine, spuse el.

— Numărul l-am lăsat acasă.

Richard i-l mai scrise o dată.

— Dacă sună telefonul, nu răspunzi. Dacă te sun eu, o să las să țârâie o dată, închid și te sun din nou.

— Am înțeles.

— Sper să nu dureze mult. Mă întorc cât pot de repede.

— De ce ești atât de îngrijorat? Kai e mort.

Nu i se părea real. Teroarea din noaptea trecută parcă se întâmplase altcuiva, nu ei.

Richard o privi lung, cercetător.

— Poate din cauza celor spuse de tine, *dacă* a fost el. Oricum, nu vreau să risc nimic până când nu vor ieși testele de laborator.

Sweeney se gândi la zidul din mintea ei și la spațiul rămas gol, acolo unde ar fi trebuit să se afle chipul ucigașului, dacă ar fi terminat tabloul.

— O să am grijă, promise ea.

Richard plecase de aproape o oră când sună asistenta lui, pe intercom.

— Noi mergem să mâncăm. Nu vrei să-ți aduc ceva, la întoarcere?

— Nu, o să-mi încropesc eu ceva, în bucătărie.

— Păcat că Richard i-a dat zi liberă lui Violet; face cele mai bune omlete pe care le-ai mâncat vreodată. Dar cum Richard urma să lipsească astăzi din oraș, ea se programase să-și viziteze fiul, la Chicago. Când a apărut toată povestea asta și ea și-a contramandat plecarea, a insistat ca ea să se ducă, totuși.

— Găsesc eu ceva, spuse Sweeney.

În fond, cea mai mare parte a vieții se hrănise singură.

Își făcu pâine prăjită și ouă jumări, deși masa aceasta simplă îi luă mai mult să o pregătească, în bucătăria necunoscută. Trebuise să caute totul, inclusiv toasterul și filtrul de cafea, care nu stăteau afară, pe un bufet, acolo unde ar trebui să stea toate toasterele și filtrele de cafea.

Găsi, în sfârșit, tot ce avea nevoie și după ce termină de mâncat, constată că nu mai avea ce face. Dacă ar fi fost acasă la ea, s-ar fi apucat de lucru, dar aici nu avea nimic de făcut. Exploră casa, vârându-și capul în fiecare cameră și terminând înapoi în dormitor. Se simțea cu mult mai bine decât în ziua

precedentă, dar totuși, încă nu dormise suficient și începuse să se gândească să tragă un pui de somn, când privirea i se opri pe pânza făcută sul, proptită de un scaun.

După tot ce se întâmplase, parcă nu-i venea să o deschidă. Nu vroia să privească încă o dată scena aceea de violență. Dar un impuls irezistibil o făcu să scoată pânza din tifonul protector.

Nimic nu se schimbase. Spațiul gol continua să o persifleze pentru imposibilitatea de a termina tabloul. Nu i se întâmplă niciodată să nu aibă asupra ei creioane de cărbune, așa că scotoci în geantă după ele și trase câteva linii preliminare pe pânză, încercând să blocheze între ele capul lui Kai. Degetele îi erau stângace și liniile păreau toate greșite. Părul lui Kai fusese des și lucios, cu o textură aproape asiatică, doar cu o idee de onduleuri. Încercă să-i capteze privirea, dar liniile îi ieșeau mult prea fine și stilul era greșit...

Se dădu puțin înapoi, uitându-se la pictură. Liniile în cărbune arătau grosolane în comparație cu precizia picturii în ulei, dar imaginea era clară. Părul era moale și deschis la culoare, curbându-se dedesubt, într-un breton cochet. Era ceva familiar în schiță, ceva care o sâcâia, dar nu putea pune degetul. Dintr-o dată încremeni, holbându-se la pânză. Se întoarse în loc și se duse la telefon, tastând cifrele mobilului lui Richard.

Richard răspunse imediat. Se auzea multă gălăgie în fundal și se întrebă dacă nu-l surprinsese în mijlocul unei declarații de presă.

— Este o femeie, spuse ea tremurând.

— *Ce?* întrebă el.

— Este o femeie, l-am făcut părul – doar o schiță brută, dar

așa este. Și... Am mai văzut coafura asta elegantă.

— La naiba. N-aș fi zis niciodată trebuie să-i spun lui Aquino; el nu se uită decât la bărbații de pe banda camerei video de supraveghere. Ține ușa încuiată și nu da drumul nimănui în casă.

— Nu, spuse ea, dar un zgomot indistinct o opri.

— Sweeney!

— Cred că am auzit ceva. Ceva, jos, spuse ea.

— Ușile sunt încuiate?

— Da, firește.

— Unde sunt Tabitha și Martin?

— Au plecat la masă.

— Fir-ar!

Sweeney simți în telefon urgența din vocea lui.

— Scumpo, încuie ușa dormitorului. Trage mobilă în dreptul ei; ceva care să-ți câștige timp, înțelege?

— Da.

— Nu închide telefonul. Rămâi pe linie. Eu sunt deja pe drum.

Sweeney lăsă receptorul jos și se duse la ușă. Nu era sigură că auzise ceva și s-ar fi simțit ca o proastă dacă locuința era goală sau dacă sunetul auzit de ea fusese făcut de întoarcerea Tabitheii sau a lui Martin. Nu se vedea nimeni; holul era gol și de unde stătea ea, nu vedea pe nimeni pe scară.

Se apropie în vârful picioarelor de balustradă să se uite jos, în hol. Nimic.

Apoi auzi un sunet vag, ca un hârșăit, venind dinspre bucătărie.

Văzu cu ochii minții cuțitul în mâna înmănușată a siluetei care stătea deasupra Candrei și știu exact ce însemna zgomotul

acela: fusese scos din suportul din bucătărie unul din cuțitele acelea mari.

În fața ochilor, jos, apăru un cap blond.

Era Margo McMilian.

Sweeney se retrase brusc, amortită de șoc. Se împletici spre ușa dormitorului, nepăsându-i de zgomotul pe care-l făcea și trânti ușa. Întoarse ușor încuietoarea. Trase un scaun și-l fixă sub clanță, dar părea fragil și nu era sigură că va rezista forței. Câtă forță putea avea Margo? Era slabă, dar probabil că era mai puternică decât părea și ușile interioare nu erau concepute să reziste unui impact puternic, ca acelea exterioare.

— Fir-ar, fir-ar, fir-ar, înjură ea repezindu-se la telefon.

— Richard!

— Sunt aici. Vocea lui era sugrumată și o sirenă aproape că o acoperi. Era într-o mașină de poliție, își spuse ea, speră ea.

— Este Margo.

Dinții începură să-i clănțane, în timp ce o cuprindea frigul.

— M-Margo McMilian. Este aici.

— Înăuntru? întrebă el tare.

— Da. Are în mână un cuțit din bucătărie. Ușa este încuiată, dar...

— Dacă este nevoie, du-te la baie și încuie și ușa aia. La niște prosoape și înfășoară-ți-le în jurul brațelor. Folosește orice, ca să o obstrucționezi. Aruncă-i prosoape în față și încearcă să i le înfășori în jurul cuțitului, ca să nu se poată folosi de el. Strobește-o cu deodorant în față. Scumpo, există arme într-o baie; tot ce trebuie să faci, este să le folosești.

— Înțeleg, spuse ea șoptit, pentru că mai tare nu putea, deși probabil că el nu o auzea din cauza sirenei.

Clanța zornăi. Sweeney sări și lăsă telefonul jos, ducându-se

la ușa băii.

Ceva zgâria încuietoarea. Margo o forța.

Încuietoarea băii nu putea fi mai rezistentă decât cea de la ușa dormitorului. Sweeney alergă în baie și înșfăcă un braț de prosoape, deopotrivă cu deodorantul. Făcând cum îi spusese Richard, își înfășură câte un prosop gros în jurul fiecărui braț. Știa de ce. Trebuia să-și folosească brațele înfășurate ca să contracareze loviturile de cuțit. Își aminti de rănilor de pe brațele Candrei.

Ușa dormitorului se deschise, împingând scaunul într-o parte. Margo se repezi înăuntru, fără să spună ceva. În mână îi strălucea cuțitul.

Sweeney înșfăcă un prosop gros și-l lansă spre femeie, cu toată forța ei. Ca să o dezechilibreze. Margo țipă când prosopul i se înfășură pe braț, dar lovi și lama cuțitului străpunse materialul gros. Sweeney îi simți sărutul arzându-i tricepsul stâng.

Ea nu știa cum să lupte. Niciodată în viața ei nu se mai luptase. Dar se răsuci, intrând în interiorul arcului cuțitului și îi arse lui Margo un pumn în nas. Sângele țâșni și văzu șocul pe chipul lui Margo, în ochii ei înfuriați, ca și cum n-ar fi crezut că cineva ar putea îndrăzni să dea în ea. Totul i se păru lui Sweeney atât de ridicol, încât o lovi din nou și din nou, înfigându-și picioarele în covorul gros și împingând, folosindu-se de toată greutatea și forța ei ca să o împingă pe Margo în spate.

— Târfă! strigă Margo încercând să-și elibereze cuțitul.

Sweeney văzu balustrada scării din spatele lui Margo și împinse mai mult, mai mult, mai mult. Cuțitul mușcă prin prosopul înfășurat în jurul mâinii ei stângi și durerea

sfâșietoare declanșă în ea o furtună de furie. Se auzi strigând, iară și iară și împinse mai tare. O expresie de uluială traversă scurt fața însângerată a lui Margo, o secundă doar; apoi rezistența trupului ei cedă în fața atacului lui Sweeney și se rostogoli peste balustradă, ca să aterizeze pe dalele de jos.

Clătinându-se, Sweeney se prăvăli cu mâinile și genunchii de balustradă, cu inima bubuind și o clipă crezu că va leșina. De-a lungul brațului ei stâng se prelingea sângele, în firicele subțiri, îmbibând prosopul. O să aibă nevoie de copci, își spuse ea, absurd iritată de gândul ei. Niciodată nu i se mai puseseră copci. Probabil că o să doară. La gândul acesta, buza de jos începu să-i tremure.

Acest mic tremur o făcu să-și dea seama că era în pragul isteriei. Inspiră adânc de câteva ori, încercând să se concentreze, deși îi era incredibil de greu să gândească. Inspiratul adânc o ajută și Sweeney se așeză pe jos. Nu se putea întări, să se uite peste balustradă; Margo aterizase cu o bufnitură înfiorătoare, strivitoare. Dalele de ardezie nu sunt amabile cu oasele și carnea.

Richard. Numele lui îi inundă creierul, gândul la el galvanizând-o, readucându-i energia în picioare. Se ridică greoi de jos și alergă – poticnindu-se, de fapt – în dormitor, să smulgă receptorul de jos.

Îl apucă stângaci, lovindu-se cu el de pometul obrazului.

— La naiba, mormăi ea și chiar dacă nu-l ținea încă apăsător de ureche, putea auzi tunetul lui Richard.

— Sweeney!

— Sunt bine, spuse ea repede. Mă rog, aproape. Margo a căzut peste balustradă. Încă nu m-am uitat.

— Nu te uita, spuse el aproape strangulat. Dumnezeuule...

Și Richard se întrerupse, dar îi auzea totuși, chiar peste sunetul sirenei, respirația grea.

— În cinci minute ajungem acolo. Sunt pe drum și alte patrule de poliție. Ești rănită?

— Puțin. Două tăieturi la braț, nimic serios.

Nu cred. Nu se uitase la tăietura de la triceps sau la cea de pe antebraț, unde cuțitul pătrunsese prin prosop. Și nici nu avea de gând să-și scoată prosopul; nu vroia să vadă răul. Știa că o dureau și asta era suficient.

— Închid acum. Cred că o să vomit. Sweeney nu așteaptă răspunsul, închise și își vârî mâinile între genunchi, inspirând adânc și luptându-se cu greața care amenința să o copleșească.

Sunetul era atât de slab încât nu era sigură că îl auzise, își înălță capul, cu sângele alergându-i prin vine ca și cum s-ar fi pregătit din nou de luptă, dar nu văzu pe nimeni. Clipi des, derutată, apoi îl auzi din nou: un geamăt slab, venind de jos.

Sweeney se repezi prevăzătoare spre scară și se uită peste balustradă. Margo zăcea pe burtă. Cu piciorul stâng îndoit sub piept, într-un unghi imposibil, din carnea sfâșiată ieșind așchii albe de oase. Brațele ei... ah, Doamne, probabil că încercase să se cuprindă cu ele. Margo se mișcă aproape imperceptibil, încercând să se întoarcă și un alt geamăt slab străbătu casa.

Cu picioarele tremurânde, Sweeney coborî scările. Orice ar fi, nu o putea lăsa pe Margo acolo, în starea aceea, fără să încerce să o ajute, deși habar n-avea ce ar putea face cu asemenea răni.

Îngenunche lângă Margo și spre uimirea ei, femeia își îndreptă ochii încețoșați spre ea.

— Am căzut, șopti Margo.

— Nu vorbi. Vin oamenii...

— Vreau să... să-ți spun. Ca să știe cineva. Margo tuși și din gură îi țâșni sânge, revărsându-se pe jos.

— Candra... Candra îl șantaja... pe Carson. Tre... Trebuia să o opresc. Kai a avut o... cheie de la apartamentul ei. Eu... am închiriat un apartament în clădire și am așteptat-o.

Margo se chirci de durere și tuși din nou.

— Nu am putut... găsi banda... sau pozele. Eu m-am îmbrăcat în hainele lui Carson... așa, dacă se întâmplă ceva, el... el avea să fie acuzat. Sângele ei... pe pantofii lui. Apoi tu... pictura...

Sweeney înțelese.

— Kai a văzut pictura și ți-a spus.

— Era... așa de frumos. Margo continuă în șoaptă, cu privirea tot mai distantă.

— L-am... iubit. O prostie. Destul de bătrână... să-i fi fost mamă. Din cauza lui Carson... este mort. Spune-le... Spune-le despre Carson. Găsește... pozele.

Buzele i se strâmbară într-un zâmbet amar, dezgustător.

— Înfundă-l.

— Le poți spune chiar tu, spuse Sweeney repede, dar ochii lui Margo erau deja ficși, expresia i se stingea și din plămâni îi ieși cu un oftat ultima respirație, fără să mai fie vreodată înlocuită.

O sirenă începu să se audă mai tare și mai tare, pe măsură ce se apropia. Ca paralizată, Sweeney se ridică în picioare și se duse să deschidă ușa, în clipa în care două mașini de poliție opreau cu scârțâit de frâne în fața casei.

Stătea așezată pe treapta de jos a scării când, câteva clipe mai târziu, se năpusteau înăuntru Richard și detectivii Aquino și Ritenour. Richard era alb ca varul, cu pielea brutal de

întinsă peste pomeți. Privirea lui se opri direct asupra ei. Nici măcar nu se uită la Margo. Cu pas controlat, țeapăn, traversă spre scară și fără un cuvânt se aplecă și o ridică în brațele lui, strângând-o la piept.

— O duc la spital, spuse el răgușit. Tremura din tot trupul.

— Într-un minut sosesc paramedicii... spuse Aquino.

Richard îl ignoră și o purtă pe Sweeney afară. Sweeney strânse din ochi ca o cârțiță, în soarele strălucitor. Era clar că Edward urmase îndeaproape mașina poliției, pentru că Mercedes-ul era parcat chiar în spatele acesteia. Richard urcă pe bancheta din spate împreună cu Sweeney, ținând-o în poala lui și lătrând instrucțiuni către Edward.

Cu vocea tremurândă, Sweeney începu să-i relateze ce-i spusese Margo înainte de a muri. Richard o opri, punându-i două degete pe buze, spunând ferm:

— Nu-mi pasă. Doar – doar taci și lasă-mă să te țin. Doamne, ce spaimă am tras. Vocea i se frânse și își îngropă fața în părul ei.

A rămas cu ea tot timpul cât i s-au pus copci la braț. Tăietura de la antebraț era cea mai rea, necesitând douăzeci și șase de copci, dar niciuna dintre tăieturi nu fusese destul de adâncă să-i atingă nervii sau tendoanele.

— Dacă nu mi-ai fi spus de prosoape...

— O să vă dau o rețetă pentru un medicament împotriva durerilor, îi spuse doctorița, ajutând-o să coboare de pe scaun și zâmbindu-i lui Sweeney.

— Într-o săptămână să vă duceți la medicul de familie să vă scoată copcile.

Apoi se duse la următorul caz și Richard o ridică din nou pe Sweeney în poala lui, spunându-i cu voce tremurată:

— Te iubesc. Mi-a fost atât de teamă că o să te pierd. Vrei să te măriți cu mine?

Întrebarea o zdruncină aproape la fel de mult ca atacul lui Margo.

— S-să m-mă m-mărit? se bâlbâi ea.

— Să te măriți. Îi cuprinse fața în mâini, scrutându-i trăsăturile cu ochii lui negri, intenși, lăsând-o să-i vadă emoțiile.

— Știu că îți faci gânduri; te înțeleg. Dar nu voi încerca niciodată să te împiedic să pictezi; ești prea talentată pentru ca să poată să te oprească cineva. Mi-am făcut deja planuri să lichidez totul și să părăsesc piața bursei, să cumpăr undeva un ranch, dar dacă tu...

— Unde? întrebă ea întrerupându-l.

— Încă nu am căutat cu adevărat; fie în sud, fie în sud-vest. Dar cum spuneam, dacă tu vrei să rămâi aici, pot uita de ranch și...

Sweeney îl întrerupse din nou:

— Atâta vreme cât va fi undeva mai cald, nu-mi pasă... Deși câțiva palmieri ar da bine.

Richard tăcu, uitându-se în jos la ea. Ea îi întoarse privirea, apoi spuse:

— Tic-tic-tic.

— Ce e asta?

— Este ceasul meu biologic. Cred că este pe cale să sune alarma.

Fața lui Richard se schimbă, umplându-se de atâta pasiune și căldură încât pentru o clipă Sweeney crezu că o să facă dragoste cu ea chiar acolo, în spital.

— Ești sigură? întrebă el cu voce tremurată.

— Sunt terifiată, recunosc eu ea, cu glasul ia fel de tremurat, acum că avusese timp să se gândească la ceea ce tocmai spusese. Vreau să spun că aş putea fi o mamă la fel de rea cum a fost mama mea. Dar te vreau... te vreau pe tine și vreau copiii tăi, termină ea înghițind.

Richard râse încetisor.

— Atunci, *Sweetie*, ai tăi suntem, cu toții.

EPILOG

Un an mai târziu

Richard își ridică privirea din cartea pe care o citea.

— La ce oră din zi te-ai născut? întrebă el curios.

Surprinsă, Sweeney îi aruncă o privire intrigată.

— Ce citești? îl întrebă ea bănuitoare.

— Răspunde-mi doar la întrebare.

— Nu știu exact. Dar parcă mi-o amintesc pe mama spunând că m-am născut puțin după apusul soarelui, la ce oră o fi fost apusul ăla. De ce?

Richard zâmbi și ridică puțin cartea. Sweeney citi: *Fantome și Alte Spirite*.

— Și ce-i cu asta?

Richard își coborî privirea în carte și citi:

— „*Iar cei ce se nasc la apusul anumitor zile sunt cei ce vor fi binecuvântați cu puteri magice și vor fi dăruiți cu abilitatea de a vedea spirite.*”

SFÂRȘIT

La treizeci de ani, Paris Sweeney este o pictoriță talentată, care a cunoscut succesul - tablourile ei se vînd într-o galerie exclusivistă din New York, iar popularitatea ei este la cote maxime.

La galerie, se îndrăgostește cu pasiune de bărbatul de care prietena ei este în divorț - milionarul Richard Worth, un om fermecător și puternic. Odată cu el, intră în viața ei vise tulburătoare și neliniști profunde, iar ea pictează nopțile, tot mai detaliat, scena unei crime.

Iar cînd viața reală îi imită creațiile, Sweeney este principala suspectă...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN 978-973-1789-88-0

9 789731 789880